SAN-ANTONIO

CIRCUL SIFILITICILOR

Editura FORUM

nr.17

UN DOS DE CAL MURG
DOSIT ÎN AMURG

În frumosul său trening de un roșu sovieticesc, cu bandă albă, alerga greoi. Ai fi zis că e o gloabă filmată cu încetinitorul, într-atât era de neîndemânatic, și părea că-i gata să-și piardă echilibrul. Aburi albi, pe care îi ghiceai urât mirositori, îl înconjurau în răceala hivernală. Respira bărbătește, târându-și după el curul mare de birocrat, împreună cu toată mățăraia sedentară, deranjată pe nepusă masă de această ședință de jogging, precum într-un shaker. Alerga, îmbujorat pe tot cuprinsul hălcilor sale, și oferea o dovadă în plus că porcul este foarte indicat atunci când se experimentează o terapie dedicată oamenilor. Era de un roz jegos, de un blond jegos, cu niște dinți ca un gard în ruină, cu niște ochi frumoși ca rubinele. Se puteau recunoaște urme din rasa albinos la acest individ, și înțelegeai de îndată că exercițiul fizic, toana unui cardiolog, nu-i folosea la nimic ; că oricum grasul va căpăta podagră, apoi va fi un cardiac îndrăzneț, cu toată avalanșa de ava-

rii ce le implică asta. Și la urma urmei asta e, fiecare cum poate. El alerga sub umbrele palide ale lunii ianuarie, alerga până la epuizare, riscând să-și piardă pe rând respirația, ceasul, suspensorul și tot ce mai vrei tu, mai puțin grăsimea lui porcească.

Și în timp ce el patrula pe câmpul înghețat, în țoalele alea ridicole de aruncător rus de greutate, da, în timp ce el comitea chestia asta, la mai puțin de o milă de locul acela, madama lui își aluneca mâna călduță în șlițul unui băiețel amabil și, cu grijă, degaja o sculă, pe onoarea mea, bine calibrată, dură și zdravănă sub frumoasa ei coroană. Cu care sculă se grăbi să practice o respirație gură-la-gură, fără un motiv aparent, obiectivul găsindu-se deja în starea cea mai favorabilă. Dar un mic exces de zel nu dăunează niciodată în astfel de situații. Atacurile cele mai senzaționale au fost întotdeauna reușite de parteneri cu simțul pregătirilor.

Acum e timpul că aduc câteva precizări elementare cititorului. Omul în trening roșu se numea Adam Delameer, soția sa Sirella, iar fantele supus unei magistrale operații de supt, San Antonio.

Grasul blond cu dinți de rechin bătrân se omora alergând prin localitatea Eggs-To-The-Cook, în comitatul Poultock. Dama sa practica solo-ul la clarinet cu plete în vila lor, atât de poetic botezată „I Love You". Bărbatul în roșu lucra în Londra, pentru un birou de studii, unde se cercetau o grămadă de chestii foarte vagi pentru cei mai mulți dintre muritori. Doamna sa rămânea „at home" și, în afară de trasul din lulea, mai făcea traduceri în contul unui editor de romane sentimentale, căci era perfect bilingvă (fără a mai socoti și limba ei, de care se folosea cu multă artă), și vorbea curent franceza, petrecându-și o mare parte a tinereții la Paris.

Astfel, încărcat cu atâtea prețioase informații, cititorul poate penetra cu un pas lejer în astă poveste, care a făcut să curgă atâta cerneală (romanele mele au tiraje de 600 000).

Nu-mi mai rămâne decât să-i urez lectorului meu drum bun, și să-i recomand a se feri de răceală, căci luna ianuarie este dură în această regiune a coastei engleze. Golf Stream ? Da' de unde !

*

* *

Am întâlnit-o pe răscolitoarea Sirella (eram gata să uit a preciza cât e de frumoasă, de absolut de peste tot, valabilă din orice perspectivă, ascendentă, descendentă, sau plonjatorie, comestibilă din orice unghi — de altfel nu are colțuri —, beneficiind de o piele chihlimbarie, datorată nebuniilor unei bunici coloniale, și ochii albaștri, ca urmare a unei mame suedeze, ceea ce nu-i împiedică să fie și senzuali, lucru rarissim pentru o privire de azur). Am întâlnit-o la supermarket-ul nou-nouț din Eggs-To-The-Cook. Dar după oboseala unei paranteze lungi, și ținând cont că mă adresez unor sub-dezvoltați, e preferabil să-mi reiau fraza, ștergând-o pe numita paranteză. Deci, am întâlnit-o pe încântătoarea Sirella la supermarket-ul local, în momentul în care, cu un gest nefericit, compromitea o piramidă de cutii cu fructe chinezești, aflate în „oferta zilei". Graba mea, agilitatea ce dădea de înțeles că am vreo zece mâini pentru a înlătura avalanșa, au impresionat puternic și favorabil cumpărătoarea. N-am avut nici o greutate în a-mi fi acceptată invitația la cofetăria din zonă, chipurile ca să-și revină din emoție. I-am dezvăluit cine eram, adică un scriitor francez venit în localitate

ca să-şi vâre nasul în documente despre Ted Cut, faimosul tâlhar din secolul XVIII, care, te informez în treacăt, era originar din Eggs-To-The-Cook. (1)

Frumoasa mea dărâmătoare cunoştea o parte din opera mea considerabilă, căci era tare interesată de literatura franceză. Mi-a mărturisit clar că-i displac anumiţi termeni, şi nu era de acord deloc cu grosolăniile, a căror apariţie nu-i pare evidentă în opera mea. Care operă era destul prin ea însăşi, şi, tot aşa, (de ce „tot aşa" ? Ce expresie tâmpită !) ea nu înţelegea de ce-mi înjur cititorul, găsind că această permanentă agresivitate e sinucigaşă, căci maltratam pe cineva fidel, care-mi asigura existenţa materială. Degeaba i-am explicat că, pentru mine, a-i batjocori pe cei care mă citesc este o culme a afecţiunii, un mod violent şi vesel de a fi tandru. Degeaba, căci originile ei britanice se împotriveau zvârlind din picioare în faţa precedentului, şi m-am temut o clipă că dispreţul pe care i-l inspirau cărţile va compromite relaţiile noastre debutânde.

Thank You, Doamne, n-a fost aşa. Femeia, fie că-i pământeană, englezoaică sau marţiană, nu e interesată decât de bărbaţi de caracter, şi cu atât mai mult de cei care o şochează. Ea urăşte de obicei apa călduţă, cotidianul, soţii care nu vorbesc decât de ocupaţiile lor. I-am spus deci că a-i da un motiv de indignare constituie un fel de victorie, şi că e preferabil să provoci o tresărire decât un căscat politicos. A terminat prin a râde, fără a abdica de la ideile ei. Şi îmi povesti cum traducea opere delicate, cu titluri încântătoare : „Castel de dragoste", „O zână va veni astă-seară", „Inimă pierdută", proză destinată a-i face pe bă-

---

[1] Pentru a împrospăta mizerabila memorie a cititorului meu, ţin să precizez aici că acest executor de înalte opere a fost inventatorul unui nod faimos, cunoscut în Anglia sub numele „nodul lui Ted" şi care, o dată ce-a trecut Channel-ul, a suportat o inversare de uzaj, care trebuie că a avut ca final rezultat faimosul „cap de noadă", curent folosit de şoferii de taxi,

trânei să viseze, pe doamenele coapte să li se ude chiloții, iar pe adolescente să se masturbeze. O ființă total opusă, sau aproape, în total ! Trebuie să ne mai vedem. Și ne-am revăzut.

Prin faptul că eu locuiesc un „bed and breakfast" ținut de o cântăreață eminentă la harmonium, locală, mi-era imposibil să o primesc în cămăruța mea. Din contră, luând câteva precauții elementare, aveam toată libertatea să mă duc la ea, în absența soțului. Masculii nici nu-și pot imagina câte din soțiile lor primesc cu încântare domni, pe timpul în care ei trudesc din greu pentru a-și câștiga o pâine. De vreme ce invers e imposibil. Și asta din cauză că bărbatul clandestin nu lasă urme, pe când femeia cu aceeași calitate impregnează totul numai cu prezența ei : urme de fard, păr, obiecte mărunte. În ce-l privește pe tip, el e mai integral. Ce abandonează el la locul faptei e imediat însușit de camarazii Jacob și Delafund, cărora nu li se va sublinia nicicând rolul pe care-l joacă în pacea căminului. În plus, bărbatul ține în mod special să nu fie o sursă de incidente, în timp ce femeile seamănă scandal din simplă plăcere, încântate că pot zvârli cu rahat înainte de a pleca.

Deci, Sirella m-a primit în vila sa engleză, curată și dolofană, plină de pernuțe tandre, de ghivece de flori, de huse, capitonate pentru a acoperi ceainicele și ouăle fierte. Și îi plăcea amorul de la A la Zdroabe. Îl practica pasionat, așa cum trebuie când te înhami la un adulter. Dacă n-ar fi așa, la ce ți-ar servi să-ți încornorezi bărbatul, poți să-mi spui ? Am mai văzut eu pe unele care se regulează în dreapta și-n stânga, ca niște tâmpite, fără a căuta plăcerea, și găsesc comportamentul lor indignant. A înșela pentru plăcerea plăcerii, da, în regulă, dar a înșela pentru plăcerea de a înșela este o activitate rușinoasă, pe care, îmi permiți, o voi reproba celor cu testicule fleoștite.

Destul.

Și ca să revin la începutul acestei drame impecabile, adică la dimineața aia de ianuarie uscată și însorită, care se întâmplă să fie sâmbătă. Adam Delameer, încornaratul blond rozaliu, își scutură grăsimea pe drumuri înghețate, împingând în fața-i un panaș de aburi albi. Îi ia cam două ore cavalcada în acest fel, între golfurile scunde, care se înjosesc din ce în ce mai mult în apropiere de faleză. Două ore frumușele de amor cu Sirella. Chilipir ! Serenada măreței scule languroase ! O pendulă britișă, moștenită de vreo sută și un smoc de ani se chinuie să mai măsoare un secol în salon. Sunt întins pe canapeaua vastă, puțin pleoștit, dar mă simt foarte agreabil, cu brațele îndepărtate, cu capul răsturnat, un picior p-aici, ălălalt pe dincolo, în timp ce fremătânda Sirella mă degustă ca pe un Chauteau d'Yquem 1967.

Uneori, existența e plăcută, iar fericirea — fiind vorba de clipe scurte — o presară cu surprize fermecătoare. Perspectiva soțului gras, țopăind ca un cal de mină spre ieșirea din puț, în timp ce nevastă-sa se activează în zona impetuozității mele, mă umple de nu știu ce de fericire. Nesănătoasă, zici tu ? Deloc. Prefer „zglobie". Căci e plină de vioiciune încornorarea celui ce merită, și o merită orice individ care-și neglijează jumătatea feminină în folosul propriei persoane.

Vila miroase în același timp a vechi și a curățenie, din cauza vechiturilor, antichități adunate, și a manierei în care au fost lustruite. Doamne, ce bine e să regulezi acasă la oameni cu gusturi alese !

Sirella, care a căpătat din vremea adolescenței sale pariziene gusturi amoroase rafinate, îmi produce o plăcere infinită. De altfel nu văd ce ar fi putut-o fini. Mă urmărește până-n capătul capătului, sau așa mă face să cred, apoi încetinește, se răzgândește, mă lasă la marginea prăpastiei somptuoase a beatitudinii, zăpăcit de decepție fi-

zică, pentru ca, imediat ce-mi revin, să mă lucreze iar. Femelă expertă, savantă-n amor. Ocazie frumoasă, și asta ți-o spune un tip cu experiență. Câtă dreptate am avut să zbor în ajutorul cutiilor alea de fructe chinezești, al căror echilibru era compromis ! Trebuie spus că, de două zile, mi se scurgeau ochii după o ocazie favorabilă de a intra în contact cu ea. Draga de ea. Îmi place că a avut un strămoș negru și un altul hiper-blond. Ce rezultat superb ! Iar o întâlnire forțată e la fel de valabilă ca și o întâlnire din hazard ! Ah, frumosul aliaj !

„Ei bine, amice Tonio, nu te supăra că-ți spun, dar ar fi timpul să încetezi jocul de-a pașa în harem și să faci un gest. A venit momentul să efectuezi o prestație activă. Egoismul masculin, atât de condamnat, începe printr-un exces de pasivitate. Hai și pune-te în mișcare, Antonio al celor două ! Nu uita că, atunci când amantul nu mai e demn de închiriat, partenera sa devine de vânzare. Nu o păstrezi decât prin cucerire permanentă."

Și, poc ! la masă, Sana !

Cu Sirella, n-ai de ce să te sperii. Dacă e scandinavă la ochi, e particular de origine jamaicană prin extremitatea ei sud ! N-are nici o legătură cu lâna de aur ! Ai impresia că și-a făcut un slip dintr-un mai vechi mantou de astrahan. A-i face o demonstrație de limbă și limbaj e ca și cum ai hali un pulover de mohair, dau aceste precizări pentru doamna întâlnită alaltăieri, care mi-a declarat că aș fi un autor cu faimă proastă. Și i le dau pentru a o ajuta să înțeleagă unde i se situează interesul.

Iată-ne deci sub semnul gemenilor, stilizat. Cercul magic. Ea fiind pe post de capac, mă sufocă. Trebuie să-mi amenajez o gură de aerisire. Dacă te părăsește pentru o singură clipă ingeniozitatea, ești pierdut. Mă salvez aplicându-i o gâdilătură adiacentă. Gura de aer dorită, e a mea, te-ai prins ? Așteaptă puțin, doamnă prea virtuoasă de acu' câteva zile, nu pleca, vei regreta. Abia acum devine bună chestia.

Ne lansăm într-o combinație pentru desfrâu (desfrâul fiind fără frâu) și ne încrâncenăm să extragem un maxim de eficacitate. Merge bine. Pasiunea n-a lipsit de la întâlnire, și e mai mișto decât sărbătoarea Huma, numai că în loc de discursuri amorțite, utilizăm glande tiroide.

Ne pierdem răsuflarea teribil. Pe scurt, ne facem. Și eu unul mai am dreptul la o porție de excitație, imaginându-mi blonziul în treningul său, cu genunchii nesiguri, împleticindu-se la contactul cu pietrele sudate de asfalt, din cauza gerului. Tu crezi că și-a degustat vreodată pretențioasa tâmpitul ? Ce zici tu, el a preferat întotdeauna un hot-dog ! Altfel n-ar fi existat nici un motiv ca Damicela să treacă de cealaltă parte a drumului pe baza faptului că e măritată cu un godac.

Prima noastră fază durează cam cât trebuie să dureze. Și atunci, bun, nu-mi mai amintesc care dintre noi doi a decis că se poate trece la figura number two, așa numita „cazacul furios". Pentru aceasta, ne deslipim provizoriu spre a ne ajusta poziționările. Și în astă mișcare remarc o masă roșie la nici trei metri. Pe loc realizez : soțul ! Nu, recunoaște și tu, tipul nu e sociabil deloc ! Cine-i permite grăsanului astuia să se întoarcă acasă inopinat ? Se face una ca asta ? Dacă începe jocul de-a vodevilul în plin comitat Poultock, mulțumesc, eu mă întorc acasă la mama.

Domnul Adam Delameer este transpirat tot, ca o lumânare grasă de procesiune. Respiră amplu. Ceea ce îi dilată foalele. Se poate observa că în curând îi vor sări ochii din cap ca la melc, într-atât e de holbat, sărmănuțul. Cu un aer incredul și de om al dracului, zău !

— Sirella, murmură, deci nu ești decât o scroafă !

— Dacă ar fi, îi întorc vorba, ați forma un cuplu bine asortat, dar nu este cazul, mister Delameer.

Ce spui ? Că nu sunt indulgent ? E adevărat, mă aflu aici, îi regulez nevasta și îl mai și insult, pentru că m-a surprins în flagrant de canapea.

Drăguț, numai că acest al doilea ultragiu, deși mie îmi pare mai neînsemnat, îl face să-și piardă sângele rece.

Marele rozaliu se repede spre șemineu căutând ceva contondent. A găsit, și încă din plin. În unele books mai puțin finisate decât ale mele, în atare caz, încornoratul se apucă de un vătrai. Dar el e un puternic.

Un suport metalic pentru lemne. Drept la el se repede. De cupru, din perioada victoriană. I se flutură că obiectul e în formă de echer, hominidul nu se lasă influențat de astfel de trăsnăi, când e pus pe fapte mari.

Mugind, se rostogolește spre mine, biet amant înfricoșat. Mă feresc, dar o lampă de veghe pe timp de zi (tare mă întreb care zi, în orice caz nu mă veghea pe mine azi), îmi stopează eschiva. Degust suportul cu umărul drept. Ticălosul ! Clavicula mea ! Unde dureroase mă parcurg în sensul acelor de ceasornic. Sunt paralizat. Sălbaticul ăsta pare a crește. E teribil, cu ținuta lui țipătoare, transpirat, cu pielea-i de godac și privirea nebună ce-i țâșnește din cap. Întind brațul stâng pentru a încerca să opresc o nouă lovitură. Văd cum mi se apropie cu pași mari ultimele clipe. Se poate una ca asta, un superman ca mine, scăpat din atâtea și atâtea încăierări dure, din capcane viclene, drame epice, de răi fățarnici și înarmați până-n dinți, de sângeroși, s-o sfârșesc așa ?

Oh, nenoroc întunecat ! Eram ca un erou pentru benzi desenate, ale cărui aventuri le egalează pe cele ale lui Roland, Bayard, Duguesclin și alți Lemmy Caution, în domeniul farse cu capcane, și iată-mă gata să pier de furia unui încornorat ! A sosit ora răfuielilor și a rămășițelor ! De ce să nu mor sub roțile unui ultim metrou de prefectură, de-o țiglă prost țiglată, de-o ciupercă suspectă sau

de-o înțepătură de viespe, din moment ce sunt și ești ? Dar, vai, ultima noastră oră aparține destinului. El e sinfurul care decide și poate stopa nisiparnița vieții noastre, cum o spunea atât de drept Marea Ursă la primirea ei în Academia Franco-Belgiană. Numai că, nu uita, eu sunt vrăjit, amice. Și exact când cretinul vrea să-mi împărtășească din tainele șemineului finalizator, Ninetta lui, ce dispăruse pentru un moment, reapare, înnobilată cu un perforator zdravăn.

— Adam, îi strigă, oprește-te, altfel trag !

Grasul vacă nu sesizează. Măcar o fi auzit ? Gestul său iremediabil merge spre finalizare, e deja înarmat, se apropie de marele prejudiciu al fetei mele viitoare.

Atunci două împușcături răsună. Nu ți le scriu aici, mașina mea nu are semnul rezonanței. Totuși utile (utilate ?) căci antagonistu' meu tresare. Suportul metalic îi cade din mână cu un zgomot puternic. Fața îi devine și mai grotească, sub efectul stuporii. Apoi ai impresia că se împiedică singur, se chircește ca o mască de cauciuc proaspăt smulsă. În fine, cade, dărâmând o măsuță de acaju, pe butuci. Câteva convulsii, deschide mare gura... Ochii i se dau peste cap. Știi ? Așa. Doar alb ! E etalat pe spate, mai gras mort decât viu, contrar lui de Guise care era mai mare, dar era un nobil, și n-o să te apuci să compari moartea unui duce cu a unui porc, te rog ! Și fi amabil, trebuie să te rețiii puțin, cum spunea un director de închisoare.

O urmă purpurie se etalează sub roșul treningului.

Și eu, acolo, cu brațul ofilit, cu scula la vedere, cu un aer mai tâmp decât cel al tipului ce și-a dat foc biletului câștigător la loterie. Ah ! sunt rușinat de tot, clar. Îmi declar că, dacă n-o să fiu îmbarcat de rosbifi pentru complicitate la crimă, nu voi mai avea în nici un caz puterea de a-mi reveni în fire, după o astfel de dezordine. Din fericire, pe-

deapsa cu moartea a fost abolită în Anglia. Rahat ! Sus și scurt, Antonioule ! Înțelegi că m-ar fi atârnat ?

Mă întorc spre Sirella.

Acest personaj e de un calm înspăimântător. Văduvia nu micșorează ura conjugală a femeii. Bărbatul, de la prima lopată de pământ, se întoarce spre viitor, dar puștoaicele, s-o crezi tu, la dracu' ! Nu termină niciodată de fiert bulionul ranchiunei. Niciodată un linţoliu n-a acoperit trecutul pentru o soție răzbunătoare, și în modul în care îl privește pe agonizant, surprind un munte de ură în ochii mari de limpede-lazuli.

— Intervenția a fost oportună pentru sănătatea mea, dar riscă să fie nefastă pentru a domniei tale, nu pot să mă abțin.

Mica lupoaică întunecată, cu privirea ei cerulie cu tot, cum ar scrie probabil Maurice Schumann în cea de-a doua sa carte, aflată în pregătire, catadicsește să mă privească. Expresia îi e lipsită de gentilețe, și cu atât mai puțin de tandrețe.

— Șterge-o ! îmi spune.

— Hai, Sirella, nu te pot abandona într-o astfel de situație !

— Nu complica lucrurile și pleacă !

— Dar înțelege că sunt unicul martor al justificării, dacă pot spune așa. Faptele reale pledează în favoarea ta : legitimă apărare. Clavicula mea spartă, postura corpului, grătarul, totul este elocvent.

— N-am nici cel mai mic chef de a fi târâtă prin fața juraților.

— Dar e inevitabil ! Nu poți pretinde că acest neastâmpărat a murit de frebă tifoidă.

E atât de transpusă, încât mă întreb dacă nu mă va plomba, la rându-mi.

— Oh, Dumnezeule, nu înțelegi ? Îți cer să dispari. Și încearcă să nu te mai vadă nimeni !

— N-am obiceiul de-a abandona laș o femeie care a comis o nebunie pentru mine, Sirella !

Bate din picior.

— Cât e de tâmpit omul ăsta ! țipă într-o franceză bună (am întâlnit aceeași exprimare în Moliere, în Bossuet și în „Biata Blaise" de Pascal Segur, și chiar Roger Peyrefitte te asigură că o poți folosi când ești prins la subjonctifiabil figurat).

Cu țeava armei, mă invită iar să-mi iau tălpășița.

Ascult.

Și reține o chestie, puștiule : niciodată nu trebuie să te arăți mai loialist decât domnul Loyal.

O PANIKURDĂ PANICATĂ PE KURDĂ O CATĂ

Casa lu' madam Mahouss, gazda mea, se înalță la intrarea în localitate. Știi măcelăria Burtoiu ? Ei bine, în față.

Este vorba de o construcție deja veche, căreia o succesiune de proprietari i-a adus noi inițiative. Ce a rezultat este o locuință prea fasonată, cu paiantă, terase neașteptate, garduri pe care arhitectul inițial nu le prevăzuse, și chiar un ciot de curte octogonală, ca rezultat al pretențiilor unui strămoș al doamnei Mahouss, colonel în Armata Indiilor.

Madama ar merita calificativul de „gigantă", dacă n-ar fi atât de mare, încât scapă de rigorile dicționarului. Cititorule cu preț redus, (îți amintesc aici de modicitatea flagrantă a operelor mele, dar nu-i nimic, îți păstrez la rece o mare prietenie în buzunarul prieteniei mele), lasă-mă să-ți frescezez o bucată mai mare din Dna Mahouss, meritată. Imaginează-ți... Ce, de fapt ? Să zicem o masă, o gră-

madă, o aglomerare de carne din care se definesc mai mult sau mai puțin distinct patru membre și un trunchi. Membrele par atrofiate, trunchiul, din contră, e supradezvoltat, trunchi de baobab cu ramuri ridicole. Capul e mai dagrabă mic, comparativ cu piedestalul. Madamei nu-i mai trebuie nici un efect special ca să semene cu vreun monstru antedeluvian, ieșit inopinat dintr-o cavernă a munților Grampians, unde a avut de înfruntat câțiva dintre milenarii cei mai tâmpiți ai istoriei universale.

Atât de enormă, de importantă, că a trebuit să-și lărgească cadrele ușilor, ceea ce a șters orice perspectivă onestă și a contribuit la stilul baroc al creșei. Comparat cu ea, mă simt din rasa avortonilor. Acest diplococ femelă vorbește cu o vocișoară subțirică de te înspăimântă, ieșind din corpul ei imens. Ai penibila senzație că șușotelile ei precedă un țipăt formidabil, capabil să spargă timpanele cele mai dure, precum cele ale ciocănitorilor pneumatici, ale secretarelor comisarilor, ale tipografilor de ziare ; vocile obișnuiților cu crâșmele de noapte, precum ale inginerului de sunet înregistrând plângerea disperată a vreunui Maimuțoi ce încearcă să ia un premiu.

Deci în grota acestui animal preistoric am găsit refugiu. Spre ea fug să mă ascund, plecând de la Sirella.

Am avut timp să scriu o lungă scrisoare de tandrețe Feliciei, să recitesc Memoriile lui Casanova și să halesc niște chestii insipide la hanul din zonă, intitulat „Mai bine aici decât în față“ (în față fiind casa locuită de Ted Cut, celebrul tâlhar).

Până la ora cinei, împrejurimile rămân liniștite. Dar pe când sunt la masă, se produc ceva mișcări de trupe. Se aud tot felul de șoapte, domni străini apar pentru a se alimenta, intrarea lor făcând să înceteze conversațiile. Sunt urmați în curând de jurnaliști băutori de scotch, ale căror aparate fotografice se înghesuie pe mese.

Unul care se face mic-mic în colțul lui, e amicul San A, dragule. Mă cred deja aruncat într-o aventură a bunicuței Gaga Christie. Bătrâna Anglie, unde s-a comis o crimă. Nu lipsește decât amicul Poirot-Descurcăreț'u', pentru a migăli tablouașul existent. Încerc să-mi casc urechile, dar în țara discreției e dificil să captezi o conversație. Totuși, în momentul în care servitoarea roșcată, cu flocișori portocalii, îmi aduce o tranșă de Kake (ce crezi tu ?), ale cărui stafide sunt mai uscate decât căcărezele de capră, risc un gest circular și murmur, neglijent :

— S-ar zice că nu-i ceva în regulă aici, Mary ?

Își compune o mutră circumstanțială cu locul pentru pentru a-mi răspunde.

— Sigur, Sir, a avut loc o crimă în zori.

Adopt o față incredulă, aflând acest gen de dezvăluire.

— O crimă ?

— A fost ucis Adam Delameer, după ce i-a fost legată soția și închisă în pivniță. Biata de ea e atât de zdruncinată că a trebuit să fie condusă la spital.

— Și s-a aflat ceva legat de asasini ?

— Erau doi, și erau mai bronzați, înțelegeți ce vreau să zic ? Se crede că e vorba de o acțiune teroristă. Acum câțiva ani, domnul Delameer lucra în Orientul Mijlociu, înțelegeți ce vreau să spun ? Și-o fi făcut pe acolo niscai datorii, pe care nu i le-au iertat, înțelegeți ce vreau să spun?

Ca s-o liniștesc pe Mary, o asigur că „Înțeleg ce vrea să zică", și, evident, ce nu vrea să zică. Îi cer o cafea și mă ocup de o visare, pentru care am aptitudini încă din pubertate.

„Bine jucat, mămico !" aplaud in petto. A luat teribil situația în mână, Nemaipomenita. Ce zici, nu se pricepe numai la făcut dragoste, se descurcă în artă, în orice zonă. Pentru a-i înșela pe tipii de la Yard, îți trebuie calități, și mai ales să știi să te servești de ele. A-i pune capac

moșului, și aranja apoi o punere în scenă capabilă de a înșela sticleţimea, e o chestie care nu reușește la toate văduvele tinere. Dar această abilă construcție nu riscă a se dărâma ? Din partea mea, mă simt puțin cam prea la vedere în acest teritoriu, în ciuda discreției mele, bine întemeiate de altfel. Orice nou venit, cu atât mai mult cu cât este străin, mobilizează atenția satului. Sunt aici de vreo opt zile, ceea ce pledează în favoarea mea. Un terorist nu și-ar ucide victima după ce s-a arătat unei populații atente.

Trag o recapitulare. Când îmi vizitam frumoasa cucerire, utilizam o viclenie imbatabilă. Mă duceam să mă plimb prin ruinele castelului medieval aplicat peste localitate. O pădurice de mătrăgune îmi oferea un azil destul de stufos până la zidul pe jumătate prăbușit ce împrejmuia locuința lui Delameer. Intram în grădina lor, unde o tufă de trandafir, mândria împușcatului Adam, continua să mă ascundă de eventualii privitori. Apoi traversam dintr-o parte în alta o anexă, pentru a mă pierde în cele din urmă în bucătărie, unde mă aștepta drăguța demoazelă. Pentru a pleca, foloseam același drum ; atât de bine, încât niciodată n-am făcut o trecere în revistă a gazdei mele mai mult de o oră. Doar o dată s-a produs o vizită, ce coincidea cu prezența mea. O bătrână vrăjitoare, cerșind pentru o operă pe care ea o pretindea caritabilă. Sirella a avut timp să se coafeze ca un turban și să agațe o mătură, dând astfel de înțeles că lustruia parchetul, nu scumpa mea ștangă.

Nu, clar, dacă gentila mea decapsulătoare de sliț are destui nervi să se cramponeze de versiunea ei, totul trebuie că se va petrece bine.

Și totul merge bine, se pare.

Un garajist din regiune pretinde că a făcut plinul la o mașină cu doi... Înțelegeți ce vrea Mary să spună ?, „cu niște mutre cu adevărat rele", după cum afirmă el.

Pe scurt, trei zile mai târziu, au loc funeraliile lui Adam Delameer. Observ de la distanţă. „Văduvioara", încă traumatizată, nu participă. Din contră, tot satul s-a crezut obligat să-l urmeze pe nefericitul Adam până la ultima sa locuinţă, cum se zice pe la noi. Coloana funerară e condusă de un unchi constipat, vechi militar, după cum mărturisește mersul său, flancat de un văr şi-o vară, se pare, veniţi din Ţara Galilor. Cei vii acordă întotdeauna mai multă emoţie tipilor morţi violent, ca şi cum defuncţii s-ar trezi loviţi de o dublă injustiţie : că sunt morţi, şi că au ajuns aşa împotriva naturii.

Grii funerarii, pe bune, ceea ce e mai rău decât dacă ar fi fost negre. Linişte reculegătoare. Preotul cântă fals (a cânta în engleză înseamnă deja să-ţi asumi inutil nişte riscuri), dricul scuipă un fum uleios, căci se hrăneşte cu ulei. Pentru a pune capac la tot, frigul uscat al ultimelor zile a făcut loc unei brume pufoase, pe care pescăruşi speriaţi o agită cu aripile lor lamelibranhioase. O, preafericitul meu cititor, de nu cunoşti într-adevăr de e aceea melancolia, atunci vino să arunci o privire la îngropăciunea lui Adam Delameer, şi noţiunea o să-ţi sară imediat în ochi, ca butonii după ce ai consumat ceva în cartierul Picăturii de Aur.

După ceremonie, cele două hanuri din Eggs-To-The-Cook sunt pline, ca la noi ăştialalţi, în Franţa, unde e atât de bine a bea în sănătatea eternă a dispăruţilor, înainte de a dispare tu însuţi.

Mă întorc în odaia mea, cu coada între picioare nemulţumit că am trăit-o şi pe asta, spunându-mi, în meandrele cunoştiinţei mele că, fără sejurul meu în această ţară, Delameer ar fi încă viu, Sirella îl mai înşela, fără îndoială, când avea ocazia, dar eu am fost ceva suplimentar, ocazia ce nu trebuia să se iveaască.

Și grăsanul în trening roșu ar fi continuat să străbată landul, dacă n-aș fi apărut eu, să-mi încredințez penisul gurmandei sale soții. Desigur, am făcut toate astea pentru că sunt în misiune, ceea ce constituie singura mea apărare, dar misiunile pot avea oare dreptul să devină întotdeauna sinonime cu moartea ?

Vezi, prea scump cititor, de o fidelitate mișcătoare, vezi că San Antonio al tău mai are puțin și cade în râul neurastteniei, în această țară ce pare a se dopa cu boli de genul ăsta, ca și British Museumul, care are în grijă întunecata sa pradă de fustițe dantelate și coifuri de pe vremea Liegé-ului. Tristețea e britanică, ca și whisky-ul care o inundă, ca și ketchupul ce acoperă pompos haleala, pentru a cauteriza gustul ei insipid cu ardei iute. Și mi s-a transmis și mie. Mă simt singur, singur, infinit de singur, având ca decor înmormântarea și aerul, rece ca o vată murdară. Pescărușii își chelălăie prevestirile. Dacă-mi ciulesc urechile, aud rumoarea continuă a Mării Nordului, ceea ce nu mă deranjează cu nimic.

Tristețea mea e atât de gravă încât cer doamnei Mahouss permisiunea de a telefona în Franța cu taxă inversă, căci n-ar tolera să mă conversez altfel, de frică să n-o coste și ochii din cap. Și chiar cere să formuleze ea însăși comanda. Îi dau numărul Feliciei. Normal că mama e de acord, și acceptă acest apel. Pălăvrăgim un pic : sănătatea ei, școala lui Toinet, noua operație a doameni Pinuad (iarăși vezica), vecinul venit să ceară permisiunea de a-și reface cabana de unelte, de lângă zidul comun cu noi. Eu îi explic că lâncezesc în fog-ul britanic, și apoi o rog să sune la Berurier, să-i transmită să mă caute de urgență, la numărul doamnei Mahouss. Ei bine, după ce am auzit vocea mamei, situația e cu totul alta. Un adevărat bandaj pentru creier. Începe, clar, să miroasă a nafta-

lină în interiorul lui. Mă gândesc la vecinul nostru, moș Billet. La fiecare trei — patru ani, își reface cabana de unelte, adăugând de fiecare dată o cameră în plus, fără a solicita vreodată permis de construire. Pur și simplu îi ajunge încuviințarea noastră. Așa e el ! Magazia lui de unelte a devenit cu timpul mai vastă decât pavilionul în care locuiește. Închiriază camere slujnicuțelor portugheze, și trage puternic pe nări mireasma de pește fript, în acele seri când aceste domnișoara dau câte o recepție mondenă. Cea mai în vârstă dintre locatare este de-a doua soție a lui Billet, spre marea furie a plozilor lui, care nu suportă mezalianțele. Dar și ei s-au stabilit la casele lor, și-și trăiesc propriile vieți, iar papa Billet înțelege să și-o trăiască pe-a lui. Își spune că, într-o zi, pentru a le face în sâc, o să-i facă un țânc grasei Anna Maria, din moment ceea mai e încă productivă. Iubește mult Portugalia, Billet, numai că detestă călătoriile, și preferă atunci să vină Portugalia la el. E dreptul lui. Limba îl încântă. Uneori, când discutăm în fața caselor noastre, întâlniți întâmplător, și se aud certuri din direcția „magaziei de unelte", îmi spune, artăgându-mi atenția cu un index de meloman :

— Frumos limbaj, nu ? Chiar și când aceste domnișoare se ceartă, s-ar spune că, de fapt, ele cântă...

Într-o zi i-am răspuns că prefer italiana. O lună nu m-a mai salutat...

Asta-i viața molcomă, arhicotidiană, pe care o găsești peste tot, la orice emisferă sau latitudine. E ca o frișcă în banalul zilnic. Formează mari plăci moi. Dacă ești arțăgos și dai la o parte banalul, vei descoperi doar hidoșenia rasei umane, plus alte drăcii ieșite de nicăieri și care se întorc tot acolo...

Știu. așteptați acum explicații privind prezența mea în Eggs-To-The-Cook. Dar nu ne grăbim. Splină în suc propriu, asta e specialitatea mea! Tot timpul trebuie să-mi sparg capul ca să vă povestesc aia, să vă explic ailaltă, să chituiesc acțiunea, să leg personajele, ca să poți să-i urmărești pe toți, asta începe să mă calce pe nervi, puțin câte puțin. Noi ăștia, romancierii, suntem condamnați la galere. Cu dragoste. Fiți amabil, vă pândește sindicatul criticii de inițiativă... Și când iei prea mult inițiative, poftim cum se agită care mai de care, că ai depășit limitele, că nu ești credibil.

Așa că las-o mai moale cu pretențiile, mă înțelegi, gagiule ? Fiecare trandafir are un câmp al său, cum spunea domnul François Mitterand cam în epoca în care prezida Republica. Totul va fi minunat pentru cel care știe să aștepte. O să-ți primești și tu instrucțiunile de folosire. Ale mele books, știi bine că folosesc sistemul de „golire-ungere" cel mai de soi, cu cafteli de buldozeriști și jocuri de Palmă la fiecare cincizeci de pagini.

*
* *

Mă plictisesc precum ultimul măr din compot. Doar o sondare țeapănă mi-ar calma tubulatura, dar pe cine să forez ? În nici un caz pe maica Mahouss, nu e acuplabilă mamă-dama. Mă cam gândesc cu nostalgie la frumoasa Sirella, ce și-a împușcat bătrânul pentru frumoșii mei ochi șateni. Am încă o porțiune de claviculă zguduită. Apropo, îți zisesem că era dreapta, fi te rog amabil și rectifică, please : e stânga, am prea multă nevoie de brațul meu drept pentru a mă putea lipsi de el din cauza unui cuvânt scris în repezeală. Deci, sufăr de umărul stâng, de brațul stâng și de ce mai vrei tu de stânga. Asta nu în-

seamnă că, dacă aș ține-o în brațe pe văduvioara Delameer nu mi-ar trece durerea.

Pendula din salon îmi roade răbdarea.

Ce dracu să fac ? Să aștept noi directive, de sus ? Surâd gândindu-mă că, de acum înainte, „sus" e Berurier. Dacă, din nenorocire, neglijență sau imposibilitate majoră n-ai citit precedenta mea capodoperă, intitulată „Du-te să m-aștepți în pat", operă care va fi premiată de Academia San Antonio, în unanimitatea voturilor, dacă ai trecut deci pe lângă acest eveniment literar, încă n-ai aflat, la ora la care eu pun la cuptor prezentul sufleu de tâmpenii, vestea cea mai zdruncinătoare din aceste timpuri dintre două războie : Berurier a fost promovat director al serviciilor poliției, ca urmare a unei farse făcute de Marie-Marie, nepoata cea inspirată. Ea l-a înscris, pe cât de clandestin, pe atât de oportun, în partidul socialist.

Faptul, în orice caz, nu poate fi negat, e brutal, e înspăimântător, dar e veridic : a fost dat afară Bătrânul, frumosul nostru Achille super-monden, pentru a fi instalat în locul său, în fotoliul lui, un bucățoi de grăsime, un bădăran care stâlcește limba, care se bese în alexandrini viguroși precum cei ai lui Corneille, care nu-și spală mai mult fațada decât dosul, care se ghiftuie, regulează și gâlgâie (ceea ce se numește deja în poliție „doi G și R"), care caftește tot ce-i rezistă, plânge la „Două orfeline", care respectă la fel de mult meniul de restaurant ca și Evanghelia (dar nu mai mult), care se laudă că e cretin, încornorează pe cine — apucă, își lasă sămânța peste tot, și care, o dată gol, seamănă cu un post de benzină (coloană de carburant, pentru ediția helveto-romandă). Într-atât penisul îi e de considerabil. Acest certăreț, bătăuș, bețiv (nu au fost porecliți, el Bertha și Alfred „cei trei afumați" ?) a devenit deci, datorită jocului de mutări și

transmutări patronul meu. Aștept acum ordine de la godacul ăsta, căruia îi căram eu pe vremuri sarcini ! Întoarcere de manivelă. Așa e viața : impertinentă și surprinzătoare.

S-a schimbat, Obezul, în ce mă privește. De la intrarea sa (de gladiator) în funcțiuni, se crede obligat să-mi vorbească la persoana a doua plural. Autoritatea însă a fost întotdeauna falsă la cel ce nu o are de la natură, așa cum și averea mare îl dă pe ușă afară pe cel ce nu are o autoritate de stăpân.

Mrs. Mahouss astupă formidabilul canat al ușii :

— O ceașcă de cafea v-ar face plăcere, mister Antonio ?

M-a păcălit deja o dată, mamaia, cu apa ei caldă și biscuiți râncezi, acum n-are decât să și-i pună în chiloți. Refuz politicos, motivând că Facultatea îmi interzice formal excitantele. Mâhnită, se retrage, precum se retrage oceanul când sună ora refluxului. Când părăsește o cameră ai senzația netă că începi să vezi mai clar, că e mai multă lumină.

Și acesta e momentul în care o sonerie răsună în culise. Mrs. Mahouss deschide apelului. Foarte puțin după aceea, grămada informă de cărnuri vine iar să-mi fure lumina.

— Cineva pentru dumneavoastră, mister Antonio, mă anunță himalaiana.

Debusonează în fine orizontul, și vederea mea tremură atunci ca o piftie de la taica Laserre. Ce-mi văd ochii ?

Nu amice, nu-i nici Regina, nici prințul ei de Cipici Plini nici Lady Usturoi * sau marele ei tâmpit care are un aer atât de spiritual și când doarme și când joacă polo

(și asta încă nu-i nimic, să vezi ce față are când regulează !).

Poți tu să ghicești cine vine în astă seară, în acest „bed-and-breakfast" al măicuței Deneatins ?

Un personaj despre care-ți povesteam acum două minute, amice : Achille ! Perfect, ex-directorul, dispărut de pe culmea carierei, abandonându-și fotoliul celui mai de pe urmă arțăgos, lui Beru.

Bătrânul ! The Old ! Micul Napoleon ! Despre viața căruia nu mai știam nimic, de la epurarea sa.

E aici, impecabil, într-un costum bleu, cu un pullover de cașmir, o umbrelă Berburry pe braț, o caschetă irlandeză în mână. Grav, ca întotdeauna, cu o privire clară, limpede ca Pernod-ul alb, înainte de a fi subțiat cu apă.

Mă ridic într-un salt demn de un medium ocărât de vocea Ioanei D'arc.

— Doamne ! zic.

— Ah ! mă recunoaște, nobilul rămas fără păr în totalitate.

Și avansează. Mă arunc spre întâlnirea cu el ca un parașutist care se repede la întâlnirea cu două sute de mii de metri de gol plasați sub lăboanțele lui. Atitudinea lui îmi mai încetinește din ardoare.

— Salut ! îmi comunică noul sosit, prezentându-mi mâna-i ca pentru a i-o săruta.

Mrs. Mahouss, impresionată de clasa personajului, îl văduvește repede de impermeabil și de umbreloaică, înainte de a dispare.

Îi propun un fotoliu lui Achille. Își alege altul, mai aproape de fereastră, și se depune aristocratic, cu fesierul aerian, cu labele lui Louis cinșpe, cu brațele odihnite pe spătar, regăsindu-l, atât de el însuși, sălbatic de identic cu cel care a fost dintotdeauna, emoția îmi hidratează ochii translucizi (totdeauna lucizi, rareori în transă).

— Povestiți, îl rog, povestiți repede, patroane.

Murmur de delectare :

— Patron...

O repetă cu un ton deziluzionat. Apoi, cu vocea sa neutră, dar totuși, cu câteva picături de lămâie :

— „Patronul" tocmai și-a terminat traversarea deșertului, dragul meu prieten. A durat șase săptămâni, și nu le voi uita.

— Trebuie să înțeleg că v-ați recuperat postul, domnule director ?

Înaintă cu un capăt de umăr.

— Mai ceva. N-ai citit ziarele ?

— Presa franceză n-ajunge până în această fundătură, boss.

Achille râde dintr-o dată, brusc, cam așa cum o faci ca să-l sperii pe un copil.

— Sunt sub-secretar de stat, prietene.

„Prietenul" nu se poate abține.

— Formidabil !

— Dar a trebuit să dau din coate !

— Bravo : erau destul de ascuțite !

Bătrânul jubilează.

— Știi, mă așteptam la concedieri masive din cauza schimbării regimului. Încercaserm să mă fac mic, să mă joc de-a „da, domnule", să aplec spinarea mea uzată de artroză. Se zice că, în astfel de situații cel care nu pierde imediat nu mai pierde nimic. Speram că sunt uitat, tolerat chiar, mai mult sau mai puțin iertat că am existat înainte de venirea lor. Fiecare zi încheiată constituie o victorie. Orice individ care n-a murit se consideră nemuritor. Ei, bineînțeles, în momentul în care nu mă mai așteptam la nimic, chestiunea s-a produs. Mutat la Noumeea, băiete ! Clar ! Pac ! Și știi, desigur, cine m-a înlocuit, căci o ne-

fericire nu vine niciodată singură ? Au adunat umilirea cu batjocura. Nu numai că mi-au tăiat capul, dar mi-au desenat și mustață în bătaie de joc. Măscăriciul bistrourilor, instalat pe tronul meu. La început am râs, căci era prea caraghios, la urma urmei, nu? Măcar de te-ar fi promovat pe tine, San Antonio, care ai fost discipolul meu și posezi o valoare clară, bun, de acord, aș fi înțeles mai mult sau mai puțin. Dar el ! Această mașină împuțită ! Această grămadă de tâmpenii în viață ! Această latrină în circulație ! El, cu unghiile lui negre și ochii lui roșii, spune și tu ! El, cu dinții lui încărcați de toate mizeriile, ca grătarul unei guri de canal ! Acest analfabet ! Ce zic eu, acest anal-cretin ! Acest împuțit, acest mojic, acest nătărău care, de fiecare dată când se semnează ezită asupra ortografierii propriului nume. El, care nu va ști niciodată, nici că Quito este capitala Ecuadorului, nici că Flemming a descoperit penicilina. El, abjectul, pe care l-ai putea compara un un elefant dacă pachidermele n-ar avea și ele dreptul la stimă. El, atât de gras, de gros, de poșircar, atât de prost ras, și pe care-l simți că are mațele pline cu felul de chestii înghesuite de-a dreptul în el, el, în locul *meu*, cu curul în fotoliul *meu*, cu coatele pe rezemătoarea *mea*, cu picioarele lui enorme, împuțite, sub biroul *meu* Opt nopți fără somn, San Antonio. Și cele opt zile dintre ele desigur !

„Examinam orice posibilitate... Mai întâi, să mă călugăresc. Dar ce făceam cu nevastă-mea ? Mai apoi, bănuiești și tu : să mă sinucid. Tocmai eu ? Eram împresurat. Nu-mi mai rămânea decât să-mi asum înfrângerea. Să plec la Noumeea, ca ocnașii de odinioară ? Spune și eu, la antipozi, nu, mersi. N-am obiceiul să trăiesc cu capul în jos. Atunci ? Să demisionez și să mă pierd în câmpia normandă pentru a avea grijă de fluturi ? Aici ajuns, mi-am

dat seama că sunt într-un impas. Dar știi de unde mi-a venit ideea cea bună, Antoine ? Pe pariu că nu ghicești ! Într-o pișătoare, bunul meu. Dacă nu m-ar fi încercat vezica, așa fi trecut pe lângă noroc și n-aș mai fi apucat să strig Evrika ! Pe când stăteam cu coada-n mână, am întrezărit soluția. Ești gata să afli, comisare ? Așteaptă-te la un șoc. Unul adevărat. Gata ?

Își scoase portofelul, extrage o legitimație și mi-o întinde. O iau, și mâna începe să-mi tremure. Se poate una ca asta ?

— NU ! bâlbâi.

— Ba da !

— Dumnevoastră ?

— Eu !

Acest dialog strălucitor, deși bine pornit, se încheie din scurt. Îl las să și recupereze micul dreptunghi lovit de emblema secerii și ciocanului. Achille s-a înscris în partidul comunist...

Mândru, își pune documentul la loc.

— Îți voi spune ceva, San Antonio, promite-mi că n-o vei uita în veci.

— Cum aș putea, tovarășe domnule director ?

Articulează.

— Când trebuie ceea ce trebuie, înseamnă că trebuie ceea ce trebuie, Antoine, m-ai înțeles ?

— Cum nu se poate mai clar, tovarășe.

Adaugă :

— De altfel, pot să-ți mai încredințez ceva, micule : chestia clocea în mine din adolescență. E ceva endemic, precum ciuma bubonică în unele regiuni. Toată viața mea n-a fost decât o imensă neînțelegere. Mă jucam de-a marele burghez, când, de fapt, eu uram această castă infamă

ce a sufocat evoluția populară și a redus omul la sclavie. De acum sunt pe drumul cel bun, San Antonio. De altfel, examenul meu de trecere a fost concludent deoarece... Subsecretar de stat, frumos purgatoriu, nu ? Și mai așteaptă puțin, băiete, așteaptă să se limpezească totul, și vei vedea până unde va ajunde Achille.

„Ah ! Mă credeam terminat, măturat cum se mătură un rahat de câine ! Mă surghiuniseră mă, tăiaseră, mă expulzaseră. Las că mai vedem noi ! Teamă, eu ? Niciodată. Niciodată nu mi-a tremurat privirea, Antonio. (Se lovește în amplasamentul inimii, același cu locul legitimației de partid.) Aici e viitorul, băiatul meu !

Cine ar îndrăzni să nege ? Occidentul n-are decât să zvârle din picioare, să ocolească, să protesteze, va fi înghițit, amice ! Rachetuțe la domiciliu, dacă e nevoie ! Cinci minute să vă închideți gurile sau vă radem gratis : Paris, Londra, Madrid. Vatican, toți. Și apoi, marele gol purpuriu ! Nostradamus câștigător ! Hop ! Hop ! pe aici pentru supa de oase ! Febrilele burse transformate în săli de sport. Corbeille transformat în coș de baschet, tare-mi mai place. O să-i regăsești la sala Dache pe zuavii perucheri, noii domni ! Nici un pic de roz, nu ține ! E o culoare bastardă, ca și violetul ? A fi roz înseamnă a fi pe jumătate roșu, și prin consecință pe jumătate alb. Mă urmărești, tinere ? Viitorul aparține celor care sunt ceva, dar ceva din plin. Redman, Whiterman. Restul ? Nimic. Un nimic gros atâtica ! Achille a luat-o pe calea cea bună : cea care duce spre lumină. Te-ar interesa, o croazieră spre un mâine luminos, băiete ? O țară frumoasă de vizitat. În orice caz, în șir indian. Lumea e rezervată celor ce supraviețuiesc.

O tăcere tare lungă trece peste cuvintele lui. Ca o limbă de omofil peste o păsărică juvenilă. Tovarășul Achille își scoate o batistă fină dintr-un buzunar pen-

tru a-şi tampona tâmplele spâne, pe care mânia i le-a perlat cu sudoare.

— Patroane, murmur, mă vei uimi întotdeauna !

Şi e perfect adevărat : vitalitatea lui mă dărâmă. Dacă-i voi supravieţui, voi cere să mi se facă un mulaj al capului lui, să-mi fac o amuletă.

Bătrânul îmi aruncă o ocheadă de geambaş care tocmai a vândut un măgar roşu, convingând clientul că e un armăsar pur-sânge, arăbesc. E mulţumit nu de mine, ci de sine. Se simte puternic, eminent, plin de proiecte, îndrăzneţe şi cu un viitor mare ca răul Beauce.

— De fapt, mă decid, pot să vă întreb cărui fapt datorez fericirea vizitei dumneavoastră ?

— Am venit să coordonez, îmi spune.

Aştept urmarea. Nu întârzie să apară.

— Deoarece n-ai avut posibilitatea de a citi presa franceză în această insulă insalubră, insulă care n-a reuşit, în două mii de ani de istorie să creeze ceva cu adevărat mare în afară de Rolss-ul Phantom, nu cunoşti deci în ce direcţie se exersează sub-secretariatul meu de stat. Află deci, comisare, că sunt în fruntea unui serviciu naţional de coordonare, însărcinat cu stabilirea unei transparenţe, în unele cazuri chiar o cooperare între divêrsele poliţii franceze şi diferite alte servicii de informaţii. Am ţinut personal, auzind că ai fost delegat special excepţional la Brigada Azur, am ţinut personal, spuneam, să supervizez această operaţiune, înţelegi, încercând să evit tot ce supertâmpenia unui hiper-Berurier director ar putea aduce nefast unei aşa operaţiuni delicate.

— Picaţi bine, patroane, îl perii, nobil gentil în voluptatea decăderii, căci şi cel mai bun dintre oameni (aici m-am numit pe mine, cum m-ar numi şi alţii pe care ţi-i voi trimite într-o listă detaliată, acompaniată de un mandat poştal de 100 de franci), cel mai bun dintre oameni

deci are nevoie de a-şi administra silicaţii morbizi de linguşeală târâtoare.

— Ştiu, răspunde această fiinţă fără complexe.

Scoate un etu de ţigări, dublu, compartimentat, pescuieşte un Quai d'Orsay, pe care îl freacă delicat între degete, înainte de a şi-l introduce în cioc.

— Nu vă plac ţigările, nu-i aşa ? face, cu un ton mare pare a ieşi de la vopsitorie, atât e de detaşat.

— Nu-mi plac decât ele, din contră, îl corectez.

— Şi câtă dreptate ai, mă complimentează chelul, punând al doilea picior de scaun în buzunar. (Apoi, schimbând orientarea.) Am sărit pe afacere cu atât mai bucuros, cu cât istoria Delameer m-a tachinat întotdeauna precum hemoroizii. Am regretat pe atunci că nu era de competenţa mea...

Stopează, pentru a-şi aprinde havana. Operaţiune minuţioasă, care ar merita să fie comentată de rafinatul Lalou, marele specialist în reportaje medicaliceşti la teve.

Când, în fine, un fum pozitiv de conclavă scapă din nările lui, revine la întrebare :

— Să-ţi rezum faptele, San Antonio ?

— Cred că le cunosc deja, patroane, dar spuse de dumneavoastră vor lua un contur nou, aşa că vă ascult nemişcat şi vă asigur dinainte de sentimentele mele încântate.

Venerabilul îşi retrage modulul fumegând din morfolitoare, pentru a facilita electrocuţiunea, cum zice Beru.

— Sub ce-a de-a patra şi antepenultima Republică Franceză, Adam Delameer este vice-consul în Emiratul Kahlbar din Golful Persic. Era promovat de curând şi va avea o scurtă carieră în diplomaţie, deoarece, şase luni mai târziu, va fi constrâns de Foreign Office să demisioneze. Motivele acestei sancţiuni nu ne sunt cunoscute,

căci îi știi și tu pe insularii ăștia, ce plini de ifose sunt. Nu deschid gura decât pentru a sorbi un ceai inept. Dar să ne întoarcem la Dealmmer. Într-o noapte, primește un telefon de la un agent francez înspăimântat, în misiune... specială, în emiratul în chestiune. Tipul în cauză, un oarecare Alan Fernal, îl roagă, în numele solidarității europene, să-i acorde ajutor ! Britanicul acceptă să-i acorde adăpost. Mă urmărești ?

Îl urmăresc cu atât mai mare ușurință cu cât sunt deja la curent cu toate astea, dar politețea nu iartă, nu poți închide gura unui sub-secretar de stat. În interesul meu, mă prefac captivat de ce-mi spune.

Și Achille cel cu limba ușoară redemarează la proba de pierdut răsuflarea, sau orice altă probă care ar putea exprima ardoarea.

— Câteva clipe mai târziu, o mașină stopează în fața rezidenței lui Delameer. O portieră trântită. Nu e singura: șase detonații îi răspund. Și, pentru a încehia, Alan Fernal cade, cu pieptul, stomacul, capul perforate de gloanțe de mare calibru.

„Delameer se precipită, urmat de slujitorii săi. Îl iau pe francez și-l aduc în interiorul vice-consulatului, pentru a încerca să-l îngrijească, dar e prea târziu, compatriotul nostru e mort.

Aici, Achille lasă o pauză, pentru a repara paragrafele.

Aștept, sau mai bine, îl preced. Povestioara, dacă vrei, ți-o fac capitol de book. Delameer alertează autoritățile franceze, căci Franța nu e reprezentată în Kahlbar. Așteaptă instrucțiuni. E rugat să scotocească minuțios victima, să recupereze tot ce se poate recupera de la el, să verifice bine dublura țoalelor, apoi să alerteze autoritățile emiratului. Ceea ce s-a și întâmplat.

Poliția deschide o anchetă, care nu dă nici cel mai mic rezultat. Delameer transmite Ministerului Afaceri-

lor Străine franceze rezultatul scotocirii, adică nu mare lucru : hârtii de identitate, mici obiecte de buzunar, dolari și molhari (molharul este deviza emiratului Kalbahr, toată lumea o știe), apoi un stilograf trucat care se poate, eventual, transforma în sarbacană pentru a trage săgeți cu curara, sau în tub de comprimate de aspirină cu stricnină, cele două lucruri ținând de panoplia uzuală a agentului secret în misiune, orice cârnățar în exercițiu ți-o poate confirma.

Și apoi timpul trece...

Ca în jocurile radiofonice unde un concurent trebuie să cânte o melodie în același timp cu interpretul, apoi să continue singur când cel din urmă e întrerupt, pentru ca în final să se regăsească în aceeași măsură, vocea spână a chelului îmi completează vocea interioară :

Lipsește doar un fleac de silabă.

— ...pul, treeecee, termină Babacu'.

„Și apoi timpul trece" gândesc eu.

E rândul lui să joace.

Ascult, astfel încât celulele mele își oferă clipe de liniște relaxantă.

Spune !

— Această afacere ar fi fost înecată în valurile timpului (știe să mânuiască și metaforele, individul) dacă, în ultima vreme, o lovitură de stat nu l-ar fi înlocuit pe bătrânul emir Kohnar Constipatu'. Monarhul decăzut de-abia a apucat să părăsească țara, și s-a refugiat în Elveția, unde un cont bine aprovizionat i-a asigurat, din câte se pare, o bătrânețe confortabilă. O tânără colaboratoare „Dauphine Libéré" a avut ideea de a-l intervieva pe personaj, spunându-și că ar fi interesant a-l chestiona în privința francofobiei de care a dat dovadă de-a lungul stăpânirii sale. Puștoaica a avut atunci o idee a dracului.

„Kohnar Constipatu', sedus de adolescență și avid de a fi înțeles, ca toți cei ce nu mai au dreptul la cuvânt, i-a povestit viața sa, în lung și-n lat. I-a deslușit că, la instigarea Angliei, s-a arătat atât de dur, de antifrancez, nu degeaba a fost supranumită această națiune de insulari „perfidul Albion". Și era în joc ceva petrol, mă înțelegi ? La naiba ! Să trecem. Bătrânul Kohnar a trimis dopul cât mai departe, evocând spre exemplificare afacerea Alan Fernal. A pretins că poliția kalbahriană n-a tras asupra acelui agent francez și că el, probabil, a fost doborât de englezii înșiși".

Căpățânosul jubilează :

— Și cel mai biutiful, dragul meu, e că la noi nimeni dintre marile personalități n-a luat în considerare această posibilitate. Au înghițit cu polonicul fanfaronadele misteriosului vice-consul. Alan Fernal e mort ? Au tras o cruce peste el. Și nu vă doreați ca extrema stângă să preia puterea ? Spune-mi, Antonio, spune-mi drept, ai refuza să vezi drapelul roșu plutind peste Elysée, tovarășe comisar ?

— În nici un caz, tovarășe sub-secretar de stat.

— Atunci, zău așa : va fi frumos la vedere, cum zicea Sartre !

Nouă pauză. Moșulică își masează falangele, apoi își mângâie lobul urechii.

— Iată una dintre rațiunile pentru care ai fost branșat pe această afacere, după douăzeci de ani, micul meu tovarăș. În ciuda celor două decade scurse, vreau să știu dacă acești insulari ai testiculelor mele ne-au dus de nas ori ba.

— Mă tem că partida s-a revocat Sine die, tovarășe patron.

— De ce ?

— L-au îngropat pe Adam Delameer în chiar această după-amiază. Și cum nu era căsătorit în momentul fapte-

lor, mai mult ca probabil că văduva sa nu are de unde să le cunoască.

Babacu' pantonimează la meserie — capul i se alungește, apoi se lărgește, roșește, pălește, se albăstrește, se înverdizește (Giuseppe), se momifică.

Își gustă mucoasele. Face cuac, bule, pauze, puncte sonore, morse, se joacă de-a hârâietoarea.

— Spune, dragule, spune repede, spune tot, spune bine.

Spun detaliat. Îi explic că mijlocul cel mai bun de a avea acces la viața privată a unui gagiu este de a trece printre coapsele doamnei lui. Deci, am făcut-o. Dar în loc de a mi se deschide mie calea spre intimitatea lui, chestiunea a avut drept consecință deschiderea porților paradisului, mult mai largi, pentru el. Adevărată lovitură sub centură plină de hidoșenie ! Achille își clatină capul.

— Deci nu vom ști niciodată ? se lamentează.

— Mă tem.

— Dar poate că s-a destăinuit, mai târziu, soției ?

— Un tip înțelept ca Adam își păstrează pentru uzul său personal tâmpeniile propriului trecut.

— Cine știe ? E preferabil să-ți urmezi relațiile cu domnișoara, San Antonio.

— O să încerc să mă utilizez, tovarășe sub-secretar de stat. Oricât, nefericitul eveniment care tocmai s-a produs n-ar trebui să mă incite deloc la a continua o aventură ce a produs deja o crimă.

— Nu cunoști femeile, comisare : un nimic le excită, cine știe dacă uciderea soțului nu intră tot în categoria de afrodisiace ?

— Ei bine, voi încerca să mă asigur, îi promit.

Ex-directorul meu mă întreabă, după 30 de centimetri de visăreală :

— Bineînțeles, știi care era lucrul pe care Alan Fernal îl negustorea în Kalbahr ?

— Un diamant mare, mi s-a spus.

— Cel mai mare ! Piatra trebuia să plătească un târg fenomenal de ocult, întreprins între guvernul de atunci și emirul Kohnar.

— Ce târg ?

— Mister, nu știu nici eu însumi, dar nu m-ar surprinde de ar fi vorba de ceva petrol. Ce-ar putea fi în Golful Persic ! A ce miroase ? A iasomie, de acord, și a mai ce ? M-am făcut bineînțeles ?

— Ca totdeauna, domnule tovărașe ministru.

— Mulțumesc. Astea fiind zise, găsesc că acei conducători francezi au fost prea ușuratici încredințând unui singur om o piatră de o așa valoare.

— Istoria e plină de fapte stupefiante, tovarășe domn sub secretar de stat (stat-soră).

— Vai, vai și iarăși vai, biata Franță încă mai rezistă Ah, brava bătrânică ! A fost destul pipăită pe cur, a fost înșelată, batjocorită, furată ! Și încă mai ține la tăvăleală, orice ar fi, orice s-ar întâmpla, neobosită !

Sunet de sonerie pierdută rupe liniștea mare-albioană a casei. Se poate auzi diplococumul târându-și lăboanțele mari spre intrare.

Ca mai devreme, Mrs. Mahouss se prezintă :

— Regret, spune cu un nu știu ce strop de mâhnire, un alt domn pentru dumneavoastră, mister Antonio.

Se demasează. Și atunci, pentru a doua oară, pentru a doua repriză, știi ce ?

Stupoare de nepătruns !

Nu, nu te las să tânjești.

Berurier !

El ! Masiv, suveran, directorul, destul de formidabil pe laterale. Cu pleoapele aproape închise, cu barba în plin avânt de creștere, închingat într-o grămadă de osânză ver-

zuie care-i cade până la târlici, purtând pe bilă o pătură dintr-un fetru încă necunoscut pe pământ, idiot, de culoarea căcărezelor de gâscă sau mai știu eu ce, cravată, se putea, pe care doar trei pete nu tocmai magistrale mărturisesc că numitul gât-legău aparține lui Alexandre Benoît : o urmă de vin roșu, una de maioneză, a treia de sos tomat și atât.

Mrs. Mahouss începe să mă găsească necuviincios din cauza atâtor vizite al căror obiect sunt. Își marchează dezaprobarea rămânând la distanță, cu brațele încrucișate, sălbatică apărătoare a unei case moștenite. „O, casă a tatălui meu. O, casă, ce te iubesc", cum zicea Peguy.

Noul venit aruncă o privire sălbatică spre predecesorul său.

— Aș putea cun'ște motivația ăstei reuniuni ? întrebă sec.

Și, doar mie :

— Dă la cine v-luați ordenele, comisionare ? mă întrebă Obezitatea. Cui trebuie să-i indicați respect, m'rog ?

Achille începe să mârâie ca bicicleta numai factor poștal pe-o coastă.

— Spune-mi, amice, nu cunoști faptul că sunt sub-secretar de stat la Coordonarea Polițiștiilor ?

Majestatea Sa își vâră mâinile deghizate în pumni în buzunarele parpalacului.

— Spune-mi, amicule, îi întoarce vorba, oi fi uitat tu că comisarul e plasator sub ordinele mele d'recte și că de ai a-i spune ceva, ești obligat să-mi zici mie dintâi ?

Achille dă pe dinafară.

— Îl auzi cum rage, acest animal ? Acest mizerabil ? zice Scalpatul, ca pentru a se descărca parțial de incredulitatea lui. Poți să concepi, Antoine, cu ce n-aș îndrăzni să

zic, „cu cine" — având respect pentru rasa umană — cu ce am fost înlocuit ? În-locu-it ! Acest verb e un pumnal plantat în orgoliul meu, micule. A fi *înlocuit* de mașinăria asta, înseamnă a muri de două ori.

Berurier respiră puternic. Sper, în favoarea micilor obiecte răspândite prin cameră, că nu va expulza dintr-o dată toți cei trei metri cub de gaz cu care și-a umplut foalele. Maica Mahouss ar chema garda. În caz de debibelotare a barăcii. Din fericire, Grasul exhalează cu măsură.

Îl privește pe vechiul patron îndelung, ca și cum ar fi un rahat pe care un trecător grăbit i l-a depus în prag.

— Mizerul abil de care pălăvrăgești, dom'le sub nu știu cine, are onoarea să te invite să-i pupi curu', nici mai mult nici mai puțin, cu mare artă a perfecțiunii.

— Ești un prost-crescut, tremură Achille.

— Ceva mai crescut, desigur, dar în orice caz mai puțin prost, protestează Beru.

Se vor încăiera ? Interesant, nu ? Și cât de destructiv ar fi pentru fața de împărat roman a bătrânului.

— Haideți, haideți, haideți ! Domnilor, domnilor, domnilor ! Arunc într-un superb alexandrinibisilabic cu repetiție mângâioasă. Nu uitați că suntem în străinătate, și că o bătrânică britișă vă privește, cum privește o vacă încrucișându-se trenurile. Nu-i dați de înțeles că țara noastră e pământul zâzaniei.

Această chemare la ordine calmează spiritele.

Furia Chelbosului o ia razna.

— Berurier, mârâiem, vei primi vești de la mine.

— Va fi cu plăceri, asigură Urban Treiul (Cel de-al doilea era ăl de predică pentru Cruciade).

Imediat, iau inițiativa, fiind cel vizitat.

— Pot cunoaște și eŭ ținta călătoriei tale, Grasule ?

Majestatea Sa își bosumflă labialele.

— De nu v-ar jena la stomac, v-aș cam ruga să terminați cu tutuielile, îmi declară noul director. Cunoașteți ditri-tonul ? Famrizibilitatea aduce cu sine disprețul. Tot așa, dacă ați amabiliza de-a nu mă mai numi Grasu', conversațiunea noastră ar deveni mai operativă. Ce-am de vorbit cu 'mneavoastră, vă voi tot vorbi pe când vom fi însinguri, comisare. Că de n-am fi dresați în mesceria noast', și ne-am exprema în față în față de primul venit, unde am ajunge, vă chestionez ?

Venerabilul emite un nechezat, de cal ce și-a rupt un picior.

— Am fost însărcinat cu coordonarea polițiilor, tună, și, în consecință, am dreptul de a ști orice afacere.

Mamutul își clatină capul.

— Ai dreptul să știi cum arată curul meu, amice, îi spune. Sunt gata, să ți-l arăt, pritenare, că eu unul nu fac operații de salon, ci de poliție. Vârâ-ți aiasta în bilă, timpul s-a schimbat.

Apoi, zise :

— Comisare, vizitele dvs. private, mai durează multuț ? Dacă da, mă duc să-mi folosesc dantura, e ora ceaiului meu.

Bătrânul se plantează în fața lui Alexandre Benoît.

— Ah, mister odios, murmură, nu peste mult vei fi revocat, ca și acel edict din Nantes.

— Leidi aia a ta, că-i Nantes ori din Montaigne, să i-o pun ! declară cu fermitate noul meu director.

Una ca asta e însă mult prea mult pentru precedentul, care ise în trombă, busculând-o pe Mrs Mahouss, ceea ce nu-i un lucru prea ușor, eu am încercat să busculez turnul Saint-Jacques în van, și totuși, era mai puțin masiv decât garda mea.

*

* *

Când Bătrânul e out, revine pacea. Beru surâde fericit :

— Nu mă deranjează că i-am pus-o la vârf, m-a tras și el destul dă pene și de punguța cu doi bani, pe când eram supt potcoavele lui, aporolul aista. (Apoi, revenind serios :) Comisare, anunță, am venit-a personalmente, eu însumi în propia-mi personalitate, pentru povestea Adam Delameer. Am primit al dumneavoastră mesaj cum că tâmpitul a îndrăznit să închidă pe bune felinarele, înțepat de nevastă-sa. E un doliu care pică prost.

— Asta mă gândeam și eu.

— Știți ce-am mai aflat, tocmai, comisare ?

— Sunt numai urechi, domnule director.

— Găozarul ăla de-a fost oprimat în Kalbahr transporta un diamant, mai știți ?

— Perfect.

— Ăst diam, știți de ce era vorbăria ?

— Nu.

— Gerantul !

— Adică ?

Superiorul meu mă compătimește :

— Hai, vă bateți joc de mine. Un gagi ca dumneata, cu o țară de culturalizare, să nu cunoască Gerantu', care-i expus la Luvru ?

— Vorbiți de Regent ?

Majestatea Sa se întunecă :

— Sunteți amabilist să nu mă mai tachinați în privința cuvintelor, m'rog ?

— Așa deci, mă grăbesc să continui, guvernul francez a consimțit la un asemenea sacrificiu ? Și nu s-a aflat ? Care este, în acest caz, diamantul ce continuă a purta prestigiosul nume în vitrina Luvrului ?

— Ăla de acu' a fost cumpărat din Piața de Lux a Nevoiașilor pentru trei sute cincizeci și patru de franci și douăzeci de centime, relevă Importantul. Și cine dracu' s-ar apuca să-l verifice ? Și când te gândești cum trec toți aiuriții pân fața lui, în delir, declarând că are cea mai mișto apă, și că e alb-albastru, și ce de mai alte tâmpenii. Dar fațada contează, nu ?

— Trebuie că Târgul a fost important, nu ?

— Vital.

— Cunoașteți exact tranzacția, domnule director ?

— Știoiu' ! Documentele au fost distruse înainte de venirea lui De Gaulle. Nu se mai știe cine și ce tranzacta. Dar a rămas cineva care trebuie că poate să ne zică adevărul.

— Fostul emir, Kohnar Constipatu' ?

— Exact ! În legătură cu el am debarcat ca să vin personal, eu însumi în persoana mea, Antonio. Moș-Individul locuiește în Helvețica, unde și-a strâns bănuții, dar, pentru moment, își petrece iarna în Marachesh. Deci e urgentabil să vă aranjați pentru a-l întâlni și a-l trage de părul din nas. O să vă explicitez, comisionare. Eu zic că Gerantul ăsta nu-i încă pierdut pentru toată populația. Din trei chestii una : ori emirul l-a șutit și l-a căpăcit el pe Fernal, ori britanicoși au scremut lovitura. Ori e un al treilea șmecheros de a operat. Dacă Delameer, nu mai poa'să mărturisească, tre' să schimbi placa, caraghios mic. Să-l lucrăm pe emirat, m-ați înțeles bine ? Eu unul am zis tot ce știam, Gerantu' n-a mai apărut, nu se știe ce-a devenit, și Guvernul vre din toate puterile vești despre sănătatea cataroiului, n-ați înțeles complect ?

— Cred, domnule director.

Se aude în culise soneria telefonului. Citadela de Carne răspunde, cu o voce caraghioasă, șoptitoare, acidă.

Și, pentru a treia oară, Muntele ascunde pădurea.

— For, You, mister Antonio !

Din ce în ce mai încântător. E mult prea tracasată din cauza mea, clar. Îi rup liniștea, înțelegi ? O să cam dea pe-afară. Și o să mă dea afară. Oricum aș fi șters-o eu.

Ajung în hol. Bigofonul e mural, sistemul bătrânesc. Al naibii de vetust, bun de casare. Sau de clasare drept isteric.

— Aici San Antonio, da ?

O respirație proaspătă. Timbru delicat. Recunosc vocea Sirellei.

— Eu sunt, darling.

Inima darlingului execută un triplu salt periculos.

— Am nevoie să te văd, murmură scumpetea.

— Unde ești ? întreb în engleză, ceea ce este facil atunci când vorbești limba.

— Tocmai m-am întors acasă. Vino repede.

— E oare prudent ?

— Nu contează.

Pauză.

— Te iubesc, șoptește, tot în engleză. Dar asta toată lumea știe s-o spună.

PARLAMENTUL ?
PARLAMENTEAZĂ - L !

Dacă muntele nu merge la Mahomed, Mahomed se duce la munte, spune un proverb arab. Și Jacques Chazot adaugă : „nu ștanga face pe călugăr !".

Evoc aceste maxime înțelepte penetrând la braț cu Sirella pragul hotelului Mâ-Kach (director Bonnot), una dintre cele mai reușite lucrări din Marachesh.

Căci, imaginează-ți, abatele meu, că una din primele persoane pe care le ginesc pe când mă scurg din târlia mea, e bătrânul exilat, emirul Kohnar în persoană, puțin mai încărunțit, ceva mai obosit, în cămașa fără mâneci tradițională și burnusul său alb, cu barba stil cioc, sare și piper (în engleză" salt-and-pepper"), privire ciudat de clară și târlici de mătase, brodați cu fir de aur. Meclă de prinț, ten închis, nas acvilin („totul ți-e acvilin, totul e velin", zicea La Fontaine), mers roial.

E flancat de un tânăr secretar ce poartă un diplomat de crocodil (colțuri de aur masiv, două diamante pe fermoare),

și se îndreaptă spre un Rolls alb, al cărui șofer, în djellaba îi ține portiera deschisă.

Întrevăd bine această călătorie. De-abia sosit, iată și persoana ce justifică deplasarea, bună treabă nu ?

Camera mi-a fost reținută, și un funcționar al prestigiosului hotel ne conduce, jucându-se cu placa de alamă ce-i fixată de cheie. E tânăr, bine făcut, poartă un turban și ia bacșișul pe care i-l strecor fără a-l privi, ceea ce este o probă de perfectă educație.

În fine, singuri !

Curată nebunie cât poate să-mi placă tânăra ucigașă !

Așteptând să ni se aducă bagajele, o iau de talie și o duc spre fereastră. Aici e primăvară.

Panorama dă spre o imensă grădină, în care se văd portocali și lămâi, completați de bazine cu apă. În spate, Atlasul majestuos, ocru, nimbat de o usoară brumă albăstruie. Aerul e suav, păsările zboară de colo-colo. Când ești aici, te întrebi de ce mai există restul, te îndoiești de Denain, de Boulogne-Billancourt, de Belfast, de Cap Nord, De Golful Hudson, de p'tit Quin-Quin, de Marele Rogin, de Englezia, de slipul lung, de siropul contra tusei, de naufragiul Titanicului, de platformele Mării Nordului, de bulevardele periferice, de puii de focă, de Bardot, de ipotenuză și faimosul ei pătrat, care ne-a făcut atâta rău. Da, uiți astea, plus tot restul, pentru a nu te mai gândi decât la viață, la bucurie.

Sirella, câștigată de peisaj, își freacă încet coapsa de coapsa mea, la fel de nerăbdătoare ca și mine de a fi „comodă" și de a se lăsa bătută în cui de vie pe un pat, de un cui viu, cum zicea poetic o doamnă cu blană de urs negru, înainte de a intra la Vivacel.

Ei bine, bagajele de anunțiu (papal), cel puțin așa cred eu, auzind ciocănituri în a noastră ușă.

Rog să intre. Dar se întâmplă că ușa e dotată cu o încuietoare al cărei zăvor se găsește exclusiv în interior și care nu se lasă convinsă decât de ajutorul cheii. Merg deci să deschid. Spre surprinderea mea, mă trezesc nas în rât cu un individ grăsun, mai buhăit decât o parașută prost împachetată, roșu peste tot, cu nasul doldora de vene și de cratere, de unde te aștepți parcă să apară domnul Haroun Tazieff, pe care nu știu ce mai așteaptă ăștia să-i pună ministru al vulcanului în activitate, având în vedere că îndeplinește toate condițiile cerute.

Gagiul de care-ți zic dă pe dinafară dintr-un nădrag de in bleu-azuriu, traversat de pliuri, dintre care nici unul nu e vertical. Poartă o cămașă-fantezie, cu mâneci scurte, ochelari de soare în pendulare prin părul de pe piept, legați cu un lanț topografic din aur alb mucegăit.

— Salut, Pușliule ! îmi aruncă, cu tonul jovial pe care-l folosește un cârnățar de mahala când te invită să-i vizitezi apartamentul Merlin din cartierul Lături-Pale.

Îl cercetez, încercând să mătur un pachet de ani de pe fața lui. Fără efect.

Poate că greșește ? Oi fi sosia (sosul ?) unui amic de-al lui ?

Ce zice el după însă, mă dezânșeală.

— Ei bine, Antoine, nu ești de loc fizionomist pentru un sticlete, Nu-ți amintești de mine ? Dutalion ! Eloi ! Eloi Dutalion ! Nu-ți spune nimic asta ? Eram monitorul tău la tir, la școala de Poliție, pe când te pregăteai să-ți iei gradul de comisar.

Ah ! Tâmpitul ! Mizerabilul, incredibilul, supradotatul cu tâmpenie ! Tâmpit, fiu de tâmpit, nepot de imbecil, strămoș de cretini. Tâmpit monstruos ! Mult prea tâmpit ! Tâmpit în cele patru zări ! Calificat ! Omologat ! Incontestabil ! Tâmpit în stare pură. Ale cărui componente sunt toate tâmpite, arhitâmpite, hipertâmpite. Tâmpit alb-al-

bastru. „Cartier" de-ar vinde tâmpiți, n-ar putea crea unii mai buni ! Top nivel ! Arhetip de cretin !

Să vin el și să-mi distrugă afacerea, în doar două mișcări. De-abia sosit, se aruncă el. Tunător ! Mă desconspiră, mă trădează ! Acum, frumoasa Sirella a descoperit tot ce era mai scump la mândelu. A fost de ajuns acest cap de bou, cu vocea lui de bou, ca să strice totul. Ah, cum îl urăsc ! Cu efect retroactiv. Mergând înapoi până la a treisprezecea generație, ca templierii.

Trist și sumbru și nenorocit ticălos de tâmpit ! Fac ochii mari, într-o tentativă disperată.

— Ah, da, da, desigur, mă aud behăind : Eloi Dutalion, îmi amintesc perfect. Dar știți că n-am mai intrat în poliție. În definitiv, m-am lansat în literatură.

Trebuia să se prindă, să-și restifice tâmpenia. Ia ca de exemplu orice situație asemănătoare. Orice dobitoc s-ar prinde, ar da înapoi. Dar el ? Ce crezi, e într-atât de idiot, că pufnește, râde ca un pișat de beţiv pe un trotuar, noaptea.

— Tu nu mai ești în poliție ! Hai că-i bună ! Exact săptămâna trecută m-am înâlnit cu Pinaud, adjunctul tău, care mi-a povestit câteva din ultimele voastre succese.

Văd alb, ca un fulger magnezian. Și în tot albul ăsta, gura roșcată a cretinului. A monumentalului. Îmi zic : „Asta e, o să-l calc în picioare." Pumnul mi se crispează. O minune de voință îl lasă să atârne la capătul brațului, lângă iubitul meu pantalon pe care visam, cu doar trei minute în urmă, să-l dau jos.

— Dutalion, murmur încet, cum vorbește un corb suferind de anghină corbiștinei sale. Dutalion, dacă n-o ștergi de aici într-o secundă, îți strivesc mecla murdară cum aș strivi o nucă seacă !

Fața lividă, privirea de criminal pe care i-o arunc, derutează. Rotițele tâmpeniei sale încep a funcționa, scâr-

țâind. Cum am deschis ușa, dă înapoi. Îi accelerez viteza de plecare, înfigându-mi degetul în pieptul lui de aiurit.

Îi trântesc ușa în bârnă. Îl aud exclamând de cealaltă parte :

— Poftim, una ca asta n-am mai văzut.

La ce bun să mai vadă, ajunge originalul, e deja piesă de muzeu.

Iau o gură mare de aer apoi revin la Sirella. E în picioare, lângă pat, ocupată să-și scoată ţoalele. Tocmai își face colanții să alunece de-a lungul picioarelor ei fabuloase.

—Știi, Antoine, îmi spune, n-ai de ce să fii supărat, știam cine și ce ești... (Râde încet și melodios) Și, de asemeni, știu ce căutai la noi. E în legătură cu diamantul, acela mare, nu ?

Testiculele îmi atârnă, doamnele mele bune ! Ea... știa !

Termină de scos colanții. Blănița luxuriantă cheamă la desfrâu, clar.

Perversa criminală își masează sânii abundenți, ca pentru a-i face și mai operaționali.

— Chiar voia să vorbim despre asta, spune. Facem dragoste mai întâi, sau vorbim ? Nu-ți ascund că eu una sunt pentru prima variantă, căci, din nefericire, amorul are totdeauna un final, pe când vorbăria poate fi veșnică.

Îngenunchează, nu pentru o implorare, ci pentru a adăuga fapta cuvintelor. Adică o francă legătură. La demaraj continui să rămân murat în uimirea mea, dar văduva Delameer este atât de „expertizată", cum zice Beru, că, progresiv, tehnica ei îmi biruie gândurile.

Și în curând particip la finala pe încălecări a trupei. Ali Babalâcul și cei patruzeci de violatori. Mâța încălțată cât se poate de sus ! O atac peste pat, cum se face pe vremea crivățului, o urmăresc pe canapea pentru întoarcerea căzăcească, apoi continuăm în puf pentru figura intitulată

„jertfirea scalvei", și totul se încheie pe însăși mocheta cu asaltul parașutiștilor. O foarte frumoasă ședință, variată, fără excese, practicată de doi parteneri evident dotați, care nu dau tot ce pot, nefiind vorba de un concurs, și-și fac o mutuală demonstrație a tehnicilor.

Galant, mă verticalizez primul și îi întind mâna.

Respiră profund.

— Oh, dragule, suspină, ce mai contează că ești un sticlete, din moment ce mă iubești atât de divin.

Un sărut calm pune punct final recunoștinței sale.

* * *

Ceva mai târzior, drapați în halatele de baie puse la dispoziția noastră de hotel, stăm față în față, încolăciți în două fotolii și, între noi, cu o sticloanță de șampanie recuperatoare.

— Ei bine, îngerul meu, te ascult, îi spun, forțându-mă să am un aer degajat.

Sirella îmi face cu ochiul.

— Știi cine m-a informat de ocupația ta ?

— Nu știu nimic, draga mea nemaipomenită, eu nefiind decât un biet sticlete cu preț redus.

— Soțul meu.

— Pardon ?

— Te miră ?

— Vrei să spui că m-ai lăsat fără glas.

— Păcat, glumește Sirella.

— Când te-a prevenit ?

— Cu o zi înainte să mă abordezi.

Stupoarea mea nu face decât să crească și să se dezvolte.

— Ce-ar fi să-mi povestești de la început, o rog.

— Ah ! O rezolvăm repede. Într-o seară, în timp ce priveam un meci de cricket la TV, Adam mi-a spus : „Darling, trebuie să te previn. Tocmai a sosit un tip în sat, un polițai francez. E foarte posibil să intre în contact cu tine, și asta relativ la o afacere foarte încurcată, ce datează din epoca în care eram în post în „Kalbahr". Cum îl înghesuiam cu întrebări, mi-a explicat vag că un agent francez, aflat în legătură cu emirul, pentru a negocia vânzarea unui faimos diamant, a fost asasinat nu departe de consulatul britanic, și că Franța își mai imaginează că el, Adam, își cam vărâse nasul în afacerea asta.

Ea vorbea, cu privirea în plafon. Plafoanele sunt de fapt ecrane pentru visători.

— Și pretindea că nu și-a băgat nasul în chestiune ? insist.

Sirella înalță din umeri.

— N-a precizat, dar tonul lui lejer dădea de înțeles.

— Aș putea să te întreb care e, de fapt, convingerea ta, inimioara mea ?

Misterioasa are un vag surâs, precum poza aia a curului meu, pe care ai făcut-o vara trecută, în ziua în care erai mangă, de erai în stare să confunzi cutia de șervețele Kleenex cu Polaroidul.

— Cu Adam, era dificil să-ți faci o convingere, era o ființă ce nu-și împărtășea din idei decât atât cât era necesar, pentru a face să meargă bine căsnicia noastră.

— Altceva ?

— Ei bine, cred că, dacă s-a implicat în poveste, a făcut-o din ordinul superiorilor săi. Adam n-a posedat niciodată un diamant rarissim.

O muzică maghrebiană se înalță sfâșietoare, nostalgică, care șerpuiește în suflet ca un șarpe cu clopoței, se fofilează, investighează, love-ște (I Love You ?), și atinge în tine un nu știu ce precar, neștiut, indispensabil,

— E ciudat, suspin.

— Ce ?

— Acest soţ, care-şi anunţă soţia că un sticlete francez va încerca să le forţeze intimitatea, şi această femeie ce se lasă sedusă — sau se preface admirabil, ceea ce e cam acelaşi lucru, în final —, care apoi îşi măcelăreşte soţul, în momentul în care el îi surprinde. Logica n-are deloc loc în acest raţionament...

Sirella nu răspunde. Aripile halatului s-au îndepărtat, şi regăsesc luxurianta şi luxuroasa blăniţă. Nu mai sunt istovit : blănurile m-au excitat întotdeauna.

— E rândul meu să te întreb care-i convingerea ta profundă, spune.

Surâd.

— Convingerea mea profundă e aceea că ai cea mai uimitoare pisicută din toate câte am avut ocazia să înâlnesc „Tête-a-Tête"

— Şi în legătură cu comportamentul meu ?

— În legătură cu compartamentul tău, cred că nu l-ai doborât pe tip doar pentru ochii mei frumoşi, Sirella. Că de fapt tu l-ai lichidat ştiind foarte bine ce faci. Dacă pot spune aşa, tu chiar vânai ocazia.

O privesc tandru, şi-mi avansez mâna spre sediul exuberant al dărniciei capitonatoare de degete. E o chestie drăguţă, care cântă, clincăne, şuşoteşte deja promisiuni pentru viitorul nu tocmai îndepărtat, şi asta şi voiam.

— Explică-te, murmură Divina.

— Soţul îţi anunţă prezenţa şi intenţiile mele. Mă laşi să apar, şi-mi faci o primire de neuitat. Îţi ţii masculul la curent cu derularea evenimentelor, uitând să precizezi ceea ce ar fi putut să-i păteze... onoarea, cum îmi spunea mai săptâmâna trecută vicontele de Bragelllone. În ziua fatalei noastre întâlniri, l-ai sfătuit să revină pe neaşteptate. Ceea ce el chiar face. Şi ce descoperă atunci îl bulversează.

Nu se aștepta la asta. Furie. Îl revolverizezi pentru ca, oficial, să mă salvezi de intențiile lui contondente.

Sirella continuă să surâdă și să-și lase pipăită intimitatea. Să reacționeze ? Aș, e Sfinx ! Sau măcar una dintre pensionarele lui.

— Sfârșitul capitolului unu ? întreabă.

— Ar fi un final bun, nu ? Poc ! Soțul e mort, iar amantul a fugit.

— Cum ar debuta al doilea capitol ?

— Printr-un alt mister.

— De exemplu ?

— Privind deșteptăciunea polițailor. Drăguța mea frumoasă, să știi de la mine că, după propria-mi părere, Britanicii au o groază de defecte, dintre care principal este faptul că, uneori, sunt britanici. Dar au și o calitate ce răscumpără toate celelalte păcate : Sunt inteligenți. Și aș adăuga, pentru că nu sunt un om zgârcit, foarte inteligenți. Ca de exemplu, înainte de soldă, când cer lăptarului o omletă de douăspe ouă și ele sunt treisprezece.

„Faptul că sticleții au înghițit povestea cu agresorii tăi arabi mi se pare și mai incredibil decât o eventuală avansare a Papei ca șef al Poliției Secrete Germane."

Nouă și relativă liniște, căci aceeași muzică de mai devreme, șerpuitoare, continuă să-ți molfăie bărbăția, undeva în depărtare.

Sirella începe să-mi fasoneze aparatul special, sau mai bine zis s-a specializat în fasonarea aparatului meu, înțelegi ?

— Și cum ai urma acest pasionant capitol, darling ?

— De aici, mai multe bifurcații posibile, frumoasa mea călăreață cu pletele-n vânt.

— De exemplu ?

— De exemplu principal, autoritățile te acoperă.

— Vai, ce departe mergi !

— Merg pe trei cărări, tocmai pentru că mă aflu la o intersecție.

— Și de ce inflexibila justiție engleză ar acoperi o soție ucigașă ?

— Dacă moartea soțului e dorită în sferele înalte ? Că doar soțul ăsta nu era cine știe ce băcan, sau șofer de autobuz, sau desfundător de chiuvete, agent de asigurări, consilier, vânzător în vreun magazin mare, editor de cărți pioase sau importator de scule japoneze. E mai mult sau mai puțin spion, bravul soțior. Se învârte în sfere închise pentru alți muritori, ale serviciilor de informații. Și informațiile Britișe, pardon, Gigele ! Nu prea seamănă cu o plăcintă cu afine ! Cel mai frumos sac de încurcături din cariera mea, de cealaltă parte a canalului l-am găsit. Și nu era un sac Hermes, crede-mă !

Pare să se amuză teribil de cuvintele mele. În cealaltă privință, nu face pe mironosița. Și uite un specimen care își masacrează soțul, și mai apoi face amor și umor cu amantul în cauză. Totalia ei neimplicare zău că-ți produce fiori pe ceafă.

— Deci, spune, după ce-și termină de savurat cuvintele, crezi într-o crimă la ordin. Chiar crezi că mi-am ucis bărbatul, cu care sunt măritată de mai bine de zece ani, pentru a face un serviciu Serviciilor ?

O privesc adânc în ochi, acolo unde sondezi bizonii. Privirea, fereastra sufletului, cum se mai zice. Gândurile altora au în general tendința de a fi discernabile în pupile, ceva cam ca ghicitul în podul palmei. Ca și cum viitorul n-ar fi câte puțin în toate zilele, în cele din urmă. Nici n-ai alte repere în afara trecutului ca să poți prognostica viitorul. Eu unul îți pot anunța viitorul război, pentru că numai de războaie avem parte, de când *ei* și-au dat seama că sunt mai mult de trei pe planetă, și din cauză

că *ei* sunt întotdeauna proști. Și din cauză că au la dispoziția cretinității *lor* o groază de arme. Îți văd mutra pocită și chestia scofâlcită.

— Ascultă, amanta mea nebună, îi spun, nu sunt absolut sigur că am văzut just, dar sunt convins că ard de dragul tău. La baza ăsteia afaceri a existat un amphigouri de prim rang, știi ce înseamnă, nu-i așa ?

— Da, dar tu nu știi, răspunde don'șoara. Definește un discurs burlesc, în timp ce tu îi dai termenului un sens diferit.

— Deloc, frumoasa mea rozătoare, protestez, e vorba tocmai de un bucluc în cazul de față ; cel puțin așa se vede din exterior, căci nu mă îndoiesc că principalele motive ale acțiunilor tale sunt solide, văzute din interior.

Bun, așteaptă, o să renunț la exprimarea în stilul ăsta alambicat, presimt că altfel vei începe să urli ca o sută de șobolani morți și-mi vei arunca book-ul în portret, ceea ce ar fi cel mai mare păcat, având în vedere ce ți se pregătește.

Pe madam o simt ezitând. Luptă între datorie și sentimente. Dar puștoaicele, întotdeauna, în ce privește datoria, asta nu reprezintă pentru ele o chestiune de căpătâi, ci mai repede una de căpătuială. E destul ca fructul mâncărimii să i se coacă, pentru a se scărpina, cum ar scrie Beaudelaire în „Masculul mângâind-o".

Încă treizeci de secunde de fixitate din partea-mi, și doamna dă pe spate.

— Presupune că sunt nebună după tine.

— Presupunerea mă onorează.

— Continuă prin a presupune că această pasiune pe care o sufăr mă îndeamnă să-mi dau jos masca.

— Vanitatea mea ar ajunge în culme.

— Asta-i tot ce ai simți pentru o astfel de probă de dragoste ? O satisfacție de orgoliu ? Dumnezeule, nu sunt deloc răsplătită.

— Dragă, nu uita că legătura noastră a fost comandată, ca în frumoasele filme de spionaj de dinainte de ultimul war : „Marta Richard în serviciul Franței". Povestea frumosului ofițer german, de care seducătoarea la cerere cade amorezată pe bune. Chestii de genul ăla care făceau pe vremuri publicul să urle de plăcere.

— Știi de ce ? mă întrerupe.

— Dă-i drumul și zi !

— Pentru că lucru ăsta se sprijinea pe un adevăr uman. Tipesele și tipii plâng la film pentru că-și recunosc propriul sentiment. Dacă ofițerul german e frumos, seduce, punct și de la capăt, în viață e ca și pe ecrane. În povestea noastră, tu ești frumosul ofițer german. Și m-ai sedus, pentru că-mi placi și pentru că ai făcut dragoste cu mine cum n-a mai făcut nimeni. Simte-te mulțumit, Antoine, și treci mai departe cum scrie prin cărțile noastre. Nici nu mă așteptam să te îndrăgostești și tu de mine. Voiam, pur și simplu, umilă, să mă crezi că sunt îndrăgostită de tine. Nu ar fi agreabil ci reconfortant să mă știu crezută, căci n-am spus încă niciodată unui bărbat că-l iubesc. Și, deci, pentru că risc întâia oară, trebuie să mă crezi. Nu te angajează la nimic, e gratuit și fără consecințe.

E în vervă. E roză de excitare. Ochii îi strălucesc precum diamantele, precum stelele, precum lumânările, precum Bradul de Crăciun, ca și toate celelalte căcățișuri pe care ești tentat să le adaugi. Ardoarea ei mă tulbură. Bun, la urma urmei, why not ? „Să presupunem" a spus ea la început. OK, vreau să presupun — Mă iubește. Presupun că e așa. Deci ?

Îi lipesc un sărut stil Secolul de Aur, întorcându-mi de șapte ori limba în gura ei înainte de a vorbi iar, cum m-au

învățat la grădiniță. Când ești singurel cu o pițipoancă și traversezi o perioadă stânjenitoare, încalț-o cu un lipăit rapid și bun. Eviți să vorbești și chiar s-o privești.

Are deci parte de un sărut de calibru special, cu acompaniamente manuale în zonele mai întunecate, cât și la frații Karamazov, pentru a facilita perioada de tranziție. După care, uf, ! atmosfera e destinsă. Trecem prin zona șuavului, a vaporosului, până spre zona consistentului. Cuget, deci mă excit. Și stai așa să-și termine ea confidențele, Păpușica, să vezi cu ce codoi gigant de mătură o s-o țintuiesc.

Mă călărește brusc, cu halatul deschis din fericire, căci altfel treaba i s-ar fi pătruns în modulul lunar, sub împingerea de jos în sus egală cu greutatea volumului deplasat (cum fiecare cunoaște), de polimerul meu cu trăznete valvare. Stimabila îndeplinește toată munca. Dar în ce manieră îl călărește ! Cum se agață de chelul cu guler răsfrânt pentru a și-l branșa la conducta cu pricina ! Frenezia antrenează inspirația, iar inspirația geniul. Lucrătură magnifică. Nu știusem că Sirella a fost călăreață. Și cu șa, și fără. Trapul englez, imbatabil ! Pasul lăncierilor, Marele concurs cu Hadley Chase* ! Traversarea deșertului ! Comanșii atacă în zori ! Toți clasicii stilului ! Și odată ce s-a urcat pe mine, înțelege să fie deasupra ! Ca o amazonă ! E sfârșitul sfârșitului ! Îți poți imagina tablouașul, Gogule ? Stil regina Christina. Tragadam, macadam, tagadam, tangram ! Ridic în slăvi îmbietorul lăcaș ! Mă bucur de gușă ! Tipesa asta are un simț incredibil al echilibrului. Trebuie să vă spun că, având drept centru de gravitate pe amicul meu Prosper Vioui' se poate aventura tare departe fără propria mămică, drăguța de ea !

---

* Joc de cuvinte : Chase = vânătoare, Steeple Chase = cursa cu obstacole (hipică), James Hadley Chase = scriitor englez de romane polițiste.

Gâfgâfâim categoria A. Un impresar american ce trecea pe culoarele hotelului și care, alertat de țipetele încântătoarei mele țațe de Windsor, riscă un ochișor pe gaura cheii, și începe a spumega, a fierbe, a da în clocot pe culoar, așteptând să terminăm, ca să ne ceară adresele ; vrea cu orice preț să ne importe în Las Vegas, trecând prin Niu Iorci, Pithiviers, Sant-Petersburg.

Încerc să mă controlez cât pot mai bine, să nu stric frumusețea momentului. Detest sfârșiturile de „epocă". Satisfacerea este o abandonare, o debandadă, nu uita asta niciodată, ar fi prea grav. Păstrează-ți fumurile, fiule, pentru „pupa păcii", cum spune Unicul Berurier. „A curge sau a nu curge", ar mai adăuga hipodermicul pachiderm.

Încetișor, Gogule ! În-ce-ti-șor ! Lasă-te încet ! Depune-te ! Las-o pe doamna mai înainte, tu ai doar grija aterizării. Mansa, Gogule ! Mansa ! Și mai drept ! Și mai dreaptă ! Slobozește-te încet ! Păzea la contact ! Căderea poate fi și mai dură. Nu fii prea zelos, Gogule ! Ține-ți stanga și supraveghează-ți gesturile. Drăguța mam'zelă e în al nouălea cer ? Nu face nimic. Încetișor, ce naiba ! Brrr... Acu-i momentu', Gogule ! Dă drumul la gaz ! Atenție la manevre, pierzi din înălțime ! Bravo ! Impecabil ! În plin ! La punct fix ! Te-a primit la mare artă., poți să-i lași și restul. Acum poți să-i dai și-un pupic pe-un colțișor, ca să-i arăți buna ta educație. Vezi ce mulțumită e ? Nu te-a costat nimic, și face plăcere. Să-i fi cumpărat de la Santos aur și brelante, n-ar fi mai pe moment mai copleșită, Sirellinsa ! Regina marilor încurcături au ba, se dă în vânt după un mușchiuleț fremătător, este clar ; nu-ți poți băga picioarele în gusturile oamenilor. Și ea, măcar, plătește cu propria persoană. În fața unei gagici care ți-o lucrează astfel, fără mofturi, din toată inima și cu tot fundul, n-ai decât să ți-o înclini respectuos, pentru a-i prezenta barosanul tău omagiu.

Uite-o eșuată, ca o meduză fleșcăită, pe o rână, aruncată pe mal de marea deliciilor, cum a scris Maurice Schuman, iar amicul meu Scott Sullivan de la „Newsweek" (1) m-a pus acu' câteva seri să-l citesc. Nu de alta, dar voia să-mi arate ce mult greșesc tachinându-l uneori pe marele scriitor, în deliradele mele pentru pubele săptămânale. Aruncată, deci, pe mal de marea deliciilor, îndrăznesc să-mi citez donatorul, trimițându-te cu gândul la bietele balene și la sinuciderile dor de tot rahatul că te și întrebi de ce trece prin cap de ce aruncă pe ma ca tâmpitele, gloabele naibii. Păi spune și tu, la ce le servește că sunt mamifere, că tot crapă, grăsanele. Ei, bine, Sirella, Sirella : balenuță pe plaja roz a cuverturii. Spuneam „meduză fleșcăită" la început, din cauza rapidității scrisului, ceea ce angrenează metafore de obicei stupide. Și vezi, când mai întârzii puțintel, când mai finisezi, imaginile devin mai clare, mai precise. Ajungi la eleganța stilului. Și când voi muri, îmi vor despica ăștia fiece flocișor în patru, mă vor debita frază cu frază. Vor căuta sensuri adânci. Ori eu nu te-am învățat așa. Dacă aș scrie mai lent, cu pana de gâscă eventual, sunt sigur că la fiecare capăt de rând, pervers cum ești, te-ai aștepta să te urmez eu. Mai bine te las uimit și mă urmărești tu, nu-i așa, Gigule ?

Bun, foarte bine, să revin la Sirella. O las să-și reia suflul și conștiința, să-și devulcanizeze fofoloanca. În repaos, asta din urmă seamănă cu un păienjenoi cu un căpăcel mobil.

Bine, o să încep iar asaltul. Supradozele știi la ce duc ?

Ea suspină.

— Dumnezeule, cât te iubesc !

Ceea ce închide cercul, revenim exact la punctul nostru de plecare.

— În acest caz, dragostea mea, spune-mi secretul ce-ţi arde buzele.

— E ca un dar pe care aş vrea să ţi-l fac, suspină ea, înţelegi ?

— Ştiu totul despre nevoia de a da, o asigur.

— Totuşi, vorbindu-ţi, voi comite o trădare.

Surâd. „Achtung" ! Vom juca strâns. Nu trebuie pierdut din ochi manometrul, exact ca pentru aterizarea de mai devreme.

— Cele mai elementare reguli ale cavalerismului mă împing să-ţi spun că-n acest caz nu trebuie să vorbeşti, dar cele ale curiozităţii mă incintă la contrariu. Deci, scumpo, fă cum crezi. Actele noastre ne preced, iar noi le urmăm.

Frumoasă frază, goală ca un fluier, dar care, tot precum un fluier, emite sunete ce vrăjesc. Şi ea e sensibilă la muzica asta.

— Atunci, să folosim un subterfugiu, zice. Eu n-o să-ţi spun secretul, ci tu o să-l ghiceşti, şi de altfel cred că deja îl presimţi.

Poftim, şi-a găsit şi calea de mijloc, ce-i permite să-mi spună tot, dar fără a-şi încălca demnitatea. Trădare indirectă : eu sunt cel care... Iar ea se va mulţumi să spună „foc" sau „apă".

Crud joc ! Câţi tipi l-au plătit cu propria viaţă ?

O tristeţe sumbră precum nişte nori de furtună deasupra unei livezi de portocali mă cuprinde. Am impresia că-mi lipseşte o parte din mine însumi. Mă simt defect. Hai, artistule, trezeşte-te ! Eşti în misisune, în ciuda repetatelor regulări.

— Am dreptul la câte întrebări, frumoasa mea poftcioasă ?

— Patru, nici una mai mult, nici una mai puţin. Dacă în patru întrebări n-ai găsit, n-o să-ţi mai spun nimic.

Pare hotărâtă. Asta e. Și-a găsit micul compromis, ce o face fericită. Pariem că, dacă descopăr, va avea apoi impresia că lucrul a fost accidental, și-și va păstra „conștiința curată" ?

— Prima întrebare, am ghicit afirmând că ți-ai împușcat soțul la ordin ?

— Da.

Gândesc.

— Servciile secrete britanice ți-au ordonat-o ?

— Da. Nu mai ai dreptul decât la două întrebări, ai grijă.

Un joc, Ce-ți spuneam ? Asemeni copiilor, cum a scris Marc Bernard. Da : Asemeni unui copil, întotdeauna, omul se joacă întreaga viață, până în ultima clipă, cu bile ori cu păpuși. Înduioșător.

Pe mine cel puțin, să-i văd într-atât de jalnici, cu micile lor jucărele, cu președințiile lor, cu bicornurile și decorațiile lor, zău că mi se rupe ... inima, pe zi ce trece mai mult.

Sufletul îmi dă pe dinafară, de atâta ingenuitate. De ce nu-și cumpără baloane în loc să li se scurgă ochii după onoruri ? O bicicletă le-ar face un bine mai mare, în loc de pălăvrăgeli să declame chestii ca : „Drrragiii mei prrrieteni. E o marrre plăcintă pentrrru mineee... În calitatea mea de..."

În calitatea lui de ce ? Răspunde-mi ! De gaură ? De tâmpit ? De dezgustător ? De putrezit ? De sodomizat ? De încornorat ? De semi-rahat ? În calitatea sa de imperfect ? În calitate de mediocru-permanent ? Și de luptător contra valului nemilos, cramponat de o mână de vise aurii. Eu unul nu ! Nu servesc așa ceva ! Eu sunt cavaler de asta, vicepreședinte de aia... ! Nu-mi faceți una ca asta : eu sunt liber ! M-ați auzit ? Eu aparțin de mine ! Hei ! Doamne, oprește ! Sunt liber, în numele Tău ! Sunt liber !

Sunt li... Fleoşc ! Şi-ai luat-o pe carapace ! Şi erai liber, şi-o să fii întotdeauna. Eşti liber să nu fii liber, să aparţii unei lumi ciudate care nu va mai fi, şi care nici nu mai există, unei lumi cretine care nici nu contează dacă mai există. Unei lumi înspăimântătoare care doar s-a numit lume, o clipă, un proiect de-o clipă înghiţit de alte momente înainte de a putea fi pus în aplicare.

Trebuie deci să pun ce-a de-a treia şi penultima întrebare damei Sirella cea Săltăreaţă. Frumoasă fără frică, inocenta. Şi trebuie o întrebare bună, să pot progresa în anchetă, acum, cât mai e dispusă să răspundă.

Rezum : recunoaşte că Serviciile britişe i-au ordonat să-şi asasineze soţul. Distrat, formulez o a treia întrebare, impulsiv, fără a mă mai gândi :

— Ai mai lucrat pentru aceşti domni ?

— Nu. Mai ai o întrebare. Am impresia, Antoine, că ţi-ai folosit cartuşele cam prea repede.

— Se poate.

Iar rezum : recunoaşte că Serviciile britanoide i-au ordonat asasinarea masculului, deşi nu mai lucrase niciodată pentru ele.

— Bineînţeles.

Golesc un gâtlej de şampă. Am făcut bine c-am lăsat-o la gheaţă. E al naibii de frapată. O adevărată fericire. Şampania, eu unul n-o apreciez decât într-o ţară călduroasă, la soare. Singura umbră pe tabloul serviciului : am oroare să beau din pahare sondă. Nu sunt dintr-ăia cărora le place să bea din sonde. Idealul este să o sugi dintr-un pahar de bere ca şi cum ar fi nectar. Aşa, da, sunt de acord.

A patra întrebare ?

Mă duc spre fereastră. Dumnezeule, cât este de frumoasă această livadă de portocălărie-lămâitorie ! Şi Atlas, în depărtare, decupat ca o cetate fabuloasă în ruină. E

plăcut ca pântecul unei femei iubite. Închid ochii. Să fie Sirella un monstru ? Clar că nu. Ori, trebuie să fii un monstru pentru a ucide un om, chiar dacă ți-e soț, la ordin.

Mă întorc.

— Iată a patra întrebare, Sirella : L-ai asasinat pe Adam ?

Fața i se luminează :

— Nu, răspunde. Bravo ! Ai câștigat !

TÎMPIȚI TRACTAȚI
DECONTRACTAȚI

Emirul Kohnar ocupă o masă rotundă la care e așezat singur, ca un important (al acestei lumi), căci puterea și bogăția îi exilează pe cei care le dețin. Unul dintre servitorii săi particulari stă în picioare în spatele lui, finisând serviciile țăcăniților de la hotelul Mâ-Kâch. El este cel ce-i servește ceaiul stăpânului, transbordând lichidul palid din ceainic în ceșcuța garnisită cu o frunză de mentă, ținând cele două recipiente la peste un metru distanță, ceea ce pricinuiește un jet spumos, ca un pipi de cal. Mai nobilă figură, desigur decât cea a acestui monarh decăzut. Lentoarea gesturilor servitorului este aceea a unui oficiant penetrat de misiunea sa spirituală. Kohnar Constipatu' își halește lăbuțele de pui precum Arhiepiscopul de „Când-te-buli" (Beru dixit), pe când oficiază liturghia.

Facem astfel încât să avem o masă cât mai aproape de el, Sirella și cu mine. Un bacșiș alunecat la fix în buzunarul șefului de sală plătește această însemnată favoare. O briză parfumată face să se miște perdelele sălii,

somptuoasă cu mozaicurile ei, mesele încrustate cu sidef, imensele ceainice de cupru frumos cizelat. Trei muzicoși în costume naționale cântă din fluierice, dovlecel și bostan cu coarde. Asta crează un climat vergilian, și n-ai decât să închizi felinarele pentru a vedea mersul mărunt al unei trupe de oi pe malul mării.

Comandăm două plăcinte cu carne de porumbel și un cuș-cuș, ca să ne refacem caloriile consacrate cultului zeiței Venus, cum exagerează unii care nu vor să vorbească de-a dreptul despre cur, ipocriții ! Avem umblătoarele moi și inimile în sărbătoare.

— E arătos, emirul dumitale, murmură Sirella după ce l-a contemplat pe frumosul bătrâior. (Și adaugă :) Și chiar crezi că el cunoaște adevărul ?

— Inevitabil : posedă sau nu diamantul. Dacă nu-l are, pietroiul e în terenul britanic.

— Și speri ca acest bătrân să mărturisească furtul dacă oamenii săi l-au comis ?

— Nu, și de altfel acest lucru el l-a negat formal, acuzând deliberat pe ai tăi compatrioți, Mylady.

— Atunci, ce aștepți de la el ?

Surâd :

— Să fie un bărbat adevărat, dulceața mea.

— Cum adică ?

— Un potentat decăzut visează să reurce pe tronul său, e omenesc, cu cât un individ este mai avansat în vârstă, cu atât este mai însetat de putere, n-ai decât să-i privești pe guvernanții actuali pentru a te convinge.

— Îi vei promite restaurarea ?

— Mai mult sau mai puțin.

— În schimbul Regentului ?

— Exact.

— Dar dacă nu-l are ?

— Voi ști că nu-l are.

— Și dacă-l are ?

— Voi ști că-l are.

— Și dacă răspunsul e afirmativ, guvernul francez ar fi dispus să unelteasscă în favoarea emirului pentru a recupera piatra ? Chiar crezi că, pentru câteva grame de carbon pur, merită să fie uciși oameni ?

Oftez.

— Draga mea drăguță, e de ajuns să-ți întind un deget, că tu-mi iei toată mâna ! Misiunea mea constă doar în a afla cu exactitate dacă venerabilul emir posedă bijuteria coroanei republicane franceze, sau dacă nu.

— Ar putea să te mintă, pretinzând că o are, chiar dacă nu-i așa, în perspectiva întoarcerii sale în Kalbahr.

— Desigur, dacă îi vor fi cerute probe.

Sirella nu pare convinsă.

— Cred că-ți faci iluzii, Antoine, iubitule. Toate astea sunt puțin cam simpliste, fără a vrea să te supăr. Uită-te la acest bărbat, degajă o impresie de înțelepciune și de viclenie. A fost învins de forța unui puci militar, dar nu vei găsi în toată Europa un om la fel de viclean ca el. Cel care-l va păcăli încă nu s-a născut.

Mă prefac că sunt un pic supărat. Haleala pe care am comandat-o apare, în cele din urmă, producând așteptata diversiune. Nu știu dacă tu ești la curent, artistule, dar păpica marocană este una din primele de pe această lume. Din partea mea, și fără a telefona la Gaumiau, ți-o situez exact după cea franceză și aia chineză.

În timp ce noi atacăm potolul, un mucos se apropie de emir și tocmai îi susură ceva peste farfurie. Kohnar nu reacționează. Nu aruncă nici măcar o privire mesagerului, continuă să se alimenteze încet. Celălalt se retrage. Toată chestia asta e impresionantă.

În epoca noastră, superba detașare. În vreme ce noi ăștialalți suntem într-un veșnic du-te-vino, alergăm ca

godacii, grăbiți de noi înșine, urmăriți de cadranul ceasului. Cu contorul la popou. Ducem o biată viață alergată, tarifată, mutilată.

Bătrânul emir își termină haleala. I se prezintă un bazinaș de cupru, i se varsă apă dintr-un vas peste degetele lui împreunate. Apică pe care plutesc petale de trandafir. I se întinde un prosopel delicat. Adevărată slujbă, ce-ți ziceam ! Când Moșu își are lăbuțele bine curățele, se ridică, apoi îi spune câteva cuvinte servitorului, care se înclină ca-n „1001 de nopți" turnat la Hollywood. Emirul se îndepărtează cu un foșnet de mătase, curbând în calea sa toată spinările personalului, precum vântul de vest înclină grâul din Beauce.

Și-acum ascultă bine ce urmează, hal de maimuțoi !

Valetul emirului se apropie de masa noastră și se înclină. E un gagiu mișto, zău că merită să întorci capul după el. Privire de jad, ochi negri, buze aproape mov, piele de culoarea mierii blonde.

Vorbește engleza, dar nimeni nu-i perfect, cum spunea un tip odată.

— Majestatea Sa Kohnar ar fi foarte onorată dacă ați consimți să urcați la o cafea în apartamentul său regal, domnule, doamnă. Pot să-i duc Majestății Sale un răspuns favorabil ?

Ne privim, Sirella and me. Pentru a fi cu conștiința împăcată, ne întoarcem, ne asigurăm că nu se adresează altcuiva, dar nu : în spatele nostru nu se găsește decât zidul, mozaicat, precum o pișătoare de lux.

Santonio încearcă imposibilul, adică să nu prezinte aerul unui debil profund.

— Ei, bine, eu, noi, cu o plăcere a dracului de extremă vom avea onoarea de a-i face Venerabilei Sale Majestăți bucuria prezenței noastre, bolborosesc.

Valetonul dispare din câțiva pași alunecoși.

Sirella nu îndrăznește să vorbească cu gura plină. Problema e că nu-și mai aduce aminte ce anume trebuie făcut pentru a înghiți.

— Înțelegi ceva din drăcia asta, păsărica mea încântătoare ? îi articulez pe deasupra unei grămezi de cuș-cuș ce seamănă cu Saleve, muntișorul ăla tâmpit în formă de cozonăcel.

Ea mărturisește că nu înțelege mai mult decât mine, și bun, masticăm și cântărim situația. Poate că emirul ne-a mirosit, din prima, cu ochii săi infailibili. Sau cine știe dacă drăguța mea nu i-a stârnit vreo poftă ? Poate că visează s-o respire, hodorogul ? Ai auzit despre sănătatea acestor arăboi ? Maica Șeherezada avea întotdeauna parte de adevărate chiolhanuri prin chiloței. Băieții născuți în corturi, te rog, nu manipulează spade ruginite ! La ei, șeicul fără provizii nu există ! Sacre săbii ! Ai încredere în cei ca mine, care cunosc problema ! Țeapa baronului Bic este nimic în comparație cu țepușa baronilor Lapointe ! În sensul ăsta, Allah le-a făcut un adevărat cadou, îți spun eu. Și Mahomed, profetul său, le-a migălit o religie extra, mai pot adăuga. Dacă Papa m-ar excomunica din cauza San-tâmpeniilor mele, m-aș converti imediat musulman. Chiar și numai pentru igienă. E religia cel mai bine echipată. Nu porc, nu alcool, o dată pe an post, egal zero colesterol. La ei, infarctusul nu se vinde în piețe. Cultură fizică de patru ori pe zi, așa mai zic și eu. În genunchi ! Extensie, prosternare ! Extensie, prosternare ! Îți păstrezi forma, reumatismele n-au tupeul să adulmece prin zonă. Apoi, făcăleții întotdeauna curățați după folosire, ceea ce nu e prea frecvent în zona noastră. N-ai decât să iei în considerare toaletele publice. Îi vezi cumva pe gâzari curățindu-și instrumentele după ce s-au picurat ? Mâinile și le mai spală, la ocazii, dacă ies în

lume, ca să se dea mari, dar trompețica ? Never, amice ! Ți-l pui pe Anatol în sacul de bagaje încă lăcrimând. Nu e o rușine să desconsideri astfel prelungirea cea mai nobilă a trupului ? Și ca să termin, află că amicii maghrebini, cel puțin, se roagă. Și asta e veritabila igienă, curățatul sufletului. Iată de unde provin generozitatea și demnitatea lor : și-au curățat stanga și conștiința, înțelegi ?

Dar, pentru a reveni la emir, nu m-ar mira dacă și-ar arunca dorințele mustăcioase spre Sirella. Să-i practice lovitura izmenelor în delir, expunere la lumină în mare artă, Casa Soare vi-o oferă ! Păzea ! Și va ieși la iveală păsăroiul. Nu ăla de zboară prin aer cu o pană-n fund, ci ălălalt, care-și petrece cea mai mare parte a timpului acoperindu-și ouăle. Te-ai supărat ? Bun. Supără-te, profită că sunt în trecere. Pentru că după mine, nici Potopul nu te va mai spăla.

* * *

Terminăm păpica și cerem adresa apartamentului regal la recepție. Recepționerul ne anunță. Etajul trei, în fundul culoarului.

Nu-i nevoie să ne scărpinăm de pereți până acolo, valetosul de mai devreme ne pândește aproape de ascensor. Îl urmăm cu pași furișați pe covoarele suprapuse. Ușa e dublă, în stil maur, puteai să-ți dai seama și singur. Și apoi, iată-ne într-un salon imens, și mai maur, drăguț, un adevărat carton de culori. Albastrul e albastru închis, roșul e roz, iar verdele ca mărul domină. L-ai mânca. Zidurile astea, pură cofetărie orientală. O banchetă face turul întregii încăperi. E joasă și garnisită cu perniță de

mătase brodată (în piele ar fi fost prea dure) ; mese și mai joase încă sunt dispuse ici și colo, ca un arhipelag de cupru cizelat.

Majestatea Sa Kohnar Constipatu' e așezat într-un unghi al camerei. Fumează un Quai d'Orsay cu calm.

Se ridică pentru a ne întâmpina, cu mâna pe piept, după ce și-a aruncat ditai trabucul de-abia aprins într-o scrumieră ca un port-umbrelă de hotel.

— Mulțumesc că ați răspuns invitației noastre, declară suveranul cu o voce învăluindă, suntem foarte onorați. Sunteți amabili să vă așezați ?

Impresionați, Sirella și cu mine ne depunem masivele musculo-adipoase pe o piramidă de perne.

— V-am rugat să acceptați a fi invitați la o cafea, continuă emirul, dar este evident că vom fi încântați să vă oferim și băuturi pe gustul dumneavoastră. Ați prefera șampanie ?

— Nu, nu, behăim noi. De acord cu cafeaua. De altfel aici e atât de bună. Aroma antică, suntem de acord, dom'le Majestatea Voastră !

Ex-stăpânul din Kalbahr își mișcă două falange ale indexului, aproape imperceptibil, și imediat valetul se eclipsează (strălucind).

Mă ridic :

— Invitația Majestății Voastre ne copleșește, dar, cum noi nu suntem decât umili muritori anonimi, am dori să aflăm ce-a putut motiva gândul generos al Mirabolantei Voastre Majestăți, Demnă de Orice Probă.

Prințul Kohnar surâde.

— Nu vă doreați să mă întâlniți ? întreabă, dând astfel o lovitură de grație uimirii noastre crescânde.

— Dar, hm, Majestate, noi, eu, ea... ce-a putut-o face pe Majestatea Voastră Extrem de Lubrifiantă să creadă că noi, eu...

— Domnule San Antonio, răspunde Magnificul Marţafoi, fără a renunţa la calm, ca mulţi şefi de state răsturnaţi de la putere, noi suntem în gardă întotdeauna pentru a întâmpina pericolele ce le pot produce tipi ce nu mă iubesc deloc. Chiar faptul că am şti prea multe lucruri despre unii, îi face pe alţii să ne dorească răul. Din astfel de cauze, vai, suntem constrânşi să ne luăm multe precauţii. O secundă de neatenţie ne-ar face dispozitivul de securitate la fel de inoperant ca un zid în care s-a lăsat o breşă.

Iată sensul metaforei. Şi asta ţine de viaţa arabilor. Prinţul îşi trece încet mâna prin barbă.

— V-ar amuza să ne vedeţi instalaţia ? În acest caz, că trecem în camera alăturată.

Sunt singurul care mă ridic. Sirella, ca toate gagicile, e prea puţin interesată de tehnica de vârf. Pe ea o pasionează cu adevărat doar vârful.

Mă îndrept deci, pe urmele servitorului mut, în micul budoar alăturat. A fost transformat în studio de radio-console, căblării, căşti, cadrane luminoase... Un omuleţ slăbănog, cu mustaţă tocită, îmbrăcat într-un tricou alb pe care figurează o banană enormă, purtându-şi ochelarii în păr ca Jean Dutourd, se activează în mijlocul materialului.

Ghidul meu murmură :

— E branşat pe recepţie, culoare, sala de mese şi marele salon.

Apoi scuipă câteva cuvinte în grabă, şi chiştocul de om îmi prezintă casca, pe care mi-o instalez şi eu. Aud atunci

o conversă în engleză, un tip bătrân își povestește operația de testicole de la Roubignoll's Hospital, din Manchester. Tehnicianul freacă o clapetă și iată vocea unui francezofon, care, în timp ce halește, îi povestește nevestii-sii maniera somptuoasă în care o va săgeta, diseară, în cămăruța lor, bine de tot. Și cum îi va strecura mijlociul în rectorat, să-i dispară și ultima urmă de plictis, fără a-i mai vorbi de cealaltă mână, cu care îi va malaxa lăptăriile, ca să-și încununeze odată pentru totdeauna promisiunile.

Vorbește cu gura plină, ceea ce nu alterează frumusețea programului. Domnița lui râde gâlgâit, murmură o grămadă de „taci, mă-nnebunești", foarte propice explicațiilor domnului.

Bun, m-am prins. Prințul, prin intermediul echipei sale, poate supraveghea tot ce se vorbește în Mâ-Kach.

— Al dracului de pusă la punct e instalația, complimentez.

Tipul cu bananoiul surâde, apoi își rabate bicicletele pe nas precum o vizieră a unui coif, pentru a mă cântări.

— Material american, spune, CIA n-are scule mai bune. E de ajuns să-mi îndrept microfoanele procesionale în direcția dorită pentru a capta sunetele într-o rază de o sută de metri. Grație unui carton de ouă capitulant, pot acționa pe paliere, să întârzii la o conversație ce are loc la zece metri, iar apoi s-o abandonez pentru o alta, situată la cincizeci. Acesta cadrane modulatoare pe care le vedeți aici...

Bun, Majestatea Sa Kohnar n-a ratat un năsturaș din discuția Sirellei cu Mândelu'. Memoria mea se întoarce pentru a încerca să recapituleze cuvintele schimbate atunci : ceea ce mă face să înțeleg că e mai bine să joc cu cărțile pe masă cu venerabilul exilat.

* * *

— Deci, concludent ? întreabă emirul.

— Confluent, rectific. Ei bine, deoarece Sideranta noastră Majestate știe tot, poate-mi va încuviința o întrevedere ?

Prințul admite.

— De ce credeți că v-am invitat ? Cum spune un proverb kalbahr : „Ochiul bideului nu este o conștiință pentru o femeie care se spală".

— Asta e adevărat, Majestatea Vostra, mă grăbesc să fiu de acord.

Kohnar Constipatu' adaugă :

— La fel, marele nostru poet național Lamahr Tinne a scris : „Girueta și șurubelnița se pot întoarce în ambele sensuri, dar mâna vântului este mai puternică decât cea a omului".

— Am avut-o ca subiect de analizat la bacalaureat, Majestatea Voastră, mă lăudarisesc fără a clipi, ceea ce mi-a adus o notă de cinșpe.

Sirella surâde molatec. Prințul tocmai i-a oferit o narghilea, și ea trage din muștiucul de lemn ca altădată din fugitivul meu cu modulații de frecvență. Nu știu ce-a vârât papițoiul ăsta bătrân în marmita lui norvegiană, dar și-a luat un aer tare aiurea, vigurоasa mea saltelară. Hei, n-ar trebui să se lase astfel convinsă ! O față cu tonusul ei, puțin drogată, asta-mi mai lipsea ! Mi-ar face rău la bijuterii.

— Vedeți, urmează emirul (aș fi putut să spun Emir-Obolantul, dar am mai făcut jocul ăsta de cuvinte într-o book precedentă), vedeți, om al poliției, când v-am auzit vorbind de acea afacere a diamantului, am dorit să ridicăm din bătrânii noștri umeri.

— Și artrita majestății Voastre, Majestate ?

— Tocmai din această cauză ne-am abținut, admite proscrisul. În acea poveste întunecată, totul n-a fost decât o stofă de minciuni.

— Majestatea Sa vrea să spună o țesătură de minciuni ?

— Voiam s-o spunem, dar mai mult, noi facem greu diferența pe care o vedeți voi între o țesătură și o stofă. Să trecem. Acea așa-zisă tranzacție cu onorabila voastră țară, prin care Regentul era în joc, este pur stupidă. N-am încercat niciodată un schimb petrol-diamant, Franța și noi. Sigur, guvernul vostru de atunci ne-a solicitat pentru a încheia un târg, dar convorbirile s-au încheiat scurt din cauza uneltirilor Angliei. Am fost constrânși să cedăm presiunilor Foreign Office. Adaug că poliția noastră nu l-a doborât niciodată pe agentul vostru, îi ignora chiar prezența pe al nostru teritoriu. Ancheta pe care am ordonat-o atunci ne înclina să vedem că omul a fost ucis pe oameni aflați în solda britanicilor. Dar toate, acestea n-am îndrăznit să le jurăm pe Allah. Și e perfect adevărat că vice-consulul a fost rechemat la Londra imediat după incident.

Curge un moment destul de lung.

— Dar sentimentul profund al Formidabilei Voastre Majestăți Impenetrante este acela că Anglia și-a vârât nasul în acest laș atentat ?

— Dacă nu Anglia, cel puțin reprezentantul ei, viceconsulul, răspunse Mon-arcul rentier. Știți, mult prea venerabilul nostru tată, Soukon Norocosu' asigura, cu marea sa înțelepciune : „Laptele gazelei fecioare nu valorează nicicând cât untul lăptarului".

— Voi medita la aceste cuvinte nobile până pe patul morții mele, Majestatea Voastră Halterofilă.

Bărbuță își curge mâinile albe în mâneci, stil călugăr la plimbare în grădina mănăstirii. Își călugărește și ochii. Pleoapele lui maronii te fac să te gândești la cele ale unei păsări de pradă somnolente.

Se-ntoarce spre servitorul său și-i declară exact acestea, pe care ți le reproduc în extenso ; așa cum am reușit să le culeg, fără a schimba o virgulă :

—;—) : § , ! (— ^ & = · / ° " : : : . ? § ⟩⟩ (; ?

— Imediat, Majestatea Voastră, răspunde interpelatul după ce a îngenuncheat și a lovit solul cu fruntea în trei reprize și jumătate.

Și misionarul se repede pe telefon spunând room-service-ului cum că ce se întâmplă ? ora sângelui de porumbel a Bogătanei Majestări a trecut și Fulgerătoarea Sa Domnie Neiertătoare îl mai așteaptă încă, în numele lui Allah !

La care interlocutorul zăpăcit răspunde că a înțeles, nu e vina lui, căci colegul i-a plecat deja de cinci minute în cifre arabe cu bolul cu sânge de porumbel, și ce naiba o mai freacă, nenorocitul, ai ?

Și chiar în acest moment, exact, toc-toc-chează la portiță.

— Ah, iată-l ! spune servitorul privat al Extaticei Majestăți Sclipicioase.

Și închide, grăbindu-se să deschidă.

Un valet e ici-șea, impecabil, ținând un platou și pe platou un bol, cu sânge de porumbel. Îi cunoști virtuțile ? Ca afrodisiac, nu găsești ceva mai bun. Părerea mea e că emiradoratul (a nu se confunda cu Miradorul*) se joacă încă Hâț-hâț, în ciuda vârstei cam avansate pentru etatea lui ! El, să renunțe ? Niciodată. Și-a împopoțonat probabil puțica cu o cămășuță din termilactil, atât de bine că nobilei membrane nu-i va fi niciodată frig la căpșor.

Dar să revin la slujitorul care s-a prezentat. Şi e palpitantă scena, nu e momentul să-ţi ştergi acum nasul, aspiră puternic, altfel o să ratezi ce-i mai frumos.

Venitul cu platoul şi cu bolul, ştii ce face ? Are un gest brusc ; bolul, sudat de platou, ca sticlele hâţânate de clovni, nu conţine sânge de porumbel, ci acid nitric. Şi servitorul stropeşte din plin vizoarele valetului, care trage un urlet mai ţapăn decât doamna Dalida în ziua în care Samson a lucrat-o. Pentru că nu ştiu dacă ai degustat vreodată o baladă de acid în plină mutriţă, (nici eu), pot să te avertizez că te satisface pe deplin.

Restul apare într-o manieră sumbră. Un al doilea individ, înţolit şi el în servitor al hotelului, se năpusteşte în apartament, înarmat cu un pistol mitralieră de producţie cehă sau poloneză (ca toate puşcoacele din afacerile teroriste, am remarcat eu). Se încordează pentru a ţinti, ţinându-şi suflătoarea cu ambele mânuţe, şi mutra îi este cea a unui kamikaze (pe melodia „Încă un amic din şase, prin vămi veroase). Privirea dementă, rictus, ten livid. Îşi oferă ceva timp pentru a-l îndopa pe Kohnar Constipatu'. Prea mult. Eu, frumosul Antonie, totdeauna vioi : forţă şi sănătate, prestigiu şi eleganţă, promptitudine şi eficacitate, eu, ziceam, apuc narghileaua Sirellei de gât şi zbang ! Ţinta mea nu are egal decât în cea a portăresei tale, strada Calvarului Fetelor. Recipientul îl pocneşte pe trăgător în plină frunte. Biciul de dezechilibru, se dă pe spate, dar presând totuşi detenta vaporizatorului său.

Un roi de viespi se răspândeşte în încăpere. Neascultând decât de iniţiativa mea, agăţ recipientul conţinând jarul destinat fierberii narghilelei şi mă năpustesc spre trăgător să-i pun un plasture călduţ pe bot. Al doilea tip, cel cu vitriolul, scoate la iveală un pumnal cu lama curbată. Cu un şut în bursa de valori, îl stimulez să-şi schimbe părerile. O a doua lovitură de talpă în bărbie îi face maxilarul inutili-

zabil pentru mai multe zile, felul în care l-am auzit troznind e mulțumitor. Situația e în mâinile mele. Nu-mi mai rămâne decât să-mi completez opera cu o a doua rafală de suturi judicios răspândite.

Apoi adun armele.

Valetul continuă să se zvârcolească pe sol, gemând, orbirea sa fiind clară.

Atunci de-abia mă interesez de amicii mei. Și ce descopăr ? Kohnar Constipatu' e îngenuncheat și se roagă cu o fervoare de neoprit, cât despre Sirella, frumoasa mea... Rahat ! A adunat câteva gloanțe în stomac și respiră greoi, crispându-și mâinile experte pe balta de sânge etalată în mijlocul rochiei proprii.

Servitorii, parcați în alte camere, puricele cu căști, valeții de etaj, toți apar care mai de care.

Pe scurt, lansez ordine :

— Preveniți poliția. Chemați cel mai bun spital și cereți să ne trimită de urgență o ambulanță. Toate astea ținându-i la respect pe cei doi agresori.

Cum nimeni nu se mișcă, paralizați cum sunt de stupoare, urlu :

— Mișcați-vă cururile, cretinilor !

Apoi, adresându-mă șoarecelui de radar :

— În loc să te joci cu microfoanele tale, tâmpitule, ai face bine să utilizezi un simplu telefon, sunt doi răniți grav aici, așa că mișcă-te !

Mutrița cu mustață lipsă bâlbâie :

— Majestatea Sa n-are nimic ! Allah e mare !

Într-adevăr, n-are nimic, nici măcar tipi valabili care să-l apere ! Bun, se crează ceva mișcare. Încep să se răspândească piuind. Un tip cheamă în fine poliția, iar micul paznic al găurilor merge în cușca sa să cheme spitalul, promite.

Dl. Bonot, directorul Mâ-Kâch-ului, apare. Pierdut în confuzie, de construcție, de constrângere. Se târăște la picioarele emirului amorțit. Îi cere scuze că s-a petrecut în stabilimentul său mizeria asta. N-o să se mai repete.

Kohnar îl îndepărtează cu o mână dispreţuitoare. Apoi vine spre mine. Îmi culege mâna liberă şi o poartă la buzele sale.

— Mi-ai salvat viața, om al poliției, zice cu frumoasa sa voce înfundată, tutuindu-mă pentru a-şi marca recunoştiința. Fie ca Allah să te protejeze, pe tine şi pe ai tăi, până la a paisprezecea generaţie, existența mea îţi aparţine de acum înainte şi-mi poți cere ce dorești.

— Pentru moment, aş vrea o ambulanță şi cel mai bun chirurg din Marachesh, îi spun.

Căci nu prea pare că-i merge bine Sirellei. Tenul ei, palid ca un furgon la vamă, nu-mi spune nimic bun. Are un nas minuscul, dintr-o dată, şi buzele i se crispează într-un mod îngrijorător.

— Va muri, îmi declară placid emirul, pentru care moartea are mai puțin importanță decât o băşină de iepure venită din larg.

Mă bate pe umăr :

— Nu fi dezolat, om al curajului, dacă moare îţi voi cumpăra alta.

Promiţând asta, îmi ia pistolul mitralieră din mâini şi, cu mult calm, face să sară în aer creierul celor doi teroriști doborâți, căci este un prinț cu care nu se poate trata, care nu admite să i se facă figura cu un cal amar(în arabă „kalamar").

O AGENTĂ AGITĂ
O AGENDĂ

Pentru moment nu moare.

Profesorul Mâd-Hoare, care a operat-o, îmi explică cum că Sirella are puține șanse să scape, având în vedere perforațiile ce i-au transformat abdomenul în armonică. Mai ales că un glonte i-a atins ficatul, și nu e deloc recomandabil să ai prea multe găuri în ficat, chiar dacă bei numai apă minerală Vichy Saint Yorre. Altfel spune „pa" metabolismului, glucidelor, lipidelor și proteinelor tale. Că, într-un astfel de moment (iartă ăst curs medical rapid), dacă nu-și mai bate capul să facă bilă pentru tine, poți să dai liniștit colțul, m-ai înțeles ?

Îmi părăsesc mult-iubita pentru a o lăsa să se reanimeze, cu drene, țevi, aparate de supraviețuit de bine de rău. Resimt o îngrijorare misterioasă : recunoștința de mai jos de burtă se exprimă și așa. Dacă nu e împlinirea unei pasiuni, o afacere încurcată nu-ți mobilizează pitpalacul mai mult decât ar face-o un picnic cu un militar pensionar pe

un pachebot de croazieră. Sirella, din puncte de vedere performante, e o afacere bună de cucerit după o luptă îndelungată, dar oricum aluneca în prea multe uneltiri pentru ca un bărbat atât de versat ca mine să-i cadă pradă șarmului său. Asta nu mă împiedică să-i datorez ceva momente, ale dracului de pasionante. Nu de alta, dar ea se exprima cu fundul mai bine decât Armstrong cu trompeta.

Așadar, ies din clinică. Chouia Barka, cea mai tare din Marrakech. Dezorientat. Rătăcesc, indecis. O poveste ca asta mă deprimă. Un dresor de șerpi face să tremure o cobră, la umbra unui arbore care, garantat, ștampilat, exportat, e secular.

Un cuplu de cretini plimbăcioși admiră pesajul. O damă veche ca o gaură lăsată de molii folosește stângaci un Instamatic, chinuindu-se să-i flascheze pentru a o epata pe doamna Măgăroiu, portăreasa ei. Masculul de după ea : sandalele de piele, cămașă cu mâneci scurte, casketă albă. Privește șarpele cu un aer visător, ca și cum tare i-ar mai place ca dresorul să-i cânte o melodie la șliț, ca să-i apară și lui reptiluța de alcov, cea care n-a mai scos ochii la soare de cine știe când, biata de ea.

Un puști drăguț, bronzat, se apropie de el ca să-i cerșească câțiva bănuți. Zgârcitul îl trimite la naiba, ca un afurisit ce e. Mai că nu-i dă și un șut în fund. Din fericire, sora mai mică a refuzatului scutură buzunarul avarului în doi timpi și trei mișcări, cu o mânuță obstreticală.

Totul e bine când se termină cu bine : cei doi puști se îndepărtează, luând în același timp cu portmoneul bătrânului gunoi fotografia fiului său mai mare, în ținută militară, cartea de identitate prefectorală ce atestă că e chiar un tâmpit, un articol despre „aruncarea ușoară", decupat din „Vânătorul Francez" și permisul de conducere a vehiculelor cu benzină.

Dama, înduioșată de micuți, a fotografiat fetița lângă zăpăucul ei, în timp ce-l făcea să nască bani, fără dureri. Și apoi a venit să-i sugereze fosilei sale să se stoarcă de un bănuț pentru sculătorul de șerpi. Zgârie-brânză refuză bombănind, dar asta nu schimbă cu nimic situația pentru dresor. Din moment ce clientul oricum nu mai are nici un un dirham în buzunar... Ceea ce dovedește că egoismul se plătește, și iată un individ a cărui inimă, de uscată ce e, îi va întârzia cu câteva minute criza cardiacă.

Mă scutur de un ban pentru dresor.

Și apoi, ce să mai fac ? Să mă-ntorc în Panama ? Nemaiavând nimic de sperat, nici de la emir, nici de la Sirella, prezența mea în această sublimă conjunctură e, de aici înainte, fără obiect.

Dar ceva mă sfătuiește să nu fac nimic. Cu atât mai mult cu cât... Auzi, îl vezi pe tipul ăla brunet, aproape de negustorul de bibelouri ? Da, exact, ăla care are un pantalon albastru și o cămașă albă. Ei bine, am sentimentul că se interesează de mine.

Se găsea în fața spitalului când am ieșit, și acum e aici, și-și freacă ciolanele cu flerul ăla fals inocent, pe care-l au toți cei ce vor să treacă neobservați. Încât nu te uiți decât la ei.

Ajung în centrul Marrakech-ului și mă îndes în biroul de poștă. Un mic plonjon în anuarul telefonic, și apoi mă instalez imediat într-o cabină pentru a cere ambasada britanică din Rabat. Îl cer pe ambasador însuși. Foarte evident că sunt refuzat, și am dreptul doar la o secretară, pe nume Miss Benson.

— Vorbiți germana ? o întreb în germană.

Îmi răspunde că un picuț de tot.

— Preveniți-o pe Excelența Sa că în Marrakesh a avut loc un atentat împotriva ex-emirului din Kalbahr. Prințul n-a fost rănit. Din contră. O tânără britanică ce se afla în

compania sa a fost doborâtă. Se fac încercări disperate pentru salvarea ei. Precizaţi că e vorba de Mrs. Delameer. Mai adăugaţi că oficial soţul ei este mort, dar că se cunoaşte perfect că e în viaţă. Aţi înţeles tot ? Dacă da, rezumaţi ce v-am spus.

Miss Benson rezumă perfect, cu o voce calmă.

— Cine sunteţi ? întrebă totuşi.

— Un turist german, răspund.

Şi închid.

De ce acest telef ?

Mă cunoşti ? Acţionez mai întâi, reflectez mai apoi. Să ai întotdeauna încredere în impulsuri. Un scriitor scrie spontan, pe urmă găseşte grămezi de artificii pentru a explica ce-a vrut să zică. În viaţă există cei ce creează şi cei ce analizează. Şi oricum, nu e deloc de dorit să te apuci să autopisezi prunci noi născuţi.

Deci, mestecându-mi gestul, mă întorc la hotelul Mâ-Kach. În căutarea vântului, pentru a-l doborî.

Mică nu mi-e mirarea, ajungând la palat, să-l văd pe Achille în hol, frumos ca o ştangă proaspătă, într-un costum cu carouri albe şi albastre, cu o cămaşă deschisă la gât, cu cipici de piele împletită, imaculaţi.

Mă pândea, căci, văzându-mă, se precipită spre mine ca Robinson Crusoe spre o târfă din Soho, debarcând în Anglia după sejurul prelungit în Clubul Mediteraneean.

— Ah ! Iată-te. Am o mie de lucruri să-ţi spun.

Îmi arunc cel mai frumos deget în faţa celor mai frumoase buze personale, pentru a-l face să tacă. Îl agăţ de-un braţ şi-l duc afară.

Mă urmează surprins, dar tăcut.

— Să mergem să dejunăm într-un restaurant, să încercaţi cele mai bune specialităţi marocane, îi spun.

— Nu sunt singur aici, mă contrazice Chelul. Am adus-o cu mine pe domnişoara Suzette Lasemande, noua

mea colaboratoare. O persoană pe care trebuie s-o adaptez obiceiurilor mele.

Mă aplec spre urechea Babacului :

— În acest caz, mergeţi s-o căutaţi, dar nu spuneţi nimic esenţial în incinta acestui hotel, riscaţi să fiţi înregistrat.

— Nu știu dacă Suzette e gata, își desface bagajele...

— Atunci, să vină să ne întâlnească în restaurantul El Seudha, orice taximetrist știe adresa.

Se eclipsează un moment. În timp ce e absent, îmi caut presupusul urmăritor. Și-l observ într-adevăr la marginea parkingului. Îi adresez un semn vesel din mână. Nu-i vine să creadă că lui îi este adresat, și pare mirat. Și mă îndrept spre el cu pași mari.

— Nu-ţi sparge căpșorul să înțelegi amice, îi zic, mă duc să halesc în restaurantul El Seudhà, du-te tu mai întâi și reține-mi o masă lângă fereastră.

Pare la fel de uimit ca un tip care a băut prea mut vin roșu, și a încercat să tragă o băşină pe furiș.

— Și pentru ce clan lucrezi, ai ? îl chestionez surâzător în continuare.

— Dar nu te cunosc, bâlbâie excelentul băiețaș.

— Ia te uită, de fapt, nici eu, îi zic, ducând mâna spre un buzunar al său.

În momentul în care-i pescuiesc portofelul, are o încercare de a mă împiedica. Numai că eu, fără a forța, îi trag o lovitură scurtă de genunchi în punguța cu doi bani, doar așa, plici, ca să mă exprim. Nu ca un lup, rău, ci doar așa, ca un avertisment. Scuipă o exclamație. Îi desfac por-hârțoagele (din piele roșie, puțintel cam vechi, cu motive aurii șterse). Vrea din nou să mi-l smulgă din

lăboanţe, dar portofelul e deja în spatele meu, iar osul occiput mi-l plantez în dentiţia lui : „zbang“, stil „fi cuminte înainte de-a mă apuca să-ţi fac pe bune ochii violeţi“.

Îşi duce mâna spre gura fisurată, ca unul ce are spasme scârboase.

Cotrobăi conţinutul terfeloagei cumpărate din souk. Gagiul se numeşte Rhade Gratys, supus sirian, născut în Damasc, în vârstă de treizeci şi patru de rotaţii. Profesie : importator de ulei de nuci.

— Faci parte din echipa care a vrut să-l doboare pe emirul Khonar, presupun ?

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, se plânge, folosindu-şi cu greu buzele strivite de pielea mea păroasă.

Fără nici un alt cuvânt, îi înapoiez bunurile. Apoi, aplecându-mă presto, îmi las să curgă mâinile de-a lungul picioarelor lui. La glezna dreaptă se află o umflătură caracteristică ! Îi ridic nădragii, şi scot la lumină un pistolet cu un silenţios de 25 de centimetri. Îl vâr în buzunarul meu.

Apoi, confidenţial :

— Ascultă, fărâmă de om, voi fi generos şi te voi lăsa să dispari. Dar să fie un adio definitiv. Dacă nu, îţi vărs conţinutul seringii tale în dulăpiorul pentru cuşcuş. Nu crezi că gentileţea mea depăşeşte deja limitele obişnuite ? Şi încă ceva : precizează amicilor tăi că nu sunt de aceeaşi parte cu emirul. Mă găsesc la el doar pentru a-i cere o informaţie, în legătură cu o veche afacere. Clar ? Hai, ciao !

Ne despărţim fără a mai adăuga cuvinte de prisos unei scene care este, de fapt, o capodoperă de concizie.

* * *

D-şoara Suzette Lasemainde este o persoană care seamănă cu o secretară aşa cum prinţul Charles seamănă cu un gunoier sau un cărător de piane. E frumoasă, rece, cu nasul pe sus, cu o privire ce te survolează fără a se opri, şi e atât de elegantă încât e clar că un salariu nu-i ajunge nici să-şi plătească târlicii.

Bătrânul reapare, ţinând-o de umăr cu acea mândrie generală a boşorogilor ieşind cu o tipă bine făcută.

Prezentări. Tipa se abţine să-mi întindă mâna, ceea ce mă scuteşte de a i-o strânge. Ne căţărăm într-un landou tras de o gloabă împănglicată, şi mână birjar ! *Nach* restaurant El Seudhà !

Pe drum vorbim puţin. Don'şoara priveşte oraşul defilând, Bătrânul priveşte defilarea ţâţelor don'şoarei, iar eu privesc lucrurile din faţă, cea ce mă face să mă uit puţin cruciş.

Restul e la etaj. Desigur, maur, după dorinţă. Personal înţolit folcloric. Miroase bine şi sunt pe cale să-mi refac moralul.

— Aţi venit pentru mine ? îl întreb pe Achille.

— Într-adevăr, dragule. Cei de sus au decis să joace tare.

— Adică ?

— Iau lucrurile în mână.

— Adică ?

— Îmi asum total ancheta.

Sunt prea obişnuit cu hachiţele Blegului, aşa că nu-mi ies deloc din seninătatea mea.

— Sunt deci demis din această misiune ?

— De loc, eşti doar trecut sub ordinele mele, asta-i tot. Ca pe vremurile bune. Vezi, San Antonio, la noi ăştia, comuniştii, a fi efecaci înseamnă a tăia pe viu.

— Şi ce veţi tăia, în prezenta situaţie, Patroane ?

— Situaţia.

Oricât de scurt, răspunsul e destul de explicit. Încuviinţez, tot adulmecând parfumul drăguţei Suzette. Bărzoaica foloseşte o chestie extra, care-ţi, supraactivează găurile nasului. La preţul care trebuie că-l are parfumul ăsta, tu, jinduitorule, ţi-ai putea cumpăra maioneză la tub până la sfârşitul ficatului tău !

Risc o ocheadă apăsată spre mutriţa ei, dar e atât de categorică, încât ai obţine mai multe reacţii de la o statuie de marmură, chiar de albastru. E una din tâmpitele care cred că e necesar să facă figuri, pentru a-şi menţine un standing ridicat.

Achille îi mângâie un genunchi, cu un proprietar ce se simte. Nu ştiu dacă don'şoara îl duce la plimbare prin grădina ei cu delicii, dar oricum Boşorogul ţine să-şi apere teritoriul.

Dăm comanda şi mă pregătesc să începu cu Părosul o discuţie profesională, îmbogăţitoare. Deodată, o umbră imensă se proiectează pe a noastră masă.

— Crez că to'ma aterizai la punct fix ! se anunţă o voce familiară.

Cea a lui Berurier.

Dl. director e plantat în faţa mesei cu pricina, frumos de bese, într-un costum alb, maculat sobru de o singură urmă de vin roşu, rar, care merge de la reverul hainei până la şliţul pantalonilor.

Temperatura exterioară i-a forţat tenul de vânătă coaptă. Fruntea îi şiroieşte de sudoare şi se tamponează cu o cârpă de călcat. Ochii îi scânteiază de mânie.

— Comisare Santonio, dacă d'pă ce văz, mi-ai face neşte copii la dosar ? murmură.

Ezită un pic, apoi degajă cel de-al patrulea scaun al mesei, cel din faţa Suzettei, îşi scoate haina, o instalează pe spătar, îşi suflecă mânecile şi se depune pe sediu.

Bătrânul e palid. Ochii săi de culoarea banchizei submarine seamănă acum cu două găuri în acoperişul unei case greceşti.

— Clar, ricanez, deveniţi inseparabili.

— Sunteţi bun să nu folosiţi pluralul, fumegă Chelul, nu am nici o legătură cu această pubelă.

Beru se dotează cu paharul stimabilei, la care chelnerul tocmai a terminat operaţiunea de umplere (a umplut paharul, nu dama) şi-l goleşte rapid.

Suzette e puţin sufocată de astfel de maniere mai mult decât dezinvolte. Dintr-o dată, masca ei de nepătruns se pătrunde, o lucire de interes apare în privire, şi un rictus ce anunţă probabil râsul îi dezveleşte deja dinţii.

— Auzi, Achille, suspină Berurier, o să-ţi zic ce-am să-ţi spun cum îţi vorbesc, sperând c-o să vrei a mă-nţelege. Să-ţi faci tu parte la tot, azi aici, mâine kolo-kolo, mie-mi-ajunge. Că vrei să te joculeşti de-a soldăţoiu de plumb- şefoi în noile tale funcţionări de ruperi de cur, e treburile tale. Tam taram, mandenizaţiile, mi le cam vâr eu direct în rect. Santonio lucră supt ordinele mele exclusive, clar ! Şi dacă te-crezi c-ai şmenuri a-i comunica, tre' să treci mai întâi de prima dată prin canalizarea mea, te desfigurez să găseşti pe oricine care să pretindă inversul.

Cam aici ne aflăm, când ni se aduce o tavă cu animăluţe-aperitiv. Beru o înşfacă din labele chelnerului şi varsă jumaţe în farfuria Suzettei, apoi o trage pe numita (tavă, nu Suzetta), spre el şi începe marea plescăială.

— Vino, inimioara mea ! decretează brusc Țepoiu' sculându-se, nu mai avem ce face aici, mă voi adresa celor în drept.

— Asta e, adresează-ți-o și pupă-i din partea mea pe ăia ai tăi, care au dreptul la mucii mei, lansează Mastodontul.

Suzette are o înclinare spre al meu prezent direct.

— Oh, nu ! îi spune lui Achille, te rog, e prea caraghios !

Dar Fleșcăitu' e ca un fluviu revărsat. Beat de mânie, literalmente fuge, doborând scaune în trecere, fără a se mai ocupă măcar de secretara sa foarte particulară.

Puștoaica a avut o oarecare dorință de a-l urma. Apoi, răzgândindu-se, rămâne pe loc.

Beru îi face cu ochiul.

— Ai dreptate, fătuca mea, îi spune el, tu, cel puțin, știi a-ți alege tribul. Cu noi n-o să ai rosături la picere, ci rosături de la stangă, și haleală de n-o să mai știi unde să ți-o vâri. Care ți-e blazonul, păpușicaro ?

— Suzette, spune puștoaica cu o izbucnire de râs.

— Ei bine Suzetta mea, acu' c-ai scăpat de crustaceu' ăla, o să ne putem expleca. Pentru începerea dintâi, nu-ți mai face gura cur de găină. Dacă nu, n-o să-mi poți niciodată degusta extraterestrul, având în viziune că eu unul mi-s model Napolo III s-am văz't prostitârfe profesionale sufocându-și oralul cu mandrina mea. Dar înainte de-a ne gândiroza la inelul ce se atelează de sculă, tre' să port o conversă cu Santonio : treburii înainte de tot, fata mea. Că pentru problemele spadei nebunatece om avea toată noptățica.

Redevine grav, căci ni se aduce un cuș-cuș somptuos.

— Ce vă aduce aici, domnule director ? îl întreb în timp ce se servește în prioritate directorală.

— Vestea atentatului ăla contra fakirului, bravul meu drag.

— Vreți să spuneți contra emirului ?

— Fakir, emir, tot dracul ăla e, ce fundul meu. Dovadă e că rămează, demonstrează doctorul personaj.

„Servește. Șușu, nu-ți fie teamă de frică, dacă nu-i destul o să mai cerem, face, galant. Dar n-o stropi prea tare se înecă...

„Z'ceam că după ce-am aflat de tentatu' ăla mi-am zis: Antonioul, dacă-i acolo, e în plin caramel, tre' să văz la fațada localului despre ce-i vorbele.

Poftim, Bravul !— Totdeauna tandru, sub falsa strălucire de șef nepotrivit.

Îi trasez povestea, cu detalii, cum un bun subordonat trebuie s-o facă în fața superiorului propriu. Mă ascultă cam stacojiu, căci halește ceva prea cald și prea condimentat, dar asta ține deja de natura lui și ce-i poți face ?

— De altfel, spun, am o veste tare, aproapo de moartea lui Delameer : uciderea lui a fost falsă. I.S.-ul a profitat de prezența mea pentru a acredita moartea agentului propriu. Căci acești domni de treabă aveau probabil nevoie de un om-zero.

— Adică ce — cum ? întreabă Dolofanul.

— Păi, domnule director, doar nu vă ocupați înaltele funcții fără a ști ce este un om-zero ?

— Sigur că nu, rectifică Sublimul cu aplomb, dar don' șoara Susus, aci prezentată, nu prea are de unde să știe cum, și te rog a espleca : politeturile oblijează.

Nu-mi rămâne decât să mă supun.

— De câțiva ani, în universul foarte particular al serviciilor secrete s-au inventat oamenii-zero. Adică indivizi care nu mai au veritabila lor identitate. Pentru a

face asta se declară mort un tip. Decesul său este omologat cu acte în regulă, inclusiv ștergerea din registrele de stare civilă. Astfel devine apt de a fi supus unui antrenament psihologic care-i va permite a-și crea o nouă personalitate, în întregime nouă, și-l va face să devină altcineva.

D'șoara Susu, cum îi zice Beru, mă descoperă în cele din urmă, interesată cum pare de explicația mea.

Obiectează :

— Dar, după câte înțeleg, omul acesta era însurat ?

— Trebuie să credem că această unire nu era foarte solidă din moment ce soția a consimțit la o separare definitivă.

Berurier înghite o lopată de tocătură, golește viril sticla, râgâie pe îndelete și, după ce a dispersat norul greu cu mâna, admite să întrebe :

— Comisare, cum de ai afiliat chestiunea, te rogulesc?

— Confidențe la pat, îi răspund.

Majestatea Sa Beotiană își clatină superba țeastă, care n-are nevoie să-i aparțină lui Danton pentru a merita să fie arătată poporului suveran.

— Și tu zici c-o gagicuță care are nervoșii să-ncaseze o văduvie așa de falsă o să pice pe spate în fața primului mascul care o reglează convenabil ? Asta-ți pare ție explauzimil ? Dacă da, atunci j'decata ta o ia razna, dragul meu. De-ar fi suficient să săgetezi impecabil (loial, se întoarce către Suzette pentru a declara :) căci Santonio trage de nu s'poate, m'scuze pentru a obține secreturi confidențioase, de-ar fi destul să călărești până la epuizare o piți-poancă pentru a afla tot ce vrea mușchiu' tău, atunci cânt ți s-ar scula ai putea juca tot Inteligentu ăla Servici pe dește.

Agasat de siguranța afirmației, strig :

— Şi atunci de ce naiba mi-ar fi dezvăluit Sirella Delameer chestiunea ? Ca s-ajungem la ce, toată comedia asta ?

Luat astfel directorul îşi curăţă cariile cu ajutorul furculiţei, căreia i-a îndoit dinţii exteriori.

Suzette Lasemainde este literalmente subjugată de personaj. Exilată în turnul ei de fildeş, ignoră c-ar putea exista astfel de spicemene. E primul ei plonjon în plin Jerome Bosch, biata Pipiţă. Pe Van Acken nu-l ştia. La bătrânii ei Fragonard trona pe toţi pereţii, alături de Watteau (Antoine), cu a sa „Îmbarcare pentru Cythère". Frecventarea pensionului a făcut-o gâsculiţă şi distantă. Tampax de mare lux, ce mai ! Chestiune de climat. Încât în cele din urmă nu mai apuci să râzi decât la imperfectul subjonctivului., e ceva fatal. Acum, enormitatea o fascinează. E atât de frumoasă exagerarea încât e totală, fără reţineri, francă şi masivă. Chiar grandioasă. Fabuloasă ca un stejar. Pune alături un stejar şi-un floc şi spune-mi, ce impresionează mai tare ? Hai, spune-o pe şleau ?

Găsind ceea ce căuta, înghesuit între un premolar şi-un molar, Berurier trimite numita chestie să se plimbe, dintr-un bobârnac viguros, în farfuria unui turist german de la o masă apropiată,

— Păi ce-ar eşua, comedia asta ? reia. Da 'ce tocma' ziseşi şmechere, dă în comedie, exactamente. Eşti dus dă nas, amice bâtrân, englezoii ăştia te duce cu barca, că tot' stari ei în Royal Nevi. Că, până-n coadă, cam ce-aflaşi despre subjectu' care te preocupă ? Vrei să-ţ zic io ? Ai aflat o lae, drag pretin. Un popou, aşa cum te văz şi mi-l vezi, dom'le comisar. Diamantosul, chiar de s-ar fi dezincarnat, n-ar fi dus-o mai rău. De partea Delameer ; zero.

De partea Arăbosului : zero cu moț, și dac-adun, zero plus zero egal un știoi, te fesezi bine că mă-nțelegi ?

— Permiteți, domnule director. Totul ne conduce spre concluzia că piatra e în tabăra britanică.

— Pen' că ți-a zis-o amăratul de kalif ?

— Chiar a făcut ceva mai mult decât atât emirul, a lăsat să se înțeleagă că afacerea Regentului ar fi fost o invenție a guvernamentalilor noștri de pe vremuri.

Big-ul, tare foarte big boss, se răcește.

— Pretinde asta pentru a ascundea rahatul pisicii, comisare. Nu te lăsa căpcănit de astă înșelătoare. Ce propaginează el e o insultană pentru țara noastră. Dacă ți-o mai repetă, nu ezita să-i muți din loc mestecătoarea, fakir au ba, nu mai tolerez ca un tip să se jucărească cu onoarea noastră națională, ca cu zdroabele mele.

Și acum, între noi doi, micuțo, concluzionează, întorcându-se spre divina noastră companioană.

— Nu așa, repede, boss, intervin. Nu mi-ați spus cum de m-ați găsit, cum ați știut că sunt în acest restaurant ?

— Când visezi să-ți treacă neobservată, nu ți-o arăta într-o decapotabilă descoperită, din care te poate vedea tot Marrakesh-ul, ricanează Admirabilul.

Avansează frumoasa sa mână cu onghii negre spre cea a Suzettei.

— Nu simțești cum ardeiul ăsta ros și climatu' duc spre reverie, puicuțo ?Dacă așa avea un sfat să-ți dau, ar fi ăla să-ți faci o țârâ de siestă după desert. Am un hogeac care-i răcoros ca fundul unui campion la box, te tentează?

SATAN MINTE CU MINTE DAR NU E CUMINTE

Beru, ducându-şi noua cucerire până în propria colibă, spre a o face să beneficieze de primele jigniri adevărate, mă lasă singur, ca pe un prost, ca mai devreme, în străzile populate ale acestui minunat oraş alb şi auriu, pe care Alah mi se pare că l-a mîgălit special şi pe care-l iubeşte, cred eu, Majestatea Sa Hassan II, monarh modern şi isteţ.

O umbră se proiectează pe actualul tablou. Mă întorc spre ea şi-l descopăr pe urmăritorul meu de dimineaţă, sirianul Rade Grathys, devenit, după acel dejun copios, urmăritorul meu de după amiază.

Mă postez pe propriile picioare, stil comandantul de pe Bounty controlând revolta de la bord.

— Credeam că ţi-am zis ceva, amice ! îi tun mai ceva ca la Brest, oraş special marcat de această manifestare a electricităţii celeste.

Tipul e ruşinat ca un copil certat. Dacă se expune astfel la furia mea, e clar că e împins de un motiv ţeapăn.

Înclină capul, ca un herou deloc mândru de el. Tocmai el, un arab ! Dar un Arab halește moluște, la urma urmei, nu ? Și se poate să aibă și ceva verișori la fel de deștepți ca și el.

— Îți cer iertare, face, cu o umilință care te atinge, puțin indicată în aceste locuri de-abia eliberate de colonialism. Ai fi amabil să-mi înapoiezi pistoletul ?

Sunt meduzat.

— Așa deci, nu te-ai umflat cu gaz Laqc ! De ce ți-aș înapoia pistolul ?

— M-a costat foarte scump, înțelegi ? E al naibii de tehnic. L-am plătit cinci sute dolari, în dolari ! Dacă nu-l mai am, nu mai pot lucra...

Disperarea nu-i este trucată. Tipul îmi pare a avea un picior în disperare și altul într-un rahat de câine.

— Nu aparții, deci nici unei bande organizate ?

— Nu, patroane, sunt detectiv particular.

Mă pocnește o frumoasă surpriză, ca un concert de Häendel.

— Stai, nu te mișca. Pretinzi că nu ești mână în mână cu tipii care au vrut să-l doboare pe emirul Kohnar ?

— Oh ! Nu ! clămpăne gus-manul, terorizat de afirmația mea. Nu i-am văzut niciodată.

Și cred în sinceritatea lui. Frica repulsivă, refuzul lui blenoragic, zbierător delapidator au acceste alb-albastre. Surpriza îi schimbă forma fricii. Acum se teme că l-am putut crede amestecat în asaltul acelui comando și nu înțelege de ce nu l-am pus deja în brațe sticleților. Trebuie să spun că și are de ce să-și facă un caz de conștiință. În fapt, dacă m-am comportat astfel, am făcut-o pentru că atentatul rămâne marginal în raport cu preocupările mele. Și pentru că nu țineam să mă bag în ciorba altora.

— Bun, ești detectiv particular. În cazul ăsta, te-a angajat cineva să mă urmărești ?

— Da.

— Tu-mi spui cine, și eu îți înapoiez pocnitoarea, corect ?

Îi trage o grimasă de o sută de franci pentru cine-mi aduce perechea.

— Nu-ți pot spune, nu știu cine e.

— Nu-ți cunoști clienții ?

— Ba da, întotdeauna, dar de data asta nu. Ea nu și-a spus numele.

— Deci, era o damă.

— Da, frumoasă, foarte frumoasă.

— Franțuzoaică ?

— Poate că nu, vorbea cam așa... (imita vag accentul englez). Dar tu, tu o cunoști, declară. Ieșea cu tine.

Reacționez sec.

Sirella ! Așteaptă și tu puțin, să încep măcar să înțeleg. E adevărat că la sosirea noastră în Marrakesh a pretins că se duce la coaforul hotelului. I-o descriu deci pe nefericita mea tovarășă de hățâneli, și încuviințează.

— Da, da. Ea e.

— A venit ea să te vadă ?

— Nu, mi-a cerut să vin eu la Mâ-Kâch. Mi-a dat ceva bani și mi-a spus că trebuie să te urmăresc, să nu te pierd niciodată din ochi și să fiu gata să te protejez și că îmi va mai da alți bani, mai mulți, când tu pleci, fără să ți se fi întâmplat nimic. A adăugat că ea va fi deseori cu tine, și că nu trebuie să mă mire asta. Dar să deschid bine ochii, să fiu înarmat totdeauna cu ochii deschiși. Întotdeauna. Cred și eu că am căscat ochii.

— Cum ai descoperit-o la hotel, dacă nu ți-a spus care-i numele ei ?

— Mi-a spus că mă va aștepta la coaforul de damă de la hotel, și că n-aveam decât să mă prezint, înțelegi ?

— Da, da, înțeleg. Asta-i tot ?

— Ți-am spus, e tot. Și-acum ce-o să fac ?

Îi întind discret superba lui pocnitoare de cinci sute de dolari.

— Acum, îți îndeplinești contractul, omulețule. Mă urmezi și caști ochii, OK ?

Trebuie să știi cum să triezi sămânța bună de neghină, în toată valiza asta de scamator ! Cine, ce vrea ? Dacă mi-ai cere să-ți fac rezumatul, mai bine m-aș duce dracului, pe cuvânt ! Începând cu Adam care știa că urmează să mă introduc în universul lui și care și-a prevenit soțioara, înscenându-și moartea din ordinul superiorilor. Apoi maica Sirella, acum în agonie. Ea, sosind aici, cu toate afacerile urgente pe care le avea, s-a grăbit să-mi caute o gardă de corp. Să mă protejeze. Mai departe, serviciile secrete de ascultare ale emirului. Atentatul ratat grație mie. Și duelul fără milă Beru-Achille. Ai deci toate motivele să te duci în vreun restaurant de coastă, să pescuiești somon gata afumat. În Scoția, de preferință. Ce de încurcături ! Și, în plus Mândelu, balotat ca un balot cu doi șefi în cârcă, ca doi păduchi pe pubis. Meserie ! Circul sifiliticilor !

Să luăm ce-i mai mare :... Sirella. Acolo e misterul. Care e de fapt adevărata ei poziție ? Târâtură sau aliată ? Mă iubea cu adevărat sau mă ducea cu barca fără rame ? A jucat jocul meu sau cel al IS-ului ?

Pentru că mi-a făcut această dezvăluire apropo de soțul ei, devenit om-zero, înseamnă că joacă de partea mea, nu ? Mai puțin în cazul în care nu e adevărată chestiunea. Notă : ar fi interesant de aflat, și ar trebui mers să deschizi coșciugul lui Delameer, pentru a verifica dacă el conține Enciclopedia Larousse în douăzeci de volume

sau carcasa soțului. Numai că, într-o book precedentă, înfrigurat intitulată „Așteaptă-mă la morgă", am exhumat deja un cadavru, nu merge să fac aceeași față și-n cărțulia asta, că se reped toți pe mine că Antonioul e repetabil, că urca pe bucle, că scrie bolerouri ca Ravel, nu știi cum sunt ăștia ? Dăunători cum nu se poate mai mult, cu flegma deja bine modulată sub limbă, gata să ți-o scuipe în plină față a reputațiunii. O ocazie să te mânjească n-o pot scăpa. Ai văzut tu vreodată o muscă albastră ignorând un căcat? Ai văzut? Și ei ăștia, miere sau excrement, totul e bun pentru ei. Sunt plini de radare bârfitoare adulmecă. Plini de ordinatoare scârboase, de ecrane de control, de ochiometri chiorâși, de o extremă proastă reavoință, față de care nici tu nu poți fi cu adevărat nici măcar un om de nimic. Pe mine m-au tâlhărit destul, nemernicii ăia fără suflet, m-au constrâns destul, m-au redus, m-au înlăcrimat destul, acești împroșcători cu vitriol salivar, negri, fără vlagă și băloși, dementi, bubоși, mlăștinoși. Nu-i ierta, Doamne, nu merită efortul ! Sau să nu mântuie doar dacă întâmplarea va face să Te întâlnească pe scara de la Frossard !

Și cum zicea, prins prostește în țesătura unei terfeloage precedente, m-am uitat deja printr-un cavou. Acum nu mai pot să mă holbez în groapa lui Adam, să văd dacă Delameer nu e pe-acolo. Mă voi lipsi de-această verificare, ca un autor curajos care nu ocolește, ci din contră, provoacă dificultățile..

Ceea ce mă incită la a crede în sinceritatea Sirellei este graba cu care poliția a înghițit falsa ucidere a grăsanului ei. Ia zi, tu ai auzit vreodată vorbindu-se de Curcănimea engleză ? Una dintre cele mai bune In the World, cum se zice în Franța.

Atunci, să admitem că drăguța mea amantă a fost francă în ce mă privește. Să mai admitem și faptul că se

temea de o mare primejdie ce mă ameninţa, atât de tare încât a făcut apel la acest unic detectiv particular achiziţional la kil, care trebuie că-şi câştige cuş-cuşul filând de obicei europene cu coapse uşuratece.

Oare de ce se temea pentru sănătateta mea ? Şi cum sirianul ăsta, care de-abia îşi târâia labele, cum va şti să intervină în caz de forţă majoră ? Nu prea-mi vine a-l crede în stare să-şi utilizeze panoplia de luptător de care a atât de mândru.

Mă întorc la clinică cu un pas lent, forţându-mă să descopăr dacă, în afara lui Rhade Gratys, mă mai urmăreşte cineva. Dar într-o aglomeraţie atât de densă, ar trebui un periscop electronic pentru a delimita un alt înger păzitor. Mai puţin în cazul în care-şi face treburile ca un amator, ca şi sirianul.

O încântătoare infirmieră maroconă, blondă, care ar necesita un control la slip pentru a fi sigur că blondul e original, reglează pic-picul perfuziei rănitei, atunci când apar.

La întrebarea mea exprimată printr-o clătinare de cap, îmi răspunde printr-o mişcare aproape identică. Nu e o stare nemaipomenită cea prin care trece Sirella.

Biata de ea e jalnică, respiră scurt, faţa îi e din ce în ce mai ridată : un elan de milă infinită mă face s-o iau de mână. Îi captez deci lăbuţa şi o încălzesc între mâinile mele mari, ca şi cum ar fi o păsărică ce a căzut din cuib. Imaginea asta, nu-mi aparţine. Ci lui Françoise Mauriac, şi nu vreau să-i fur meritele. Aş da douăzeci de ani din viaţa reginei Victoria (pen'că nu mai are nevoie de ei) pentru ca Sirella să-şi revină. Ah ! De ce nu-i pot insufla propria-mi energie ? Să-i transmit undele mele active, tonusul meu, substanţa mea profundă,

— S-a prezentat cineva s-o vadă ? o întreb pe drăguța infirmieră, care contemplă scena, vizibil emoționată de aceste trei mâini îmbârligate.

— Nu, nimeni.

— Ascultă, micuțo, cred că un vizitator va apărea după-amiază. În acest caz, fii drăguță, nu lăsa bolnava cu persoana în cauză și fă astfel încât să mă previi printr-o colegă de-a ta. Voi fi în salonul de așteptare.

— Credeți că vor mai încerca să-i facă rău ? întreabă simpatica falsă blondă.

În loc să-i răspund, evit întrebarea.

— Care e prenumele tău ?

— Aicha.

— Încântător.

Odată aceste nerozioare debitate în trande ultrafine, pentru a fi degustate doar cu vârful limbii, mă îndrept spre salon, cu fața la intrare. O sală vastă, cu geamuri, decorată cu excelente poze ale Marakeshului și mobilat cu fotolii tubulare, la fel de confortabile ca o șa de bicicletă fără piele.

Mă dotez cu o revistă bătrână de optșpe luni de pe măsuța joasă. Și aflu cum că regina de nu știu unde are mari probleme cu consortul (care n-are șort, drept pentru care se află în jenanta situație de a fi în fundul gol), și mă agăț curajos de această lectură abruptă. În comparație, scrierile domnului Attali (a cărui viață este o himeră), sunt la fel de ușoare de citit ca un afiș de mobilizare generală.

Curge timpul. Mă aflu în compania unui bătrânel tare bătrân, gălbui, strâns în niște țoale și mai ofilite decât el. Somnolează, presând între picioare un baston cu măciulie de cauciuc, pe capătul căruia și-a agățat pălăria cu borduri întoarse, panglică neagră și căptușeală groasă, nu tocmai potrivită în aceste ținuturi călduroase. Pielea gâtului îi face pliuri pe deasupra unui guler de un alb îndo-

ielnic. Cravata e fixabilă printr-un sistem de elastic cu cârlig, fără să mai ai probleme cu făcutul și desfăcutul nodului. Bătrânul bonz are pleoapele grele ale unei broaște buboase, și atâtea puncte negre pe bârnă, încât nasul îi seamănă cu o smochină din Barbaria.

Profit de faptul că-și ridică pleoapa dreaptă, pentru a-i surâde, dar el rămâne atât de indiferent, încât mă întreb dacă n-are felinarul cu pricina de sticlă.

Mă întorc deci la lectura mea aridă. Sunt deja la momentul în care consortul își face plimbarea pe malul lacului Cutare, la brațul Reginei Zăpezii, demne de compătimit, Dama, Regină, dar Soție, te rog să remarci. Și când își asumă destinul, apoi să te ții bine, bătrâne. Asta este. Regii, Reginele, Prinții, vor să rămână demni întotdeauna. N-ai ce le face. Fac ei front în fața dușmăniei întregii lumi. Orice s-ar întâmpla cu ei, vor să se descurce. Că au de-a face cu o blenoragie sau cu un guvern socialist, ei, monarhii, nu se despart nicicând. Întotdeauna mândri ! Un nebun intră în camera lor, puradelul li se joacă de-a arcașii, soțul are de obicei bibilica deranjată, dar n-are nici o importanță : sângele e albastru, coroana e verde, ce-am iubit și ce se vede.

Zău că încep să mă tămpitizez de-a lungul acestui reportaj admirabil, ștergându-mi lacrimile cu podul palmei. Din când în când mă opresc pentru a-mi lăsa gândurile să să deznoade. Cât e de lung ! Și de câtă răbdare dau dovadă ! Eu, eternul grăbit, când e vorba de o acțiune. Eu, care Sunt capabil să lâncezesc vreme de luștri* sub ore sau vreme de ore sub lustre. Nimic nu mă obosește.

În fotoliu, moșneguțul le soilește pe bune. Sforăitul lui e la fel cu un roi de bondari eliberați într-un Turn Babel. Începe să fluiere printre dinți, pentru a încerca să-i tai

circuitul de gaz, dar el se află în priză directă şi nu pot face nimic.

Dar ce naiba aştept ? O manifestare a britanicoşilor ? Bun, şi apoi ? Ar fi logică. O persoană aflată sub protecţia lor a fost plumbuită într-un atentat, autorităţile respectivei ţări apar în goană, ce-i mai normal decât asta ? Şi dacă un funcţionar al consulatului (ce conul sculatului ?) se prezintă pentru a obţine veşti, pentru a-şi asuma cheltuielile de resapaj, astea sunt de la sine înţelese, nu ? A întâlni un astfel de domn, a-i vorbi, nu m-ar duce la nici un rezultat. N-aş putea merge pe firul apei nici până-n chiuvetă, ar adăuga Grasul, pentru care tehnica unui cuvânt bine ales se descompune în maniera următoare : „Presupunem că te numeşti Eni Fund şi te cheamă spitalul. Se va spune atunci despre tine că eşti Spitalul Fund Eni". Şi totuşi, speranţa veghează-n mine, în străfundul meu, ca o lumînare sub gâtul unei sticle pe care o sigilezi. Nu concluziona din această metaforă puternică cum că aş face operă literară. De altfel, în ultimii zece ani au tot încercat ăştia şi ăia să mă pisălogească, cu toţii, căutând să afle dacă aparţin sau nu literaturii. Încât îi rog în doi genunchi şi cu testicolele rabatate să mă lase în pace. Un San A e un San A, nimic mai mult, dar nici nimic mai puţin. Îl cumperi, îl citeşti, îl împrumuţi, sau, şi mai bine, îl revinzi. Sau chiar îl pui în budă. Mie oricum mi se rupe. Dar chiar mi se super-rupe. Şi ar trebui să stopaţi pompatul aerului la care „am dreptul" să mă lăsaţi sub ambalajul meu original de spaghetti, nederanjat. Refuz să fiu inclus ! Nu, nu este literatură, şi nu va fi niciodată, din fericire ! Nu-mi mai produceţi defecaţia, că altfel încep să scriu cu adevărat prost, ca să vă arăt, dacă mai trebuie, şi asta, grămadă de îngrămădiţi ! Para-sub-pseudo literatură ! Nu, dar chiar că vă zboară păsările prin tărtăcuţe, tipilor ! Terminaţi odată cu frecatul şi ve-

niţi să vă dau câte o ţigară din foi de piele la fiecare, ca să profităm toţi ! Primul care mai zice că sunt para-literar, îi dau să-mi fumeze ţeava de eşapament a Maseriaşului meu ! Să mă mai descopăr printre clasaţii infra-literaturii, şi vă promit că vă vor semăna fundurile cu un panou de sens interzis, mai puţin că dunga va fi verticală şi neagră, în loc de orizontală şi albă.

Şi apoi, bun, la capătul unui timp imemorial (de la Sfânta Elena început), iată o îngrijitoare de salon ce apare : o negresă destul de comestibilă, ca-n toate clinicile din lumea occidentală, în care medicul şef seamănă mai adesea a iaurt decât a ciocolată.

Îmi face un „pâssst !" care ar face să colizioneze douăzeci de maşini în cazul în care s-ar produce în Piaţa Charles de Gaulle (care a fost steaua războiului cu microfonul).

Cu un deget-croşeu, mă înhamă (contragere de la a înhăţa şi a chema).

Mă alătur ei (fără lături).

— Aicha a spus că trebuie mergeţi vede, îmi declară.

O bat uşurel pe obrazul proaspăt.

— Mă văd să merg, îi răspund caritabil.

Şi chiar mă duc, efectiv.

Frumoasă blondă cu păsărică neagră iese din camera Sirellei.

— Se află acolo consulul Marii Britanii cu profesorul Mâd-Hoare, îmi spune.

Îi fac cu ochiul.

— Eşti sigură că e chiar consulul ?

Mă ia de braţ şi mă duce până la ferestrele ce dau spre parkingul clinicii. Un Rover negru, afişând un număr consular, e staţionat. Un şofer în sacou bleu şi cămaşă albă e sprijinit pe aripa din faţă-stânga, dacă asta nu te deran-

jează prea tare. În caz contrar, poţi să-l muţi pe aripa din faţă-dreapta, n-o să-ţi fac un proces din asta.

— Ce-i spune profesorului ?

— Că vrea să aducă un avion pentru a o repatria pe Miss Delameer la Londra.

— Profesorul e de acord ?

— A răspuns că acest lucru e imposibil în starea în care se află rănita.

— Aşa credeam şi eu.

Pe aceste chestiuni, uşa se deschide deja, şi un personaj, atât de englez după aspect, dacă-ar fi să fim drepţi, iese, flancat de medicul şef. Faţă alungită elegantă, puţintel desuetă, privire care taie din scurt.

Se desparte rapid de doftor şi părăseşte spitalul. Mâd-Hoare se evacuează şi el, în direcţia opusă, fără a mă remarca. M-am grăbit şi eu de altfel să-mi reînod imaginarul şiret al unui mocasin suprer-real.

— Mă întorc să aştept, îi spun Aichei.

— Aveţi răbdare, notează drăguţa cu un surâs.

— Având în vedere că şi tu ai, n-am putea oare petrece seara împreună ? Am cina la hotelul meu, apoi mă duci să vizitez Marrakesh by night, iar eu îţi voi arăta briceagul meu elveţian cu şaptezeci şi două de lame.

Râde.

— Până la cât vreţi să aşteptaţi aici ?

— Până va sosi persoana care sper să apară.

— Şi dacă nu vine ?

— La ce oră se închid uşile clinicii ?

— Ora nouă.

— Şi apoi ?

— Urgenţele sună.

— În acest caz, voi aştepta până la nouă.

Aicha mă priveşte cu un aer grav.

— Mi-ar face plăcere să știu ce plănuiți.

— Și mie. Deci e OK pentru diseară ? Ora nouă și jumătate, la Mâ-Kâch ?

— Știți, nu am toalete prea elegante.

Mă abțin să-i răspund că nu mă interesează să fie îmbrăcată, ba chiar din contră.

— Când ești frumoasă ca tine, un sac de ținut cartofi cu trei găuri te transformă în Prințesa din „1001 de nopți". Aicha, îți licitez fără rușine.

Și mă întorc în salonul unde bătrânelul își continuă sforăiala.

După ce, în fine, am terminat cu viața fabuloasă a consortului acoperit de promoroaca anilor, și l-am lăsat în seama electroșocurilor și a castanelor glasate trimise de regina-soție, renunț la alte lecturi și mă arunc în reflecții. Dar am pornit cu stângul. Și-mi dau seama de asta repede-repejor. Afacerile sunt de două feluri : ori fug în linie dreaptă, ca o rachetă americană, ori sunt fixate pe o buclă, precum o rachetă franceză. Iar eu mă regăsesc foarte repede în pătrățelul de la început, bălăcindu-mă în mocirla misterului, până reușesc să mă năclăiesc complet.

O siluetă familiară mă scoate din letargia mea. Para-infra-sub-pseudo luciditatea mea, ar spune exagerații, lasă loc stării de alertă.

Chelul ?

Da, Achille, mai chel ca niciodată (și soarele de aici nu-l ajută cu nimic în sensul ăsta). Tocmai a trecut prin fața salonului. Preocupat, cu un aer teribil de rău.

Număr temeinic până la opt și jumătate, pentru a-i face o plăcere lui Fellini, și femeiușca de sală, negruța, reface secna cu „psst". Merg spre ea.

— Spune-i Aichei că noul vizitator e un prieten, îi şoptesc.

Îmi votează un surâs mare ca o tranşă de pepene verde cu sâmburi cu tot.

Dispare.

De ce Achille ?

A ţinut s-o viziteze pe maica Sirella, să se asigure de starea ei ? Aştept să treacă înapoi pentru a-l aborda. Furia trebuie că-i produce spume. Cam ca Etna, dacă i s-ar arunca în crater tone de spumă de ras (în nici un caz de râs).

San Antonio îşi abandonează scaunul moale, ca al unei macarale, pentru a ajunge în hol.

Am împins uşa şi-am ieşit, contrar acelei legi faimoase deja în literatură, care zice că „împinse uşa şi intră".

Fac vreo zece paşi, suprafaţa nepermiţându-mi să fac o sută (şi-mi pare rău că n-am putut să fac mai mulţi, căci îmi place mersul pe jos, acesta fiind de altfel un sport care îl atrage iremediabil pe om de la vârsta de un an).

Un arab în alb, frumos ca un rege mag din Epinal, se prezintă la recepţia spitalului, îngreunat de un coş de flori, în spatele căruia a-i putea s-o regulezi liniştit pe bonă, fără ca nevasta să te vadă.

Întreabă de camera damei rănite în atentatul de la Mâ-Kâch. Recepţionera, o frumuseţe şi rotundă şi mustăcioasă, cu o etichetă gravată cu azuriu (de la care afli cum că se numeşte Murdharăitoată), recepţionera, reiau, îi spune că trebuie să-şi care grădina botanică la serviciul „Chirurgie". Acolo îl va înmâna infirmierei şefe, care va stabili dacă destinatarul e apt să adulmece aceste flori alese.

Şi bun, tipul se duce, urmărit de Măndelu', băiatul îndrăgit al Feliciei.

În fine, livratorul o contactează pe don'şoara Aicha, care îl face să-şi depună coşul pe o masă rulantă, apoi se retrage.

Imediat, îl interceptez :

— O clipă, amice : cine te-a trimis cu aceste flori ?

— Patronul meu.

— Adică ?

Şi-acum ascultă bine ce urmează, hal de maimuţoi !

— Domnul Mohamed Ben Isaac, floristul hotelului Mâ-Kâch.

— Cine a comandat coşul ?

— Nu ştiu, dom'le, dar e o carte de vizită.

— OK, mulţam.

Se îndepărtează.

— Permiteţi ? o întreb pe Aicha. De la serviciul de greutăţi şi măsurători de urgenţă !

Şi, cu riscul de a produce pagube ansamblului floral, iată-l pe Super Antonio în postura de scotocitor de coşuri. Nu de alta, ci pentru a fi sigur că nu conţine nimic în plus, care ar putea la o adică să devină dăunător. Totul pare în regulă. Nu-mi mai rămâne decât să examinez etichetoiul, înăbuşit de altfel într-un plic de celofan mal armat *. Mă rog, o hârtie frumoasă, pe care sunt gravate caractere arabe (foarte elegante, în general, pe o cutie de dero). Există şi subtitrarea engleză : „Fantastic Majestty Joliman Kohnar".

„Drace, îmi spun în particular, Alteţa Sa e la curent cu starea proastă a bietei Sirella".

---

* Calambur obscur, care nu iese la iveală decât pentru literaţi. Să zicem că aici marele itfra-scriitor face aluzie la poetul Ştefan Mallarmé. A mai făcut-o, şi chiar mai bine decât aici. Oricum, marele avantaj al sub-literaturilor este că n-ai nevoie să-ţi scoţi degetele din fund pentru a scrie.

Jules. (N.A.)

În timp ce aranjez la loc florile, Bătrânul iese din salonul rănitei. Ai zice că e un magistrat care a venit să trezască un condamnat la moarte, la ora cinci fix. A îmbătrânit de la dejunul acela ratat. Nu mai poate deloc tinerel, Babacu', dar i-ai da cu cel puțin șase luni mai mult.

Văzându-mă, se oprește brusc.

— Accept, bâlbâie, uitându-se la flori. Vocea îi e pierdută, ca a unui individ care a luat grava hotărâre de a-și depune bilanțul financiar corect.

— Ce, patroane ?

Face, doi pași, își strivește o lacrimă născută înainte de termen, își apasă frumoasa-i mână de velur pe umărul meu robust.

— Ați spus „patron" ? Am auzit eu bine, scumpul meu băiat ?

— Păi da, patroane, am spus „patron" pentru că veți rămâne întotdeauna pentru mine „patronul". Am trăit atâtea lucruri fără sens împreună...

Suspină.

— San Antonio, dragul meu, pot să te sărut ?

Și fără să-mi mai aștepte aprobarea, îmi aplică un pupic mare pe obraz.

— Astfel de cuvinte înseamnă viață, cu adevărat viață pe care o dai celui ce e în agonie, adică mie.

— Le doresc tuturor agonizanților tonusul dumneavoastră, patroane.

— Viața mea, odinioară atât de sclipitoare, aș spune chiar glorioasă, atât de nobil umplută, de ce să basculeze ea în abisul căcăniu al prezentului, micul meu lup ? Aveam de toate : avere, putere, onoruri, șarm, conversații, un sex în stare de funcționare. Decorațiile și femeile se înghesuiau pe pieptul meu. Haleam caviarul cu polonicul și femeile cu lopata. Intimidam. Mi se întâmpla chiar să produc frică, da, da. Încununarea absolută a reușitei. Spe-

riam fără să mă forțez, rămânând eu însumi. Și deodată, la orizont, apare furtuna. Antoine, am trăit scene din Wagner și Parsifal. Am fost înlăturat pentru a fi înlocuit de cel mai grotesc dintre subordonații mei, Umilirea supremă. Mi-au demonstrat că funcțiile mele pot fi asumate de un tâmpit băşinoman.

„Și nu numai că această băşică plină de vin prost se așează în fotoliul meu ! NU ! În plus, mă și batjocorește, mă insultă și mai știi ce, dragule ? Mă încornorează ! Căci mi-a întors-o pe scumpa Suzette ca pe o clătită. Știi oare că sunt încuiați în camera lui, acest Hopa Mitică și delicata creatură, și că de trei ore, pe ceas, ea urlă de plăcere încât a excitat un hotel întreg, de la cel mai tânăr groom până la cea mai bătrână lenjereasă ? Știi ? Nu-i ăsta un motiv ca să se schimbe întreaga situației ? Nu este un motiv să mori de tristețe ? „Orhideea și Godacul" ! De basm ! Basm al cărui batjocorit rămân eu.

„Știi ce-mi mai rămâne, dragul meu iepuraș ? Doar să rezolv această afacere. Eu ! Eu singur ! Voi reuși sau voi pieri ?"

Termină exclamațiile de mai sus, pentru a coborî iar pe pământ și a-mi cuprinde mâinile :

Le strânge.

— San Antonio, unicul meu, fidelul meu, preferatul meu, discipolul meu, bambinul meu, micul meu iepuraș de câmp, vrei să mă ajuți să rezolv singur singurel această poveste ?

*

* *

Am bolborosit că da.

Motiv pentru o nouă îmbrățișare.

— Ia zi, s-a dus deci naibii dama asta ! declară, arătând spre camera Sirellei.

— Mă tem.

— Păcat, era o bucată bună. Trebuie că te-ai desfătat cu ea ?

— Cum aş îndrăzni să neg ?

Bătrânul fumegă :

— Şi eu, când mă gândesc la scrofiţa pe cale de a-şi deteriora fundamentul cu măgarul ăla în rut !

— Ăsta-i visul tuturor femeilor oneste, patroane. Cu cât aparţin mai mult de Înalta Societate, cu atât se bucură mai tare de neciopliţi.

Înalţă din umeri.

— În acest caz, nouă ne rămân fetele slujnicuţe prin hanuri, bietul meu amic. Ne vom orienta spre amazoanele fără sutien, spre damele care poartă doar chiloţi din bumbac. Vom viola strângătoarele de chiştoace. Vom seduce negustoresele de mărunţişuri, taxatoarele de la RATP, vivandierele, mamele Denisa, pensionarele cu vederi de extremă stânga. Mă crezi că pe Doamna Huguette Bouchardeau o visez mereu, iar doamna Ghandi îmi produce erecţia ? Nu ţi-ar place şi ţie să facă dragoste cu ea, cu doamna Ghandi, pe covoare de mătase, într-un miros de hârtie din Armenia consumată ?

„La naiba cu eleganţa şi distincţia frivolă, San Antonio ! La naiba ! La naiba ! La naiba ! Să se ducă toate elegantele să fie sodomizate de muncitorii de la terasamente, de gunoieri, de cerşetori. Noi nu ne vom băga coada de aici înainte decât în apă menajeră. Şi dacă maica precupeaţă face mofturi să ne împrumute fesele ei, vom lua la rând caprele !

Şi pleacă.

Se opreşte la uşă, clătinându-se :

— Achtung ! Trebuie să rezolv această poveste în mai puţin de 48 de ore ! Îmi veţi aduce răspunsul în cel mai scurt timp ! Mă găsiţi la hotel sau în cartea de telefon.

Şi dispare.

Sonat ! A cochetat dintotdeauna cu extravaganţa, Achille, dar de data asta şi-a băgat până-n gât piciorul înăuntru.

— Ce să fac cu florile astea ? întreabă frumoasa Aicha.

— Oferă-le bunicuţei tale, inimioară.

— O să le pun în biroul infirmierelor, până atunci.

— Cum vrei, dar nu uita de întâlnirea noastră de diseară.

De-abia mi-am terminat ocheada giratorie cu dublu focar de intenţie, mod de a-mi afirma cucerirea, aşteptând să-mi plantez drapelul pe Luna ei, că un nou personaj apare, vrând s-o viziteze pe Mrs. Delameer.

Un tip grăsuţ, cu părul grizonat, tăiat perie, cu o mustată zdravănă, puţin mai închisă la culoare decât moaţele, un nas cu aripile dilatate, tenul galben de hepatic. Poartă ochelari enormi cu montură de baga. E îmbrăcat trist şi târâie după el o mapă pleoştită ca un ficat de vacă. De altfel şi are aceeaşi culoare. Chiar, tocmai voiam să-ţi spun că mi-e ruşine de rasa omenească atunci când ne văd cum halim toate ororile de genul ăsta animalic. Mi-e ruşine de apetitul nostru fără limite şi visez să devin vegetarian. Am pierdut trenul, trebuia să aparţin regnului vegetal şi nu celui animal, atât de dezgustător, plin de tâmpenii, rahaţi şi menstruaţii, mucoase peste tot, greţoase şi purulente, pestilenţiale de nu se poate. Totul pute la om, toate găurile. În fine, înţeleg tentaţia unora de a se incinera după ce se trage pentru ei perdeaua finală. De a lichida astfel tot, pentru a nu lăsa după ei decât un strop anonim de zgură. Dar eu, catolic roman (de la Decadenţă), în nici un caz n-o să fac aşa, surioară ! La noi, omul se descompune cu o bunătate prefăcută, supunându-ne canoanelor de la un capăt până la final, fără a ne îndepărta cu atâtica de la drumul deja bătut de alţii.

Pentru că există o supunere completă pe care El o vrea de la noi. Indicaţiile Sale sunt sacre. Poţi să regreţi că nu eşti prost ca un agent de circulaţie, dar trebuie să te supui religiei. Şi aşa, putrezirea noastră e deja hotărâtă. Aşa să fie, dacă ea e expresia voinţei Sale. Amin.

Deci, nou venit în orizontul nefericitei Sirella.

O cheamă şi el pe infirmiera şefoasă Aicha. Ea răspunde „prezent".

Arată un document al consulatului britanic.

— Sunt doctorul MYES Homn şi trebuie să vizitez rănita, declară ciudatul personaj.

Aicha spune că-l va anunţa pe profesorul ŞT. Hoy (nu mai ştiu ce nume tâmp i-am pus şi mi-e lene să-l caut).

Frumoasa mea nouă viitoare cucerire blondă cu peri negri dispare până-n biroul ei. Telefonește. În timpul ăsta, doctorul inglez and me ne holbăm unul la altul, discret. El, gentlemen, deci infinit mai pudic, inclusiv cu privirea. Eu, sticlete, deci în acelaşi timp prudent şi scrutător. Ştiţi stilul ? Tipul ăsta, simt că-mi provoacă o plăcere destul de mare doar prin admirarea lui. Mă duce cu gândul la un comediant francez ce se joacă de-a grasul. Are şi o părticică buburoasă de britanic acest monchu *. Se plantează în faţa geamurilor, aşteptând întoarcerea Aichăi, care se operează destul de rapid.

— Puteţi intra, doctore, totul e în regulă. Profesorul a fost prevenit de vizita dumneavoastră de către consul.

Vizitatorul încuviinţează şi penetrează camera. Fac semn infirmierei să-l acompanieze.

Apoi părăsesc spitalul. O mare pace interioară mă luminează pe dinăuntrul meu sănătos, cum soarele asfinţind luminează recolta din Beauce, aşa cum a scris vărul lui Charles Péguy, ăla mai mare, care mai avea şi o reţetă

* monchu = domn în jargonul dauphinois. Berlitz. (N.a.)

contra căderii părului sau slăbitului, nu-mi amintesc prea bine. Mă ascund în spatele unei tufe de cuș-cușieri pitici. Dulce ascunzătoare. În fine, ceea ce așteptam fără a îndrăzni să sper prea tare, s-a produs. Vrei să-ți spun ? Dau pe dinafară de încântare. Și totuși, poți să-mi recitești toată proza, mi se întâmplă mai degrabă rara una ca asta. Nu sunt un dat pe dinafară de încântare din naștere. Datul pe dinafară, te rog să mă crezi, nu e o exprimare frecventă.

Cuș-cușierii pitici sunt în floare și miros bine. Continui să înțepenesc, dar cu nerăbdare de această dată, căci mă apropii de țel, eu, cel care-mi vâr peste tot nasul. Deci, am flerat just ! Deci, strămoșul meu maimuța a avut dreptate să se salte vertical pentru a-mi prepara un creier de cel puțin patru livre. Ai văzut cum își stimulează Antonio, drăguțul, meningele, puicuțo ? Ai remarcat modul impecabil în care-și conduce barca acest gondolier al misterului, cum m-a botezat iubitul Jean Francois Revel într-o odă dedicată mie ?

De data asta, așteptarea mi-e scurtă, căci doctorul Myes Homn apare aproape imediat. Pare atins de reumatisme articulare ipsosate, după maniera în care se târ-Târ-târâie în deplasare gagiul ăsta, punând un picior ca pe o bârnă aflată la 20 de metri de sol, stabilindu-și apoi echilibrul și mult mai târziu plasând celălalt lăboi în față.

A urmări un bătrânicios pare floare la ureche, Ei bine, o să-ți mărturisesc o chestie : nu-i deloc așa, pentru că nu știi tu însuți cum să mergi, înțelegi ? Tu ești acolo, clătinându-te, balotat, stângaci cu oasele tale cu tot, încercând să-ți încurci țurloaiele cu propria umbră. S-ar zice că urmez funeraliile unui demnitar sovietic. Pași alunecați. Marș funebru. Pam-pam-pam. Pam-pam-pam. Pam-pam-pam...

O ia la dreapta, pe Bulevardul (— + %!, una dintre cele mai nobile artere ale oraşului.

Aştept să ia un pic de avans. Merge, bietul omuleţ pe bulevard, balansându-şi servieta cu capul în jos şi cu coada probabil în aceeaşi poziţie, pot pune pariu.

Îmi ofer luxul de a privi taraba în aer liber a unui meşter cuprar, pe cale de a face brizbrizuri pe nişte platouri cum avea regretata mea tanti Martha (bărbată-su fusese ofiţer la nord-africani pe vremea în care francezii trăgeau şuturi în fund arabilor pentru că ăştia nu aveau nici petrol, nici puşti).

Şi atunci, în timp ce priveam arabescând mâna magică a artizanului se aud două detonaţii. Pooc ! Plici !

Două împuşcături cu sonorităţi diferite.

Un glonţ tocmai s-a înfipt într-un ceainic de cupru cu gât de lebedă Saint-Saens, aflată la 23 de centimetri de mine.

Neascultând decât de prezenţa mea de spirit şi grijuliu să-mi conserv existenţa în Univers, mă arunc la pământ.

FORTUL INTERIOR AL MEU ORTUL, ÎNTRE DOLAR ŞI LEU *

La sfârşitul foarte agreabilului capitol precedent era vorba de un ceainic de cupru. Genul de recipient de care fraţii noştri musulmani se servesc pentru a-şi spăla instrumentele după folosire. În toate aeroporturile Orientului Mijlociu (şi la urma urmei de ce Orient„Mijlociu", când e Orient Pur ?) mi s-a întâmplat, şi vam mai spus-o, să văd domni ajungând pe tărâmul de îmbarcare cu această ustensilă în mână. Aşa cum alţii trambalează genţi diplomat. Efectul este unul dintre cele mai graţioase.

Ceainicul a devenit inutilizabil din cauza micului glonte ce l-a perforat în mijloc. Mai bine ceainicul, decât pe mine.

Aştept şi alte detonaţii. Linişte. Ridic atunci capul. La mică distanţă de mine observ o grămăjoară intunecată pe

* Cititorul meu, graţie vastei sale inteligente care-i curge de peste tot, a remarcat probabil că aceste titluri de capitol sunt fără cea mai mică legătură cu acţiunea, aşa cum acţiunea n-are nimic de-a face cu cartea, şi invers. (N.A.)

sol, și mai ce, poți să ghicești ? „Garda de corp“ personală, sirianul Rhade Gratys, aplecat peste numita moviliță.

Puțintel rușinat de mișcarea mea de autoconservare, operez (cu bisturiul) o grațioasă restaurare, și mă apropii de sumbrul morman. Mirarea îmi capătă proporții exagerate recunoscându-l pe bătrânelul somnorici din sala de așteptare.

Lângă el, Rhade Gratys se simte într-un rahat total.

„La naiba ! La naiba cu mă-sa, psalmodiază în franceză, în arabă și-n timp ce-și clănțăne dantura. A naibii de treabă, ce-am făcut ! Voiam doar să-l sperii ! Și al naibii de amortizor nu amortizează nimic ! La naiba !“

Privirea mea de vultur polițist restabilește geneza dramei. Bătrânelul și-a desfăcut bastonul. Cu câteva mici modificări, devine o respectabilă carabină. Apoi a vrut să mă împuște pe șest, profitând de faptul că m-am oprit. Scumpetea de sirian (un fel de san-cyr-ian pentru mine), care tocmai observa zona, a intervenit. O fi prima dată când își folosește arma ? Sau poate că a sughițat apăsând trâgaciul, because așa-zisa somație de speriat a traversat trupul paiației trâgătoare. Stimabilul își clănțăne acum, plin de energie, dințișorii, în fața victimei sale.

„La naiba ! continuă, la naiba cu mă-sa ! La naiba cu tot ce iubesc !“ adugă, pentru că l-a învățat pe Peguy în școala francă.

Trecătorii încep să ne înconjoare, dar la distanță.

— Șterge-o, amice, înainte de a apare trupa de sticleți, îi împărtășesc.

Mă privește, dârdâind tot.

Dar întinde-ți-o odată, înainte de a bolborosi cu adevărat în rahat !

De data asta l-am convins. Își pune scumpa sa scuipătoare în teacă și dispare.

Reţin că poartă ochelari mari de soare, şi asta va face identificarea greoaie. Cu atât mai mult cu cât am de gând să dau despre el semnalmente greşite. Probabil că amărâtul mi-a salvat viaţa, şi atunci e drept să-i păstrez şi eu nasul curat. Să nu-l bag la apă, ce mai.

Aşteptând să ponteze în zonă confraţii mei marocani, pipăi mortul. Degeaba. Buzunarele sale sunt tot ce poate fi mai gol. Nici cea mai mică hârtie. Câteva bancnote. Punct şi de la capăt.

Bătrânelul ăsta dezarticulat avea aşadar ceva cu persoana mea ? Curios ucigaş cu simbrie, Într-o treabă atât de delicată n-am mai văzut un puşcaş venerabil, ca ăsta. Oare pentru cine opera ?

Adulmec în direcţia doctorului Myes Homn. Dispărut. S-a volatilizat. Serios, n-am baftă !

Nu de alta, dar grasul machiat, aşa bonom cum părea, târându-şi labele, nu era altul decât. Mr. Adam Delameer. Venit, în ciuda tuturor riscurilor, să-şi vadă soţia agonizantă.

*

* *

Petrec restul zilei în compania omologilor mei locali. Îi îmbrobodesc bine de tot. Şi nici ei nu mă şicanează, doar sunt aureolat de prestigiu de când cu atentatul de la Mâ-Kach, contra Alteţei Sale Splendidissime ex-emirul Kohnar. Bun : e probabil o răzbunare a tipilor care puseseră la cale lovitura : Le-am lăsat pe cap şi grija de a străpunge identitatea moşuleţului. Dar cine l-a doborât pe acesta din urmă ? Declar că am întrezărit un individ burtos cu părul grizonat. Şi, după părerea mea e vorba de un agent secret intercalat în afacere. Poate chiar era în legătură cu bătrânul. Şi l-a ucis pe micul demodat ca urmare a

unei manevre greşite. Restul e rutină... Mai pălăvrăgim de una, de alta : „Şi ce mai face al tău Preşedinte de Republică ? Mulţumesc binişor, trandafiriu în orice clipă, uneori chiar mai zâmbitor. Şi tu, regele tău, cum o mai duce ? Din ce în ce mai frumos bărbat, vârsta i se potriveşte". Pe scurt, facem schimb de informaţii de ultimă oră, în timp ce golim cești de ceai cu mentă, acompaniate de prăjiturele migdalate, pudrate cu glazură de zahăr.

Când ne despărţim, exact sună orele opt în clopotniţa „Notre Fathma de Marrakesh", principala lor moschee. În ce mă priveşte, pe când discutam cu ai mei confrăţiori, mi s-a depus în ţeastă o idee mai mult decât luminoasă. Atât de strălucitoare, încât aş vrea s-o ofer cadou localităţii Ouessant, pentru cazurile când li se defectează farul.

Moşul lâncezea în spital în ideea de a mă trece direct în nefiinţă. Aştepta, clar, să ies, pentru a mă combina cu plumb. În plină stradă, trebuia deci să acţioneze foarte repede. Bun, şi after ? Rhade Gratys a fost grăuntele care i-a împiedicat planul. Dar ia să vedem ce-ar fi urmat ? Venerabilul îmi stinge felinarul. Apoi, profită de stupoarea generală pentru a se cărăbăni repede-repejor, nu ? Pentru asta trebuie că avea la dispoziţie în apropiere un vehicul. Dintre cele două chestii ale mele vom alege una singură : ori vehiculul în chestiune era pilotat de un complice care-l aştepta, ori nu. Şi în acest al doilea caz se mai găseşte încă la locul în care moşulică l-a parcat. Bătrânul crab a petrecut mai multe ore în spital, cu bastonul lui surpriză cu tot. Poţi crede că un partener l-a aşteptat atâta la volanul unei târlii ? Vânzătorii ambulanţi ar fi sărit pe el din cinci în cinci minute, iar poliţaii ar fi aflat imediat cum arată.

Concluzie : o maşină aparţinând misterului Şchiopârlea îşi mai aşteaptă şi acum driverul în apropierea locului atentatului. Punem pariu ?

Deci, înapoi spre izvor.

Puştiule, cred că începem să ieşim din ceaţă.

Deja ştiu că Sirella nu m-a minţit : Bătrânul ei mai trăieşte. Tot ea ştia şi că mi se vrea răul. Şi m-a protejat angajând un sticlete particular, cumpărat la kil, care s-a dovedit în final demn de cei mai tari supermani.

Şi acum nu te grăbi tu cu concluziile, că nici eu nu cred că mai ştiu cum să ies din sforile avântului recapitulativ.

Totul pare că nu începe cu surle şi nici cu trâmbiţe, ci doar cu emirul Kohnar. E în Elveţia, depus pe tronul său ca un pachet abandonat în gară. O junâ jurnalistă îl ia la întrebări. El declară că s-a săturat până-n gât de ce i s-a pus în spate în legătură cu afacerea Fernal. Că marele vizir n-a ordonat niciodată să fie ucis mesagerul. Că vice-consulul britiş dn acele vremuri, Onorabilul Adam Delameer este vârât până buric în chestiune. Regentul, diamantul nostru naţional, dispare în problemă. Sunt însărcinat să anchetez în intimitatea lui Delameer, pentru a afla mai multe despre englezoii ăştia băgăcioşi.

Apar în Eggs-To-The-Cook, gata de o manevră casanovească rapidă, pentru a forţa uşa familiei cu pricina. Drumul meu trece prin drăguţii chiloţi roz ai doamnei. Exact când mă aflu pe punctul de a opera, se ştie totul despre mine şi despre intenţiile mele. Sirella primeşte consemn să intre în joc. Chestia funcţionează, îmi devine amantă (o bunătate de amantă !), şi atunci serviciile secrete de vecini se folosesc de Mandea pentru a simula uciderea lui Delameer. El devine un om-zero, bravo lui. Eu o iau pe deloc trista lui Mimişor şi, ca s-o fac să-şi

uite falsa văduvie, o aduc în Marrakesh. În intenția de a discuta serios și fără perdea cu emirul.

Pot să mai continui sau te-ai plictisit și te-ai apucat de regulat propria-ți păpușică ? Zici că mai aștepți ? Bine.

De-abia debarcați în Mâ-Kach, un cretin, cunoscut de-al meu, îmi face o bucată de primă mână, dezvăluind identitatea mea Sirellei. Asta e de fapt un detonator : ea spune tot ce știa. „Bizar, bizar", îmi comentez pentru uz propriu. Dar nu-i nimic, om trăi și om vedea, nu ?

Vorbim de moș Kohnar la masă. Mai utilat decât FBI-ul, tipul captează conversa noastră. Suntem invitați în apartamentul regal. Un comando intervine chiar atunci pentru a-l pune la un punct final pe emir. Destinul, care m-a plasat în aceeași încăpere, îmi permite să deviez puțin lucrurile. Biata Sirella degustă și ea ce poate.

E condusă la clinică, operată. Mă rog pentru ea și previn autoritățile britișe. Consulul se deplasează. La finele zilei, soțul mort (care va supraviețui probabil dulcineii sale), apare. Fardat, ca pentru a-l interpreta pe Ibsen într-o trupă de teatru amatori.

Îi filez. Sirella, deși credeam că-mi spusese tot, n-a crezut de cuviință să-mi vorbească și de detectorul privat pe care l-a angajat să mă protejeze. Acesta mă scoate basma curată, doborând un căpos bătrânel, taman când încerca să mă plombeze.

Am omis ceva important ? Dacă da, adună chestia la tine în batistă, ca să nu-ți lași amprentele pe, și pune-o în sertarul de sus al slipului meu (cel de jos e deja plin).

Deci (știu că mă repet, dar zău că e necesar cu unul ca tine, care nu e multiplicabil decât cu zero tăiat în patru), deci, Sirella știa că oarecine are ceva cu existența mea. Iar-deci, soțiorul ei n-a terminat-o cu ea, din moment ce s-a precipitat astfel la căpătâiul ei. Asta ar însemna că

era un om zero doar provizoriu, nu ? Și toate astea se petrec în unul dintre cele mai primitoare orașe din lume. Plin de plăceri, de soare, palmieri, culori, cer albastru taman bun pentru cărți poștale. Oraș cu șerpi sculători, cu muște nebune, cu sifilitici (Beru-Achille), care-și dispută aprig cârma anchetei. Atât de aprig încât riscă să scufunde nava, de n-aș fi și eu de față.

Merg, împingându-mi umbra întunecată de-a lungul unui zid ocru. Las câmp liber uimirii mele. (Știi și tu lesele alea extensibile cu rulou. Apeși pe un căcărez nichelat, și potaia ta se poate duce să adulmece răhâței la douăj de metri de tine. Apeși altul, și lesa se strânge, obligând animalul să se întoarcă.) Ce mă surprinde, raționând, e următoarea chestie : „De ce afecerea Alan Fernal reapare după atâția ani ? Dacă faimosul nostru pietroi a dispărut într-adevăr în aventură, există vreo speranță că s-ar putea recupera ?“

Ce cazan cu smoală !

Am chef să-mi cumpăr o pădure și să mă spânzur.

Iată-mă din nou în fața clinicii. Inima mi se strânge la gândul că Sirella zace aici, sărmană sirenă dezarticulată, a cărei viață nu mai ține decât de injecții cu produse chimice.

Ce voiam eu ? Ah ! Da : să cercetez dacă moșul trăgător era înmașinat și, în caz că da, să-i găsesc târlia.

Merg de-a lungul clinicii, până în intersecție și, cu pași leneși, refac drumul, examinând mașinile staționate. La această oră de început al serii sunt destul de puține. De fapt, de la răscruce și până la următoarea răspântie nu sunt decât patru, stopate de-a lungul clinicii. Le privesc cu atenție numerele de înmatriculare, dar toate sunt marocane. Una dintre ele fiind dotată cu un strat de jeg specific timpului, mă străduiesc să-i dau o față comercială.

— De-a dreptul uimitor ! declară o voce băgăreaţă şi spartă.

Mă stânga-împrejmuiesc. Pentru a mă trezi plantat în faţa unui cuplu. El, gras, roşu, tâmp, cu un calabalâc întreg foto, pe coaste, cu o cămaşă galbenă. De fapt, gălbejitul ăsta şi mecla lui îţi reconstituie drapelul spaniol. E flancat de o zuză gen mătură deshidratată şi, cum voi spune mai încolo, chircită, veştedă, concepută pentru a naşte necazul sau a-l aduce altora.

— O duci mai bine cu supărările ? insistă boul.

L-am recunoscut pe Eloi Dutalion, gafeur-ul. Cel care a declanşat totul, de fapt.

Amic de treabă, pare că nu ţine supărare pe faptul că l-am dat afară din camera mea.

Îi presez mâna de vechi campion la tir. Îi tremură. Firma Parkinson, la atac ! Acum n-ar mai fi în stare să trimită nici săgeţi cu ventuze în şuncile lui Beru, săracul meu ex-monitor.

— Îţi cer scuze pentru ieşirea mea, îi spun, dar eram într-o misiune ultra-delicată şi mi-ai fript toată acoperirea, dezvăluind cui nu trebuie că sunt sticlete.

— Nu mă miră din partea lui, scârţâie a lui giruetă ruginită. N-a ratat niciodată ocazia !

Perfectă înţelegere ! Frumos atelaj, băieţi ! Căruţa fiind viaţa, iar boul — bietul Dutalion. Missi Doamna manevrează cu cinste ţepuşa.

Pălăvrăgim un pic. El îmi explică cum a câştigat acest voiaj printr-un joc radiofonic al lui Pierre Bellemare. Opt zile ca baştanii, hotel de lux, cheltuieli plătite. Li s-a pus chiar un „cinci cai“ la dispoziţie. Atunci s-au pus pe vagabondat : Taroudan, Vezi-I-G-Aura, (1) crescătoriile de palmieri, toată trambalarea. Un pur voiaj de nuntă !

(2) cenzură a editorului, care detestă procesele. (nota ed. fr.)

În timp ce Eloi îi dă din gură, mi-l imaginez cățărându-se pe gângania lui, sfărâmând-o pe această călugăriță (Manta religioasă) sub masa lui de grăsime tremurătoare. Voiaj de nuntă ! Simți nevoia să-l deshami un pic, să plece și el în hoinăreală, înainte de a crăpa : să zică ziua bună târfelor, să sugă ceva alcooluri, să nu facă dracului nimic acolo unde stă. Dar ea, cotoroanța, îl va îngropa, ține minte. E deja înscris în calende. Deja văduvă, s-ar zice. N-o să mai fie decât o simplă formalitate.

Iar el continuă să povestească, ignorându-și destinul.

Concluzionez că, din tot, ce-l încântă cel mai tare din voiaj nu-i Marocul, ci mașina care i-au dat-o pe deasupra. În Franța circula cu un 2CV. Cu atât mai mult, 5CV-ul, „le car", îl dă pe spate de încântare. Face ce face și aduce mereu vorba spre mașină. Performanțe, habitabilitate, reprize de viteză fulgerătoare, și toate micile tâmpenii ale tabloului de bord, care se aprind pe rând, de ai crede că pilotezi un Boeing.

— Jos pălăria pentru Compania Treflei, adăugă, trebuie să vezi ce bine e întreținută târlia. Ia uite la rabla aia pe dreapta, și ea e închiriată de la Compania Treflei, vezi vreo zgârietură ? Un parașoc îndoit ? Și totuși, e o... (1), care în general ruginește pe cataloage. E chiar mediocră, târlia asta ! Privește-o de aproape, Antonio, e banală, îmi poți răspunde cinstit ?

Nu-l mai ascult. Aulmec automobilul arătat. Pe aripa din față-dreapta a fost pictat un trifoi cu patru foi, de un verde pal, îmbogățit cu alb : emblema companiei.

Mă apropii de Dutalion și-l sărut.

Iar el amuțește, consternat.

— Dar, ce... deci ? clipocește trăgătorul, tremurător.

---

[1] Prietenul lui Sana trebuie că vorbește de Ourzazat (nota ed. franceze) Joc de cuvinte, Voir-sa-Chatte și Ourzazat având cu aproximație, aceeași pronunțare (nota tr.).

— Tocmai ţi-ai reparat tâmpenia din ziua trecută, Eloi, îi certific aiuritului.

— Dar, cum ?

— Datorită acestei trefle prin faţa căreia exact treceam, fără să o culeg.

Apoi întorcându-mă spre a sa văduvă de nobilă viţă, i-l arăt pe individ :

— Ah, Doamnă ! ce soţ aveţi ! Aveţi grijă de el, în orice caz. Dacă tuşeşte, daţi-i sirop pectoral, faceţi-i cataplasme din făină de inişor cu mult muştar, după caz. Atenţie la curent. Şi să ştiţi că un pic de lapte de pasăre, în sezonul rece, este salutar pentru a înfrunta intemperiile. Dar n-aş şti cum să vă reţin mai mult. Vă mulţumesc pentru devotamentul vostru, nu voi uita niciodată ce-aţi făcut pentru mine.

Acestea fiind spuse, deschid portiera maşinii şi mă instalez la volan, fără a mă mai ocupa de consternarea lor. Scurtă inspecţie a cutiei de bord, care nu conţine decât hârţoagele rablei. Explorare mai adâncă în torpedo. Praful de pe tobă. Nimic nici pe bancheta din spate.

Acum e rândul portbagajului. Încuiat. Cedez locul micului meu sesam ! Cric, cric, croc şi crac ! Mulţam, dom'le!

Portbagajul e goluţ.

Bun, atunci ?

Fir-aş prost !

Mă întorc la volan, redeschid cutia cu critici şi mă agăţ de hârţoage. Contractul de închiriere a fost stabilit pe numele de Flavius Tetechitu, supus englez de origine română, născut în Bucureşti, 1908, domiciliat 120 Grattefor Street, London, şi care a tras la hotel El Rangha din Marrakech...

Poc ! Notat.

O şterg din tu-tu. Jumătatea orelor opt sună pe cadranul Piaget-ului meu. Apropo de jumătăţi, aş avea o nevoie teribilă să beau ceva.

Hai puştiule, la drum spre hotel !

Împachetat ca nou, în tonuri pastel, cu dunguliţe albăstrii şi albe, cămaşă galbenă, fular artistic, târlici de piele bleu, ce mai, Brumell !, mă înfăţişez în salonul mare al Mâ-Kâch-ului, pentru a o aştepta pe splendida, atât de blonda brunetă Aicha.

Unele spirite sâcâitoare mi-ar putea reproşa, cred, că am o memorie scurtă în privinţa sexului (tocmai a lui, care nu-i deloc scurt). Şi că am uitat-o pe frumoasa Sirella în beneficiul acestei infirmiere. O să obiectez că şi existenţa e zilnică, impunând necesităţi cotidiene, unele dezagreabile, altele delicioase. Să ne înţelegem atunci ca tu să faci faţă, să dai din fese, fără prea multe mofturi, căci orele sunt zgârcit numărate. Iar masculul care tratează chestiunea cu dosul va descoperi că şi-a întrebuinţat prost timpul. Eu unul aparţin categoriei cu Făuritori, Dumnezeu fie lăudat pentru toată durata reprezentaţiilor ! Acţionez, ochesc, fac, deci gândesc ! Şi gândesc că am dreptate în cele din urmă.

Orele nouă sosesc cu paşi mărunţei. Apoi nouă şi un sfert, urmate de alte minute neiertătoare. Pauză de Aicha. Poftim, miroase a ţeapă. Fie ! Ştiu şi eu să mă resemnez. Poţi oricând să încerci şi tu, cu condiţia să fii în stare să ierţi ploaia, timpul care trece, Tampax-ul, întâlnirile pierdute, greva măturătorilor şi sărutul fătarnicului.

Îmi permit o porţie de răbdare până la zece fără un sfert. O femeie, mai ales când este tânără, frumoasă şi infirmieră şefă pe deasupra, poate avea o mie de motive să întârzie. Visez languros, tolănit pe nişte perne. Care ar fi prielnice unor coituri întâmplătoare, desfăşurate pe vreme de furtună, în faţa focului aprins în şemineu, în timp ce combina te Fifi sughiţă muzică molatecă.

Văd sosind un echipaj dubios. Imaginează-ţi-l pe Bătrânul, Beru şi puştoaica Suzette. În cea mai bună formă

a fiecăruia și per total. Șoricica s-a plasat între cei doi motani, fiecare ținând-o de ce poate. Alexandre-Benoît își poartă mâna stângă pe buca tipei, iar Achille dreapta la baza sânului ei drept.

Cum, când și unde s-a operat acest armistițiu ? Mister. În orice caz, concordia domină (doar bietul Concorde nu mai domină). Par veseli în echipă, chiar afumați un pic, și râd „în gaura mare", cum zice Grasul.

Las să treacă extratereștrii (OZN să fie cel ce judecă strâmb), fără a le atrage atenția. O pace în trei, atât de rară, trebuie respectată.

Se îndreaptă spre sala de mese, râzând într-una.

— Păreți cam singur, prietene fidel ! Îmi spune atunci o voce mai suavă decât adierea crepusculului pe pubisul unei fetișcane, în cursul unei masturbări molatece.

Îl descopăr pe emirul Kohnar, aproape de mine, cu mâinile cast încrucișate la înălțimea augustului său penis.

Mă scol, pentru o reverență stil Secolul de Catifea.

— Respectele mele, Majestatea Voastră Inimaginabilă.

— Poftiți să rupem pâinea și sarea împreună, cum se spune în țara dumneavoastră ?

Ezit. Dar cum să refuzi o asemenea invitație ?

— Va fi o onoare, Majestatea Voastră Strălucitoare.

— În acest caz să mergem să gustăm noul caviar, cel pe care mi l-a trimis bunul Khomeiny, cu care am avut întotdeauna relații cordiale.

Urmați de secretarul său particular, ajungem într-un mic salon adiacent sălii de haleală, în care vesela de argint aurit e cățărată pe o față de masă brodată cu aur.

Emirul îmi indică scaunul de vizavi de al său. Și jaful începe. Puțin cam prea pretențios. Emirul mănâncă din caviar cu degetele, dar cu o asemenea măreție că abia îmi vine să folosesc tacâmurile, într-atât îmi par de derizorii aste scule.

— Ancheta dumneavoastră progresează, prieten fidel ? mă întreabă Gloriosul, după ce a redus la zero descendența unei nisetre-mamă.

— Foarte puțin, ca să nu spun deloc, Majestatea Voastră Denegândit. Doar un posedat care a încercat să mă doboare, dar Dumnezeu și un băiat de treabă erau de veghe, așa încât răuvoitorul a trecut din viață în neființă.

Bătrânul monarh (a cărui coardă o fac să vibreze), ridică spre persoana mea încă prezentă o privire surprinsă :

— Cine se leagă de viața dumneavoastră ?

— Niște personaje. Care cred că sunt informat în chestiuni ce ar fi fost de preferat să le ignor, Majestatea Voastră Miarobolantă. Din timpurile cele mai vechi astfel de acțiuni au fost îndreptate asupra celor ce știau prea multe, cum se spune la noi în Franța.

Emirul îmi trage o râgâială de forța patru pe scara Roquefort. Amintindu-mi că politețea cere să i-o înapoiez, găsesc metoda să-i prezint un muget asemănător produs, ca în „Getuța, fata junglei".

Majestatea sa Spectaculară își clatină augustul cap.

— Dacă acei indivizi gândesc astfel despre dumneavoastră, presupunerile lor se întemeiază pe elemente valabile, meditează bătrânul rahat lacom.

— Aceasta este și părerea mea, Majestatea Voastră PreaPuternică. Ceea ce mă conduce la raționamentul următor : „Tu nu știi nimic, dar se crede că știi. Ce-i poate face să creadă că știi ?"

— Și ? insistă supremissimul meu vecin de masă.

— Ei bine, am concluzionat că MRS. Delameer trebuie că deține un secret de care ei se tem să nu mi-l fi divulgat, ceea ce nu e cazul.

Un servitor al emirului apare, ținând un walkie-talkie pe un platou de aur. Povestește o chestie în arabă. Moșul ia atunci aparatul, care e dotat cu un difuzor mi-

nuscul, pe care ţi-l introduci în ureche. Ceea ce îţi permite să intri în contact cu interlocutorul fără ca persoanele prezente să audă cât de puţin. Bâţâie un comutator. Ascultă, ca şi cum mesajul i-ar produce o căcare urgentă. Apoi aruncă un cuvânt, unul singur, pe care nu-l înţeleg. Opreşte comunicarea şi-i înapoiază maşinăria servitorului.

— Bursa din New York nu-i deloc favorabilă azi, suspină potentatul, dezamăgit.

— Ne îndreptăm spre alte timpuri, Majestatea Voastră Impenetrabilă, îl asigur, în cunoştinţă de cauză. Omul a comis nebunia de a prolifera, într-atât încât vechiul echilibru s-a rupt. Va trebui ori să repunem contorul la zero, ori să găsim soluţii adecvate. Timpul săracilor s-a revoluţionat, deci şi al bogaţilor. Folclorul se pierde, morala se câştigă. Cât despre libertate, ea va înceta în curând de tot, şi sub toate formele. A trăi va depinde de o ascultare absolută a unor dispoziţii riguroase, pe care nu va mai fi posibil să le fentezi. Pasagerul unui avion nu este liber, pasagerii vieţii viitoare vor fi şi mai puţin liberi decât el. Îşi vor petrece viaţa legaţi de scaunele lor, consumând raţii studiate şi cântărite la fix. Am supravieţuit ca specie datorită ejaculărilor noastre, din cauza lor vom pieri. Mai puţin în cazul în care luăm măsurile care se impun. Mergem spre castrarea obligatorie, Scumpa şi Frumoasa Voastră Majestate. Privilegiaţii viitorului vor fi purtătorii de testicule. Adevărata bogăţie îşi va avea lăcaşul în slip, punguţa cu doi bani va înlocui Bursa.

— Fără îndoială, admite emiriapodul.

Şi adăugă, cu un aer dur, cu vocea şoptită :

— Dar toate astea sunt pentru mâine, ori noi trăim azi, prietenul meu foarte drag.

*

* *

În această clipă chiar, ușa cabinetului nostru particular se deschide, în spatele meu. O voce familiară mugește:

— M'scuz, credeam că's budele !

Mă întorc : Beru !

Se miră :

— Tu 'ici ! Cu fakirul ! Bârfind ca guguștiucele !

Spunând acestea, dom'noul direct se apropie, cu laba întinsă, cu excesiv tupeu.

— Bu'ziua, dom'le fakir, Berurier Alexandre Benoît, d'rector al poliției franceze, 'cântat dă cunoștință. Văz că s'teți pă cale de-a vă pune burțile la calea ferată, voi doi, cu gamelele pline dă caviar, în timp ce hindușei mici să scaldă-n mizerii. Păi bină, mă, nu v-ar fi rușine ! Plus că caviarul, eu unul nu mă-nnebunesc după el. Prefer 'areng în ulei. Permiteți ?

Fără rușine, dar cu forță, plantează un jilț la masa noastră și se instalează.

— O știi p'aiai nouă, Tonio ? Am fumat calumetu' păcii, io și Bosorogul. Gagica Suzetă a arânjit ploile. Apropo de ploi, cum mai curge petrolul, dom'le fair ? Tre' să ne faceți nouă, Franței, o favoare la prețuri. Să nu faceți ca-algerienii, care ne vând nouă mai scump supt pretexte că noi le-am enstalat sugătoarele. Ce-ț z'ceam, Tonio ? Suzeta, o reală afacere, amice. Vrei să ți-o zic în trei cuvinte ? Tur-ba-tă ! Cât e de mare, devorantă. Păi cu don'șoara, d-abi te-ai ridicat de la masa de lucru, tre' să te așezi din nou, la fel de țeapăn ! După întâiași mea primă benevolă am fost a-l căuta pe Ahillà ca să îngropăcim secureaua răzmerițe'. La-nceput, a fost o țâră nedomilit, știi doar ce gură proastă are ! Dar tipesa naibii i-a arătat doar jartelele și el a venit în limbă după ea. Și el e un

mascul ca noi aştialalţi,-i nebun după cauciucuri. Am dat-o pă şampă, p'ormă am trecut la flirturi. Dup'aia, puştoaica ne-a momit şi totul s-a termenat c-o partidă monstră de jamboane. Ei bine, că's fiu dreptaci, Bătrânù', în privinţa sculii, îşi are loc rezervat. Nu-i rău utilat la stropitoare, monseniorul. Şi are nişte compuneri de nu se mai termină ! Ş-o viteză de crazieră de nu-ţi vine să crezi, la vârsta lui. Păi e un animal ce ţine la călătorii de distanţă. Pă scurtuţ, norii noştri s-au disciplinat, iar calitatea vieţii s-a regăsit la frumos fisc.

A ridicat paharul meu de vodcă şi, tot vorbind într-una l-a golit elegant ∅ şi integral, iar acum îşi clămpăne mestecătoarea.

— Ş'pă partea trebii, se mişcă, puş'tule ? interoghează. Îl puneai pă fakir să-şi scuipe ideile, bătrânu' nost sultan?

Complet beat, misionarul.

— Domnule director, îi spun, poate că am putea reveni mai târziu la acest gen de discuţie, Majestatea Sa Autentică nu e interesată de conversaţiile noastre de vagabonzi.

Privirea-mi, neagră, plus cuvintele, îl readuc pe valurile austere ale conştiinţei profesionale.

— Bun, desigur e sigur căă... se... sub în ţel Egee, dragul meu comis Ion ar, bâlbâie Infamul.

Aici se intercalează o puternică râgâială, la care emirul răspunde prompt şi în forţă, cu aceeaşi monedă.

Berurier se ridică, clătinându-se. Re-mark sliţul de la nădragii lui, deschis ca ieşirea din sala Olimpya, după un recital cu Aznavour. Tuşesc pentru a-i mobiliza atenţia, dar e prea criţă ca să mai răspundă unei atari solicitări.

— Bun, nu mai ştiu d'ce venisem ca să văd, behăie.

— Cred că am înţeles că eraţi în căutarea toaletei, domnule director.

Infamul îşi duce mâna la decolteul sud.

— A, da, e exactic.

Îndreaptă situaţia.

— Crez că nu mai e nevoie să o găsesc. Dac' aţi vre' a mă iertà, dom'le fakir, tre'c-am urinat supt masă, pă timp ce discutam. Dar nu vă faceţi griji, aşa covoare e mai bune chiar decât tampoanele Pampers cu cute protectoare.

Şi domnul director se evacuează.

Pe când mă pregăteam să vărs trei tone de scuze la picioarele gazdei mele, un valet al Mâ-Kach-ului vine să mă informeze că sunt chemat de urgenţă la recepţie.

Cu un gest, Majestatea Sa Consternată mă invită să onorez acest apel.

Ce se va mai întâmpla de aici, ai putea să-ţi sapi ţeasta cu furculiţa de melci, timp de doişpe ani, n-ai reuşi să ghiceşti.

Dar cum nu sunt vacă, te informez eu.

Urmează-mă !

LINIȘTEA MENAJULUI
MANEJUL NELINIȘTII

Minunătează-te, căci, la recepție, pe cine găsesc ? Nu-ți ofer o mie de soluții, ci doar una.

Femeia de serviciu de la spital, știi doar, mica grăsună. Și-a contrabanditat bluza profesională pentru o rochie imprimată în tonuri viguroase. Reprezintă flori exotice, amestecate cu liane acvatice și, pentru a încununa dorința de frumos, unici pești presărați ici și colo și un papagal mare și galben-verziu, în avanscenă.

Drăguța față balonată (pentru că e balonată), pare a fi într-o oarecare stare de supra excitare. Îi depeșez prin curier special cel mai bun surâs al meu.

— Ei bine, șarmanta mea, îi spun tandru, pari emoționată ?

Spunând aceasta, îmi bate în diblă alarma. „Doamne îmi spun, o fi decedat Sirella, și poate că asta a venit să mă anunțe tânăra fecioară cioară de la Olida-Dakar.

— D'șoara Aicha, spune.

— Ce, d'șoara Aicha ? strig ca într-o piesă de amatori, ca să dau mai multă greutate replicii care va urma.

— M-a strigat pe fereastră, pen'că locuim în aceeași casă.

— Și ? urmez cu forță, ca dl. Salvator când îl interpretează pe Zorro.

— M-a strigat să vin s-o văd. Am fost...

— Șiiiiii ?

— Mama ei era tare bolnavă, și ea la fel, dar mai puțin.

— Șiiiii ?

— Am cerut ajutor. Au dus mama la spital și Aicha a rămas în camera ei. Mi-a cerut să vă anunț și să vă zic că ar vrea să vă vadă.

— Întoarce-te la ea, bot mic de ceară. Și liniștește-o, că vin. Care e adresa ?

— E un imobil mare, nou, în spatele palmierosilor, la capătul Bulevardului Santz Derizée, etajul patru, mamzelle Aicha Varzacră.

Mesajul fiind în fine eliberat, puștoaica se retrage presto.

Mă reîntorc la ilustra masă, pentru a-mi depune modestul cur pe scaunul care-mi fusese propus. Prea Frecăreața Sa Majestate continuă să halească din vârful deștelor, buzelor, gingiilor.

Mă scufund în scuze rasate.

— Un mesaj important, Prea Odorantă Majestate. Și care mă determină să părăsesc această a dracului de fabuloasă masă, cu aurita voastră augustissimă permissiune pe margine, bun înțeles, salut !

Monarhul, debusolat, îmi adresează un gest care, dacă ar fi fost arhiepiscop în loc de emir, ar fi putut să-l iei drept o binecuvântare fără restricții de categorie. Îi țuc lăboiul din piele de șopârlă, mă prosternez de șaișpe ori în direcția Meccăi, de douășpe ori în direcția Meclei și o tai scurt.

*

* *

Într-o sală de mese alăturată, veselul trio dezlănțuit, a ajuns la „Saltelarii". Berurier vociferează cupletele, în timp ce Achille și amazoana lor comună reiau cu tărie la refren. Frumoasă ambianță, pe care n-aș ști s-o tulbur. Așa că mă lipsesc delicat.

Femeia de serviciu, negresa, e deja acolo. Ea-mi deschide ușa. Lacrimi grase, frumoase, strălucitoare, curg pe fața ei închisă.

— Nu merge ? mă neliniștesc.

— Și-a pierdut cunoștința. Voi telefona la spital să vină s-o ia și pe ea.

Fata își pune scumpa mână dreaptă pe admirabilul meu antebraț, zis brațul de onoare.

— Și pe mine m-a cuprins de când am sosit.

— Ce ți se întâmplă, gazela mea albastră ?

— În capul meu face „bing, bingo", ca și cum mi-ar înfunda cineva o furculiță în creier.

Mă gândesc, in petto, (căci ea nu înțelege italiana, mulțumesc fain lui Dumnezeu), că ar trebui ca dinții numitei furculițe să fie ai naibii de fini și ascuțiți pentru a reuși

să se planteze într-o chestie atât de măruntă precum creierul ei.

Dar timpul mistocărelilor nu a venit încă. Trăim o dramă, e mai bine să ne ocupăm de ea.

— Unde-i Aicha ?

— În camera ei.

— Și unde-i camera ei ?

— În living.

— Du-te să respiri aer curat, copilă.

De ce am decis astfel ?

Pentru că instinctul meu nu mă înșeală niciodată. Sau rareori, și în caz de eroare am dreptul să fac apel la toți. San-Antonio, ca un armăsar sălbatic, se precipită în locuință. Strâmtuță dar cochetă, ea se compune dintr-o încăpere vastă, prevăzută cu două nișe, servind de camere, o baie, o intrare, o chicinetă. Esențialul.

Puștoaica Aicha zace pe o canapea joasă. Suflul îi este încărcat de horcăituri. Are ochii ieșiți din orbite.

„Doamne, îmi spun, căci mă interpelez cu plăcere în cazurile de urgență. Există ceva în acest apartament care te trimite dracului. Am zece secunde pentru a descoperi !

Piruetez pe un singur călcâi, admirabil pivot în jurul căruia persoana mea îndeplinește treisute șaizeci de grade fără escală și fără probleme.

Clar ! E acolo, e frumos, e enorm.

Mă precipit spre copilă, o iau în brațele mele caracatițești, ies pe palier. La capătul culoarului ; ascensorul : O cobor pe frumoasa Aicha în holul unde câteva plante, magnific de grase, par ireale. O banchetă din ramuri de palmieri. O depun. Pulsul i-a luat-o razna de tot. Tipi apar, se înghesuie, cu femeiușca de serviciu în frunte. Care

spune că ea se simte deja mai bine, ca probă : nasul îi funcționează. A alertat spitalul, și va apărea în curând o ambulanță.

Mândelu', fiul unic mai în vârstă și preferat al Feliciei, face spumițe. Reurc în apartament, având mare grijă, când ajung, să stabilesc un curent de aer. Și-mi păstrez batista în fața căilor respiratorii. În două atentate — trei mișcări de mulțime, am găsit ce căutam. Bravo, San Antonio !

Ies în nemaipomenita noapte marocană, presărată de atât de multe stele, cum se scria în book-urile din secolul nouăspe. Aerul călduț miroase a iasomie și a picioare nespălate, a flori de portocal.

Cu ce continui ?

Mental, recapitulez multiplele peripeții ale zilei. Singura problemă e să alegi, amice. Poftim, dacă mi-aș oferi o plimbare prin El Rangha, așa, de-o chestie ?

*

* *

Hotelul El Rangha, îți amintești ? Apărea pe hârțoagele de închiriere a mașinii venerabilului meu ucigaș. Numele lui ? Cel puțin, numele lui operațional, ți-l amintești ? Era român. Flavius Tedetechitu. Născut în București (strada Culmea Bolții). Domiciliat în London, 120 Grattefor Street. Are tot ce trebuie în tărtăcuță, San Antonio ăsta. Mușchi și memorie de elefant, acestea sunt atuurile lui majore pentru a înfrunta Asia Minoră.

Mă trezesc în fața unui stabiliment ultra-modern, care se inspiră vag din stilul marocan. Dar interpretat din sticlă și beton. Portarul, în spatele biutifolei sale tej-

gheie (în formă de trandafir al nisipurilor, desigur stilizat), pare a interpreta, de unul singur, o feerie pentru dimineața de Crăciun. Din cauza uniformei bleu, punctată cu aur, cu o guşă galben-pal, cu păr gri spumos şi o tărtăcuță de vechi boxer arab, convertit în hotelărie.

I-l cer pe Tedetechitu.

Aruncă un ochi pe tabloul de marş.

— Camera 41, dar nu s-a întors, mă avertizează (sau nefertizează, dacă se întâmplă să fie egiptean).

După asta lasă să-i cadă nasul în formă de tubercul stilizat între hârţoage.

Mă fac că aştept un pic, apoi dispar, pentru a ajunge în fine pe culoarul cu camere, căci acest hotel este pus pe burtă, nu în picioare, şi descrie un dublu „v", într-o crescătorie de palmieri, bogată în trandafiri şi iasomie.

41-unul pare că nu aşteaptă nimic altceva decât sesamul meu. Am tulit-o drăguţ (nu sunt ce credeţi voi pentru a o tuli drăguţ), căci în noile hoteluri de lux, uşile se deschid cu ajutorul cărţilor magnetice. Iar orice borfaş îşi poate băga piciorul până la gât, că tot nu le deschide.

O cameră veselă, de un lux limitat la funcţional, sclipicios. Ceva mobilier, desigur, frigider, televizor, radio încorporat, postere sublime reprezentând sudul marocan.

Mă îndrept spre dressinge, un fel de sas între cameră şi baie. Şi înţepenesc, aiurit.

Întotdeauna se produce un efect de zile mari când te trezeşti nas în nas cu tine însuţi.

Căci mă văd aici, mărime naturală, piunezat pe perete. Fotografia, în în picioare, a fost luată în faţa hotelului Mâ-Kâch. Recunosc ecusonul palatului pe fundalul flou. De fapt, sunt două imagini ale mele : cea care mă repre-

zintă „portret trei sferturi", și o alta arătându-mi doar capul, dar considerabil mărit. Grație acestui procedeu, nimic nu s-a pierdut din armonia feței mele, nici din inteligența care se întrevede (sau se întresimte, la alegere). Lucru curios, fixam din plin obiectivul, dacă pot spune așa. Dar nu l-am văzut, ceea ce înseamnă că fotograful clandestin folosea scamatorii calificate.

— Ah, dumneata erai ! exclamă o voce pe cât de feminină, pe atât de britanică.

Volt-fatez.

Pentru a descoperi o creatură minionă de un metru și cincizeci, blondă, cu o privire neagră, îmbrăcată cu o rochie roșie despicată pe o parte ca o castană la cuptor. E mai puțin tânără decât o lasă să se presupună mica și grațioasa ei talie.

Prezența mea nu o derutează peste măsură. Îmi surâde cu un aer șmecheros, vezi ? Doar cu un colț de gură. Am o idee că acest spiriduș, când începe a-ți escalada catargul, îți piere tot cheful de a face călătorii solitare. E maimuțica dragostei, astă doamnă. Ticăloasă minionă. Macheta unei devoratoare. O cățări pe ștanga ta și obții o giruetă. Și se mai învârte și perfect, după capriciile tale : Est-Vest, cu numai o mânuță pe bucișoare, vzoummmm ! Valsul țâțelor ! Ți-o scutură cotcodăcind. Și când auzi soneria, asta înseamnă c-a ajuns la capăt.

— Cine ești ? o întreb.

— Vera Tedetechitu. Tatăl meu e în baie ?

— Mmm, nu, nu cred. Mă cunoașteți, deci ?

Pufnește și-mi arată cele două portrete imense.

— Ar fi culmea.

— De ce stau aici fotografiile astea ?

— Daddy face așa întotdeauna înainte de a intra în contact cu persoana pe care trebuie s-o intervieveze.

Hei ! Hei ! Ia ziceți, prieteni, am impresia că suspansele parașutei înțelegerii mele s-au agățat de ramurile unei căpșuni. Cântăresc micul bibelou cu ochi negri și mari, de mironosiță.

— Ce lucrează deci tatăl tău ?

— Muncește pentru „Corner", o revistă literară britanică. Scrie interviuri lungi despre cele mai diverse personaje. Să nu-mi spuneți că nu știați !

— Pe onoarea mea, mărturisesc.

— Trebuia să vă întâlniți azi ?

— Hmmm..., ei bine, da. Am avut o încurcătură...

— Dar atunci, el unde e ?

— Nu știu, mint.

— Și dumneata de ce ai venit aici ?

— Pentru că am găsit un mesaj la hotelul meu, care mă ruga, din partea lui, să trec pe aici.

— Și ușa camerei era deschisă...

— Da, și de asta mi-am permis să intru.

— În acest caz, dacă va sosi, e sigur pe aici pe undeva.

Bun, sacul de noduri păstrate în gât nu se agravează pentru moment. Am timp să răsuflu.

— Spuneați că tatăl dumneavoastră are obiceiul de a contempla pozele... clienților săi, înainte de a-i contacta ?

— Asta-i metoda lui. Așa le captează personalitatea, și apoi întrevederea devine ușoară, pretinde tata.

— Îl însoțiți întotdeauna în deplasările lui ?

— În străinătate, da. Îmbătrânește... M-a avut târziu și mă adoră. Formăm un fel de cuplu, înțelegeți ?

— Foarte bine, mărturisesc sincer, aruncând un gând tandru spre Felicia mea, pe deasupra Mediteranei.

Cazul e uluitor, nu ? Bătrânul ucigaș, septuagenar de-a binelea, care-și îndeplinește contractele metodic, în compania fetiței sale, apărută în crepusculul unei vieți. Ea-l așteaptă la hotel, îl îngrijește, îl răsfață. El, mergând să-și înfăptuiască interviurile, ca un bătrân domn, puțin prea sombru și prea prețios. Bastonul trucat : poc ! Apoi dispare. Martorii povestesc că au văzut un tip „deghizat" în bătrân. Mișto ! Superb ! Îți place și ție ? Ți-o ofer !

— Nu sunteți căsătorită, dacă înțeleg bine.

— Nu, poate într-o zi, când tata mă va fi părăsit.

Părerea mea e că va putea să se recăsătorească, tare curând.

— Și... hm, singurătatea nu vă apasă, miss Tedetichitu ?

Surâsul ei șmecher îi reapare pe buze. Ochii i se luminează ca o sabie fluorescentă.

— Am avut o grămadă de întâlniri interesante, dar fără viitor. Pentru moment, sunt mulțumită.

— Ce numiți „întîlnire interesantă" ?

Își plantează privirea îndrăzneață în ochii mei, ce încep a se umbri.

— Vreți să vă spun ? Un bărbat frumos trece pe aici, ca dumneata acum. Îmi place, îl fac să înțeleagă asta. Dacă și eu îi plac, îmi dă de înțeles. Totul merge repede, cu cât mai repede cu atât mai bine. Urăsc fandoselile ! Cea mai mare parte dintre indivizi se cred obligați să joace o întreagă comedie înainte de a ajunge la același rezultat. E dezonorant, nu găsiți ? Ipocrizia batjocorește actul amorului, care este nobil și franc.

— Exact, îi spun, prinzând-o de umeri.

Încântătoarele ei mânuțe de pianistă pe matarângi îmi aleargă direct spre sediul amorului... propriu. Sesamul meu, sunt încuietorile. Cătușele ei, șlițurile. Ce tehnică ! Rapi-

ditate, precizie, fără timpi morți, acrosaje, mișcări greșite (pentru moment). Clar și ireproșabil.

Mi-l trece vama pe Popaul, în porto-franco, cam în tot atât timp cât îi trebuie bunicuței tale diabetice să-și îndulcească picul de cafea. Strigă de încântare în fața unui așa bebe dolofan, bine făcut, care se ține drept ca un bâtlan dotat cu un ditai gâtul, pe o namilă de pungă cu marafeti. Deja în plină creștere și excreștere, viguros, bătând ritmul turmei, bâțâind ca mecla unei țestoase articulate. Oh ! Ce bibelou drăguț pentru această femeie-copil. Cum o să se mai joace ea de-a mama cu încântătoarea păpușă de celuli-dur. Îi dă pupici umezi pe obrăjorii bucălați. Îi susură chestii drăguțe, promisiuni și aproape jurăminte.

— Lasă-mă, lasă-mă, mă roagă drăguța.

Ținându-mi tovarășul Sfredel de gât, mă duce până la cel mai apropiat scaun. Îngenunchează, ca și cum ar vrea să-și înalțe sufletul. Dar nu, e vorba doar de delicatul ei poponeț rotunjor, căci trebuie un început la toate. Câți n-au început prin a se ocupa de ale lui forme, pentru ca apoi să-și poată satisface sufletul cu chiloțeii scoși ? Existența în sine o ia pe cele mai rele căi, care, vrei nu vrei, duc la Roma (Saône-et-Loire).

Aici, deci, mica mea păsărică clipocindă, se cațără în echilibru instabil, dar cea e atât de suplă și de ușoară...

Cu crăcișorii parantezați, își plonjează mânuța sub arcul de triumf, și mă culege pentru a mă planta în ochiul migdalat, să mă atragă irezistibil în grădina ei proprie, mai ceva decât Edenul. Urmați ghidul ! Nu trebuie decât să te fofilezi. O mișcare plutitoare, ca să zic așa, de recunoaștere a locurilor. Impecabile. Părerea mea e că sejurului pe aici nu-i va lipsi șarmul. Știe să ți-o prindă, extraterestra, stil „spărgătorul de nuci", viguroasa ! O bucată stil sabot de Denverș (calvados). Își asigură priza închizându-și ermetic sas-ul. Bun, sunt din ce în ce mai de acord, vin și mă

duc. Un spiriduș al amorului de felul ăsta, zău că poți spera orice de la el. Poți face totul cu el. E fericirea în stilul bananei, cum le spun amicilor mei din Bourgoin-Jallieu (Isère). Fericirea-banană e atunci când tot potențialul tău de energie, toate perspectivele momentului, toată devenirea ta nealterată rezidă în acel mușchi delicat pe care Domnul ni l-a acordat, nouă ăstora, masculi de specie divină, pentru a-l vârî când în dreapta, când în stânga, și în special în centru.

Pișpirica bătrânului jurnalist ucigaș știe ce vrea, cere și obține. Despre mine, mă cunoști cum stau cu problema? Ei bine, niciodată încă nu fusesem partenerul unui număr de asemenea înalt voltaj, mă crezi ? Jură-mi că mă crezi, dacă nu, nu-ți mai spun nimic, pen' că nu vreau să mă apuc de scenarii pentru scepticii irecuperabili, care întotdeauna fac mișto de întreg ca și de rest, care-și flutură incredulitatea ca și cum ar fi o flamură glorioasă, plutind deasupra tâmpeniei lor pentru a o muta într-o inteligență de crâșmă.

Bun, dacă zici că-mi dai cuvântul tău, (nu cuvântul de onoare, că nu știi ce-i ăla), dacă ești în stare să consideri ca autentice faptele ce urmează, ți le voi împărtăși. Sperând că vă veți înțelege, ele și cu tine, și că veți avea numeroși copchii...

Când sunt tocmai bine instalat în antreul don'șoarei, Miez de Varză... chiar vrei să știi tot ? Își înnoadă gambele de talia mea, apoi, temerară peste poate, împinge naibii scaunul.

Ai citit bine, Gică ? Nu mai are alt punct de sprijin în afară de mine. Atlas sunt ! Atlas în fața Atlasului ! Demn de-o frescă !

— Învârte-te ! Învârte-te, strigă.

Circ, ce-ți spuneam ? Barnum !

Docil, îndeplinesc un arc de cerc.

— Mai repede, mai repede !

Accelerez ! Forţa centrisculă îşi ia şi ea partea. Urmează un fenomen împingo-contracto-coito-băşinard, care o face pe puştoaică să tremure ca sunetul unui boa în fundul corpului lui Albert (nu Capriciosul, celălalt, Marele Vânător).

Îngrijindu-mă de perfecţiune şi vrând s-o mai şi ajut, o iau de mâini. Arcuit, încep o mişcare de giruetă : Marele Tremurici ! Nebunia Tronului ! Vzoouuummmm ! Vzoouuummmm ! Circul emoţiilor mele e curba moaţelor tale, cum zicea drăguţul de Constantin. Valsează, maimuţoiule ! Un, doi, trei, un, doi, trei ! Încă ! Invers, acum !

— Yes ! Oh ! Yes, again ! scandează piticania.

Bun, dacă o amuză, de ce nu ?

Şi mai zice :

— Atenţie, o să dau drumul la picioare !

Şi asta e. Uite-o că-şi deznodă fluierele din jurul meu. Le aduce în poziţia foetusului(e femeia foetală, fatală). Din ce în ce mai copchilandră, puştoaica.

— Atenţie, mă voi învârti eu, mă re-anunţă.

Degetele i se desprind din ale mele. Nu, visez ! Mergem spre imposibil, amicilor ! Din fericire, prezenţa mea de spirit mă însoţeşte. Imprim cu mâinile mele o rotaţie, exercitând pe drăguţele ei fese o împingere de la stânga la dreapta, egală cu greutatea lichidului deplasat. Şi intrăm atunci din plin, cu curul înainte, în sistemul solar, bunul meu prieten. Mimi, ştii ce ? Exclamaţia lui Galileu, întemniţat pentru că a ştiut cel dintâi (nu-i nimic mai de condamnat, aici, jos, pe pământ), îmi urcă în creier : „Şi totuşi, se-nvârte !“

Da, această delicată fiinţă, această mititică sprinţară, care la dimensiuni ceva mai mici era pitică, acest obiect de artă viu, ticăloasă de mare nivel, mi se învârtea în ju-

rul catargului cu ampenaj scabros (de unde atâta penaj, ce ampenaj, care masaj, unde alt mesaj ?).

Nebunie, nu ? Da, meserie !

Ți-am spus că-ți trebuie o încredere oarbă și convingere profundă în Sana al tău pentru a crede o astfel de tâmpenie.

Dar atunci, dar acolo, Mirciulică de Măciulică, de fier sau de carton, dar atunci, ei bine, atunci !... ajungem la sublim, la hipersuper, la Mitterandism absolut, la Giscardism total, la Chiraquism de vârf. Bun, în toată istoria umanității, ce-am făcut mai de soi ? Roata, focul, fierul penicilina, Coca-Cola și, vrei să-ți mai scuip și Marele Cuvânt ? și ASTA. Da, asta, ți-o scriu cu toate literele, întristat că bietul cuvânt n-are mai multe pentru a-l afirma mai copios. Asta, acest vârtej, această realizare, această năuceală sexuală, o debordare intensivă. Asta : ea, eu, curul ei, știoiul meu, noi patru, ei doi, și legile fizice pe care Arhimede, să mă slobod pe popoul lui, imediat după ce-mi voi recupera materialul de periculoasă micțiune, provizoriu adaptat pentru ceva mai nobil. Mai in-fer-nal, iată cele trei cuvinte pe care le căutam. Satan conduce balul, boiul, holul. Îl simt rânjind, îl aud !

Nu, e soneria telefonului.

Ce contează ? Să țârâie, să clănțăne, să vibreze. Refuz telefonul, îl sodomizez pe Graham Bell.

Mai trece ceva timp. Apoi e liniște. Puștoaica mai face pe elicea un pic. Dar imensul strigăt pe care-l eliberează îmi dă de gândit că amețeala ce va urma nu va fi decât o migrenă. Atunci degajez aerofrânele.

Hopa ! Ușor ! Încetișor ! Frumos ! Hai, hai... Drăguț. Hop ! Terminat !

Galant, de la un capăt la celălalt, o depun pe Miss pe canapea, pentru a-și reveni. Nu brutal, totul în stil suav.

Mă gândesc la Regina Angliei. Mă întreb cum aș proceda, de ar fi vorba de Ea, cea glorioasă ? Atunci, e normal, lucrăm finuț. Mulțumesc de aprecieri. Merge. Satisfăcută ? Un pic de scotch pentru a vă reveni la un puls normal ? Două degete ? În ce sens ? Ca de obicei ? Și a fost convenabil, draga mea ? Exact cum îți place ? La limita prodigiosului, cu un plus de țepuială ? Bravo !

Și, aproape imediat după această memorabilă demonstrație patronată de Moulinex, bigofonul o reia cu țârâiala.

— Răspunde, please ! cere căprița dărâmată.

Ridic.

— Alo ? îmi zice o voce, apoi portarul. O puteți informa pe Miss Tedetechitu că doi polițiști se află în hol, dorind să-l vorbească ?

— Miss Tedetechitu e pe cale de a-și răcori dodoloțul, nea portare, îi răspund. Mai întârzie-i câteva minute, fi amabil și condu-i la bar, că va apărea, după o ultimă tură de prosop în regiunile sus-menționate.

Și închid, îngrijorat acum, de-a o face să vorbească pe micuța spiridușă.

E întinsă pe canapea, cu pisicuța încă la aer, delicată, apucătoare ca o mână umană sau o coadă de maimuță, mai puțin în cazul în care e invers...

— Ce era ? suspină vaporoasa.

— Niște tipi care voiau să-ți vorbească.

— Poate din partea lui tata ?

— Foarte posibil. Dar spune-mi, rafinata mea, nu te întâlnești niciodată cu tipii pe care bătrânul tău tată e însărcinat să-i intervieveze ?

— Oh, nu. Habar n-am despre cine e vorba în general. Despre dumneata, de exemplu, daddy mi-a spus că

aparții literaturii franceze și că ești unul dintre primii cinci scriitori ai secolului.

— Care ar fi ceilalți patru ? nu pot să mă abțin să nu mormăi, deja în alertă.

Tu ne cunoști, pe noi ăștia, literatorii : totdeauna geloparzi pe laurii altuia, grijulii să nu ne lăsăm închiși în orice tabernacol. Gloria, de acord, dar fără a o împărți. Sau măcar ceri hârțoagele ălorlalți, să știi dacă-s de calitate.

— Daddy n-a precizat.

— A vrut să vorbească despre Proust, Céline, Dutourd și Cohen, am concluzionat, chiar dacă Proust ăsta, hm ? Piața Madeleine, știi doar cum începe... Deci, în realitate, tu nu cunoști comportamentul profesional al tatălui tău ?

— Nu-l știu decât la nivelul pregătirilor.

— Călătoriți mult ?

— În lumea întreagă.

— Citești articolele lui din „Corner" ?

— „Corner" e o revistă literară vândută doar prin abonament, iar tatăl meu, care e modestia întruchipată, refuză să o primească.

De loc curioasă, fetița. Nimfomană, dar lăsându-i pe ceilalți în voia lor. Femeia-jucărie, femeia-iubire. Tirirezul sforăitor, OK, Dle Amant ! Viața de hotel, banco ! În rest, se bazează pe tăticu. Poftim, se va trezi în pom acum când e orfelină.

Gentil cuplu, Moșu' și tânăra-i fiică. Sic, stil pur britanicos. Flanelă de calitate, întreținere, carabină trucată. Ceai la five o'clock. D'șoara se lasă umplută din timp în timp, când al ei father își îndeplinește contractele. Viața e nemaipomenită.

Și apoi, crac ! Grăuntele de nisip ! Un mucios de pseudo-detectiv privat, care nu știe să-și folosească scuipătoarea, și totul se duce dracului ! Puștoaica Vera va plonja cu capul înainte în nefericire. Va regăsi într-o clipă penibila realitate.

— Bun, trebuie să cobori în salon, să-i întâlnești pe polițiștii ăia...

Face ochii mari.

— Polițiști ?

— Se pare !

— Dumnezeule, s-o fi întâmplat ceva tatălui meu !

Privesc în altă parte. La ce bun s-o reconfortez, din moment ce necazul e deja la ușă ? La numai câțiva metri de ea ? Își pune un pic de ordine în ținută (și e exact cuvântul pe care l-aș fi folosit dacă nu mi s-ar fi impus singur), în timp ce eu mă grăbesc să-mi despionez portretul trup și față de pe pereți. Le rulez, pentru a le duce fără să atrag atenția.

Vera se aruncă afară din baie. Și din cameră. Aștept să ia ceva avans și mă cărăbănesc la rându-mi.

Dar cum mă pregăteam să trec pragul, telefonul țipă pentru a treia oară. Ezitarea e de scurtă durată. Din trei pași, sunt călare pe aparat și ridic receptorul.

— Ascult.

— Flavius ? întreabă o voce joasă și engleză.

— Yes, mint scurt.

— Unde am ajuns ?

Nu-mi pierd timpul să compun un text drăguț claudelian.

— It's alright ! suspin.

— No problem ?

— Never (pentru francezi, Nievre).

Și risc, coborând tonul :

— Ar fi necesar să ne vedem.

— Mai bine nu.

— E capital, nu pot vorbi la telefon.

— Bun, în cazul ăsta știi unde mă găsești.

Și tipul închide.

In the babe, cum zic patiseriile londoneze.

Dezgrop pălăvrăgitorul și formez numărul centralei. O voce drăguță foc, tânără, brună și cu o aluniță pe obrazul stâng și o alta pe coapsa dreaptă mă întreabă ce doresc.

— Aici apartamentul 41, tocmai am primit un telefon și aș vrea să-i aflu proveniența.

Tânăra centralistă cu rochie verde piuie :

— Camerele sunt echipate cu linii directe, domnule. Nu e posibil să determinăm originea apelurilor.

— Mulțumesc, frumoasa mea.

Toate astea fiind zise, mă apuc de explorat șifonierul bătrânului, și apoi valizoiul. În buzunarul suflangiului descopăr o mașinărie de ras electrică, ce se poate transforma în pistolet, dacă ai chef. În rest, nimic special de semnalat.

Îmi masez ceafa, perplex.

Telefonul ăsta ? Probabil un complice al bătrânului ? Sau chiar comendatarul ? Crede că contractul a fost îndeplinit. Crede că sunt terminat, iar moșulică proiectează încă să devină centenar. La dracu' ! Dacă aș putea să aflu cel puțin unde se află nenorocitul. Închid felinarele și rebobinez banda, pentru a reasculta vocea, din memorie.

Să facem autopsia ei, ești de acord ? Dacă nu ești de acord, du-te și cumpără-ți căpșuni, poate c-a mai rămas ceva zahăr pudră în dulap.

Primo : voce britanică, indiscutabil.

Deuxio : voce placidă, a cuiva care nu se emoționează în nici o situație.

Tertio : voce un pic graseiată. Proprietarul ei este ori un bărbat răcit, ori un bărbat puternic.

Bun, și asta unde ne duce ? Ai vreo idee ? Cu dibla ta, și totuși ai fost bun la școală, nu ?

Ei bine, îngerașul meu, ei da : nu pot să mă împiedic să mă gândesc la Adam Delameer, acest fals mort gras, aproape văduv, devenit om zero sub identitatea provizorie a doctorului Myes Homn.

Atunci, natural, și perfect, în loc să mă car (sau să plec, în caz că nu-mi înțelegi bilubistrucizările), mă instalez în fotoliu, cu târâitorul pe genunchi, cu anuarul Marrakeshului deschis pe masa joasă din sticlă afumată.

Rubrica Hoteluri. Peste tot, atac în aceeași manieră incisivă, canină și aproape morală :

— Doctorul Myes Homn, vă rog !

Cu un ton atât de abrupt, încât chiar dacă nu-i acolo, bietul doc, trebuie să-l am la capătul firului, altfel sparg totul.

Și totuși, peste tot e la feliuță :

— Cum spuneați ? Myes Homn. Așteptați, să verific...

Un meschin moment, pentru mine plin de suspense, apoi vocea corespondentului :

— Nu avem nici un client cu acest nume, regret.

Și eu ! Unde dracu' l-au vârât tipii din Marrakesh pe falsul doctor Myes Homn, poți să-mi spui ?

Iau la rând hotelurile, în ordine alfabetică, și apoi stabilimentele înscrise la „Rezidență", și celelalte, marcate „Club-House". Și încă o groază de alte drăcovenii, ce lasă loc confuziilor : O LAE ! Nu-mi merge deloc în seara

asta, curajoșii mei. Să știi că grăsanul Lope de Adam își așteaptă defunctul unchiaș pușcangiu la câțiva pași, și tu să turbezi, ghicind unde ar putea fi ! Rahat !

După ce am trecut totul în vedere, mă las să cad cu brațele în cruce, cu gâtul uscat ca tălpile unui tip ce tocmai a traversat Sahara în gheare. Sunt buimac. O strângere de inimă. Plus una morală. Toată astă mișculație, toți tipii ăștia cramponați de un mister, care ucid, trișează, se ceartă, se împacă, pentru a se certa imediat mai bine. Ucigași, vicebătrânituri, o lume neagră și umflată ca un enorm nor de furtună. Umplut cu rahat și cu electricitate, destul de feroce, gata să declanșeze cataclisme, să semene fulger și teroare. Totul pe timpul oribil al unei nopți profunde...

Nu cumva îți bagi și tu deștele în ochi, Tonio, crezând că Adam Delameer a tras la un hotel ? Și, dacă a făcut-o, îți imaginezi că și-a păstrat numele sub care s-a anunțat la spital, pentru a-și vizita crâșmărița ? Doctorul Myes Homn, supus irlandezoi, poate că ține la beretele verzi, dar calcă în strâchini. Și after, redevenind simplu cetățean, o să-și tot trambaleze astă falsă identitate. S-o spui lu' mutu' ! Amicul, amârâtule, e într-un hotelaș foarte particular, cu cine știe ce nume necunoscut. Poate că e adăpostit chiar de consulul Marii Britanii ?

Mă gândesc la bătrânul criminal. Poate că moșulică își avea cazurile sale. Nu era ucigaș plătit, romănașul. Era un specialist, un tehnician, ca acordorii de orgi. Trebuie că-și rezerva știința doar Casei IS, Londra. Nu făcea decât delicatese. Un maniac al detaliului. Faza cu fotografiile întregi demonstrează o natură meticuloasă, un maestru al trăgaciului.

Gândul meu fluturează, întorcându-se spre Aicha și a ei mother. Erau gata să dea colțul, și într-un mod mai

puțin obișnuit, pe degeaba, pentru că d'șoara Aicha e o ființă îndrăgită. Ai vrea să știi, dar o să-ți povestesc mai încolo, dacă Dumnezeu mă mai ține în viață până atunci.

Fiecare trandafir în câmpul său, fiecare lucru la vremea lui, zicea bunul francez Mitterand pe timpul când era președinte al Republicii (1).

Ușa, brutal izbită, pleacă să întâlnească peretele cu clanța de alamă.

Vera stă în cadrul ușii, tragică. Ai crede-o o mică lupoaică turbată. Nu mai are buze, doar colți ascuțiți, carnivoră și nimic mai mult. Pometii îi sunt exact ca și cei de lup. Și privirea ar face-o să tremure pe Scufița Roșie, cât și pe bătrâna ei focă, fără a-l uita pe paznicul forestier. Foc ! Două dâre de foc ! Așa, mă aștept chiar la un urlet. Și apoi să se precipite spre mine, ca să mă devoreze, începând cu bucățile mai joase, cum o fac cea mai mare parte dintre fiare.

— Știați ! murmură într-un suflu.

Există situații în care cel mai bun, cel mai deștept, nu e în stare să-și pună lacăt gurii.

— Da, spun, știam.

— Ticălos, ticălos murdar, și mi-ai pus-o în loc să-mi spui !

— Tu ai sărit pe mine, amintește-ți !

— Era acolo ?

În această clipă, citesc pe mutrița ei că la naiba cu faimosul reporter și articolele lui literare. Interviuri luate celor două surori din slipul meu ? Jurnalistica și curul meu ! E perfect pusă la punct cu ce manevra al ei moș. Poate că el îi spunea povești, iar ea se făcea că-l crede, dar știa.

---

[1] I se întâmplă lui San Antonio să opereze proiecții în viitor și, conștient cum este de relativitatea timpului, să vorbească de prezent la trecut, ceea ce, o vei constata și singor, nu-i decât un gag trecător — nota ed. fr.)

— Încercând să mă lichideze, a fost doborât. Mi-ar plăcea să-ți spun că regret, dar dacă s-ar fi întâmplat altfel, n-aș mai fi aici ca să-ți pot povesti. În ciuda durerii tale, te asigur că, spre deosebire de mine, el avea și vârsta unui mort obișnuit. Astea sunt riscurile meseriei sale dure.

Cinismul meu nu-i creşte recea turbare. Un paroxism, deja atins. Nu mai poate fi înfuriată, pentru că e prin definiție „la limită".

— Cine l-a ucis ?

— Un alt ucigaș.

— Altceva ?

— Ai auzit de Machavelli (1469—1527) ? Pentru ăla, țelul prima în fața moralei. Gândul ei întortocheat îmi suflă un răspuns bizar.

— Un tip gras, cu păr grizonat, cu ochelari circulari, ramă de baga, și o mustață mare. La volanul unei mașini, și-a tras spre dragul tău tătic. Eu mă aruncasem deja la pământ.

Și poftim salata, amice. Mi-am semănat semințele, recolta trebuie lăsată să germineze. Mai puțin în cazul în care n-a folosit semințe bune, și nu mai răsare nimic.

Ce-am declarat lupoaicei, cu cel mai spontan ton al meu, cu cel mai convingător glas, pare să intre în căpșorul ei, făcând un mare ocol. Marchează un break, clatină din cap, și murmură :

— Ba nu, nu, e imposibil.

— Ce e imposibil, micuțo ? Tu chiar mai crezi în imposibil ?

— Dar ar fi... ilogic.

— Și chiar mai crezi în logică ? Găsești că oamenii și ale lor acte concordă, că-și aliniază viața după propriile cuvinte ? Pe scurt, că sunt ce pretind a fi ?

— Dar... dar de ce l-au făcut să vină aici ? De ce ?

Plasez, inocent, cizmulița mea secretă (și, ca și pisica, mă descurc în cizme !).

— Planurile IS au ceva comun cu Providența, faptul că sunt impenetrabile, Vera. Într-un oarecare mediu, limitele nu mai există, și noi devenim cu toții daltoniști orbi, cum a scris marele nostru Shakespeare.

— Cum se face că l-ai văzut pe acel bărbat ? chestionează Miss Elice ca obiecție supremă.

— Când un tip iese pe jumătate pe o portieră de mașină, cu un tun stil pistol pe brațul îndoit, și-l îndreaptă spre o țintă, ai tendința să-l privești, nu ?

— Ai vorbit de IS. Îl cunoști deci pe acel bărbat ?

Moralmente, îmi mușc buzele, și chiar dinții, ceea ce este de altfel mai delicat. Vorbești, vorbești, Antoine. Prea mult ! Vorbele devin scumpe.

Prompto, mă întorc la joc.

— Zi, micuțo, de la crimă, n-am rămas cu ambele picioare în același sabot. Dacă serviciile britanice nu sunt ciunge, serviciile franceze nu-s nici ele funduri de strâchini. Am aruncat câteva telefoane care valorează cât prețul comunicării.

Mica lupoaică scoate un fel de geamăt ciudat. Trece în a ei cameră, ia un sac de brâu și-l pune.

— Vino !

— Unde, inima mea ?

Își desface sacul și-mi arată o flintă total bizară, plată și gri, cu un fel de celulă erotico-senzuală încastrată.

— Privește, canalie, îmi spune.

Îndreaptă chestia aia spre un abajur. Un miros neplăcut se răspândește, și abajurul devine gras ca două feliuțe de cartofi pai calcinați.

— Ai înțeles, dacă nu m-asculți, canalie ?

— Draga mea micuță, bâlbâi, puțin palid pe laterale, admir tehnica de vârf, dar îmi dai voie să-ți amintesc că-n toată astă poveste eu nu sunt decât o victimă uluită ? Îmi face rău felul în care mă tratezi drept canalie.

Privirea de jar pe care mi-o plasează în plin cadru e aproape la fel de fumegătoare ca și pușcociul ei cu unde puturoase.

— Înainte, canalie ! Vei rămâne tot timpul cu doi pași înaintea mea. E inutil să încerci o fentă ca la cinema, ca de exemplu să-mi arunci un scaun sau altceva în față. Cred că știi cât de suplă sunt !

— Erai chiar feeric de suplă, îi spun.

INTRARE ÎN DEMISOL
ÎNTRE RE, MI ȘI SOL

Contra oricărei previziuni din viziunea vulpii (nu aia cu găinile, cealaltă, cu strugurii acri), nu mergem prea departe.

Vezi grădina hotelului, cu palmierii ei și cu tufele acrișoare cu mustăți ? Pe stânga există un drum delicat, înconjurat de infarctus roșii cu flori persistente. O luăm pe aici. Romantică cărăruie. Duce la o serie scurtă de bungalouri, în stil maur. Cam o jumătate de duzină, în roi în jurul unei camere de apă gâlgâitoare. Mici spoturi judicios repartizate adaugă calitate decorului. Te-ai crede într-o super-producție de-a vechiului Hollywood.

— Patrul, mă anunță urmăritoarea.

Fiecare construcție prezintă un număr, pe o placă emailată, scrisă cu flori îmbrățișate.

— Sună !

Ascultăresc.

— Ei bine, s-ar zice că mult ți-a mai trebuit, mârâie o voce în timp ce una din mâinile aparținând deținăto-

rului mai sus numit, cum ar scrie niște ridicoli ai penei pe care-i știu eu bine, se ocupă cu desfăcutul porții.

Falsul doctor Homn e aici, masiv în penumbră. Cu toate că e englez, agent secret și tot tam-taramul, imperturbabilitatea sa are relaș când mă vede pe pragul lui.

— Să intrăm ! ordonă șmecherița.

Și-și punctează ordinul, împingându-mă în rinichi cu jucăria ei.

Dominat de situație, grasul se dă într-o parte pentru a ne lăsa să-l invadăm. Nu prinde deloc scena, îngerașul.

Vera închide ușa și se sprijină de ea.

— Așezați-vă pe fotoliile alea două, ne ordonă (ordonat).

Căsuța se compune dintr-un mini-salon și o cameră cu grup sanitar. Două fotolii de piele încadrează o masă joasă, pe care un flacon de „Chivas Regal" și un pahar primul pe jumătate gol, al doilea pe jumătate plin), povestesc dezamăgirile morală a aproape-văduvului.

Ce e bine cu Rosbifii, în orice caz cu englezii profesioniști ca Adam, e auto-turnul lor de control. El, îți închipui tu, va exclama despre asta, aia, să reclame explicații, să zică tralalalala și restul ? Canci ! Ascultă calm și demn, așteptând urmarea of the evenimente, fără a părea îngrijorat de ce mocnește.

Vera ne privește cu ochii ei nebuni de furioasă. Mai lupoaică decât oricând altcândva, puștoaica. Tăierea de la porție a tăticului a transformat-o într-o fiară rănită. Și, ca orice fiară suferindă, devine feroce.

Murmură spre Myes Homn, alas Adam Delameer :

— Pretinde că l-ai omorât pe tata.

Grasul e perfect de calm.

— Pot să vă întreb dacă-l credeți, Miss Tedetechitu ?

În ce termeni eleganți a fost zisă chestia asta ! Al naibii de iscusit, dolofanul !

Îl revăd, cavalcând în treningul ăla roșu, în landul lui, ca și când ar fi avut întâlnire cu lupul cel rău. Ai fi zis că e unul dintre caii ăia grași de odinioară, trăgând căruțele comisionarilor. Cai ce păreau mai degrabă că aleargă pentru a scăpa de muștele de la curul lor mare, decât pentru a forța alura. El, în trening roșu, ca o vacă. În timp ce cântăreața Sirella îmi tutuia ștanga.

Vera-helicoitala (și nu helicoidală, aveți grijă la imprimerie, nu uitați niciodată în ce hal e de stârnit Tonio al vostru !) răspunde, dur :

— Tatăl meu e mort, n-am ce altceva să cred.

— Ridicol, face nea Adam. L-am angajat deci să vină ca să-l doboare tocmai aici ?

Înalță din umeri.

Bun, eu unul găsesc că începe să se facă târziu. Detest momentele în care o tipesă supra-voltată de ură conduce acțiunile, înarmată cu un neutralizator de soiul ăsta.

— L-ai ucis, pur și simplu, Mister Delameer, declar dur. Și pot s-o dovedesc.

— Mi-ar plăcea ! spune el.

— Ușor. Renunți, Vera ?

Aici își joacă marele atu dragul Antoine. Riscă marele smen. Își plasează toți piaștrii pe zero : La ce bun să joci, dacă nu-i un număr plin ? Restul... nu-s decât combinații scârboase, riscuri pe sub mână, fente de crai de mahala. Asta e, franc și masiv.

— Ridică-te, Adam !

— Regret, nu se poate pune problema să-ți ascult capriciile ridicole, ripostează omul-zero.

Mă întorc spre fată.

— Iei notă de refuzul lui, Vera ?

Își crispează și mai tare maxilarul.

— Fă ce-ți cere ! spune falsului doctor Homn.

— Ridică mâinile ! Îi zic.

O privește, vrea să obiecteze, dar în fața privirii demențiale cu care Miss s-a dotat, s-a prins că riscă să cheme finala fiesta. Moș-grasul se smulge din fotoliu bombănind.

Mă ridic la rândul meu, cel mai natural din world.

O nouă ezitare. Termină prin a consimți să-și salte labele de arhiepiscop.

Rândul tău, Antoine ! Fi degajat și precis ! Calmos ! Calmos ! Nervișorii îs pericoioși. Presupune că ai fi în maieu de baie pe o plajă de aur, încredințându-ți pielea soarelui blond, pentru o repriză de giugiuleală. Total relaxat, nu ? Imaginează-ți rumoarea liniștitoare a apei, mirosurile, strigătele de bucurie. Nimic nu te presează, ceea ce trebuie este deconcentrarea, isteţule !

Scena se prezintă în maniera urmăritoare : Vera stă la doi metri, cu ștergătorul ei de creștini, Adam e în fața fotoliului său. Merg spre el. În acest moment mă interpun între puștoaică și grăsun. Îmi ofer deliberat spinarea razei fatale. Îndepărtez piepții sacoului misterului Delameer. Dacă am ghicit prost, am luat-o pe coajă. Dacă nu, n-am câștigat încă. Cea ce vrea să spună că sunt cu un picior în rahat și cu celălalt într-un excrement (nu risc să-mi pierd contactul cu fecala (1). Dreapta mea se îndreaptă spre locul ales de creier.

Primul punct pozitiv : am văzut corect. Adam Delameer nu e un agent secret care să se plimbe fără mica

---

[1] „fecală“ se scrie de obicei la plural, dar eu sunt un bărbat atât de singular, că-mi permit să regulez un „e“ când mi se scoală. (nota autorului).

lui suzetă. Lângă coastele din stânga se află o tolbiță de piele, în care e vârât un extra-plat, un pic mai gros decât o pudrieră, și care trebuie să scuipă boabe tușind împrăștiat. Mă agăț imediat de obiect.

— Uite proba pe care o avansez, Vera !

Și mă întorc spre ea, ținând pistolul orizontal în mână, dar totuși, cu degetul pe trăgaci.

Neîncrezătoare, se dă înapoi cu un pas. Arma îi fremătă în pumnul micuț. E gata să tragă.

— Nu te mișca ! urlă.

Dar e prea târziu pentru a mă amuți, căci, om al deciziilor prompte (instinctul mă înlocuiește în cazuri de urgență), deja am acționat taxatorul amicului Adam. Fără a viza propriu-zis, deci la noroc. Totuși, o norocesc bine, pentru că puștoaica oprește boaba cu antebrațul. Eu sunt deja pe jos, într-o serie de răsuciri care i-ar impresiona pe luptătorii consumați cu linguriță la Mondiale. Ceea ce urmează e mai puțin bine decât în Mozart, dar rămâne la fel de bine în sine (chiar în vopsea de sineală). Se percepe lesne o hăpăială, dar una sănătoasă, monstru, amice ! Cât să răzui geamurile, pătrățelele emailate de la pișătoare, și să faci să se spargă de râs bătrânei rulați în miere și plonjați în furnicar. Delameer a scos sunetul, și scoate și un bis, ca un mare tenor de operă. Are în comun cu unul veritabil dacă nu organul, măcar conformația șuncilor.

Ce-ți povesteam : Miss Vera, rănită deci în braț din grija mea, dacă pot îndrăzni să mă exprim astfel, a acționat seringa perfidă pentru a mă tăia în două, urmând linia punctată. Dar cum, în același timp cu trasul spre ea, eu m-am aruncat la pământ, amărâtul, de Delameer a înhățat raza fatală. Și știi unde ? Ce dai să afli, Ma-

dam ? Limba ? Hmmm, e bună ! Da, dragostea mea : exact pe coasta din față, cea nepereche. Tot sub-stomacul i-a dispărut instantaneu. Adio, fericiri ! Plecate în fum și fără a lăsa adresa. Pixul ? La pixărie ! E un adevărat Berezina pentru amărâtul ăsta. Omul zero a devenit „dublu zero". Ce zic eu, triplu-zero, stil Eunuc format mare ! O gaură în locul problemei. Și știi, o gaură nu ține mult loc. El, care tocmai voia să slăbească, îngeraș roz, uite-l scăpat de o livră bună de măruntaie.

Încetează cu clănțănitul suferinței și leșină.

Puștoaica, copleșită de opera ei nefastă, rămâne uimită. Sângele îi curge gârlă din braț.

Subsemnatul știi ce face ? Da, băiete, ai câștigat ! O șterg bine-mersi, cu picioarele legate de gât (cât mă țin), sărind în prealabil prin fereastra deschisă. Tăierea în stil mare. Poți să-ți zgârii coccisul cu răzătoare de brânză, ca să găsești acțiune ca asta în Jamesbondul ăla ! Deliciosul Antonio se topește în ploi proaspete.

Se aud ciripind liliecii și brizele nocturne duc miresme de crini de pădure. Of ! Ce bine e să trăiești !

Bietul Adam Delameer ! Decoit pe totdeauna ! O să i se grefeze o țeavă în loc de știoi, punem pariu ? Au probabil dreptul la o pensiune de mare-invalid de war. În așa cazuri, ar cam trebui și la ei, în Rosbiferia, nu ? Să-ți pierzi panoblia cu trei piese cu tot în serviciu comandat, asta aduce o sumedenie de puncte bonus în calcularea pensiei, sper. Tot ce știu clar e că, de acum înainte, va purta slipi feminini Marele Blond. Mă arcuiesc lent pe străzile suprapopulate. Copiii mă asaltează pentru a căpăta un bănuț. Le surâd, fără să mă scutur de nimic, căci dacă începi să le scuipi carburant, tot orașul plus mahalalele vin să-ți cerșească după aia.

— Hei ! Tonio !

Mă întortochez.

Puși pe trotuar, iată-i pe inevitabilul Eloi Dutalion și zgârcioaba lui uscată. Nu mai e înțolit în drapel spaniol, ci a îmbrăcat pentru seară o cămașă ecosez și o vestă de lână albastră, căci s-a săturat de roșu. Cotoroanța de lângă el e în rochie gri și o jachetă neagră, cu o camee de la Leon pe post de închizător la guler. Vasta geantă din crocozaur sintetic o poartă agățată de-o aripă.

— Domnul comisar a ieșit la agățat ? ricanează Dutalion.

— Ce zici tu, am școală !

— Lumea e mică, se crede dator să remarce fostul meu monitor.

— Mai repede centrul Marrakeshului e mai mic decât cel al New York-ului, rectific.

Eloi încearcă să scoată o țigară dintr-un etui, dar cu Parkinsonul său, nu reușește nici măcar să-l deschidă.

— Nu, ai fumat suficient ! gâlgâie bătrâna, ca un scrâșnet de patimă pe gheață.

— Ultima, ca să sărbătorim întâlnirea noastră ! pledează Dutalion.

— Ne tot întâlnim la fiecare kilometru, ripostează vrăjitoarea, acunzând cuiele într-un străfund de gentoi.

Eloi surâde jenat.

— Ai văzut cum păpușica mea veghează la sănătatea bărbățelului ei ? jubilează.

— O zână! îi spun, convins, gândindu-mă foarte sigur la numita Carabosse.

— Apropo de întâlniri, continuă vechiul meu prof, știi pe cine am întrezărit la tejgheaua unui bar, chiar pe strada asta, acolo pe stânga ?

— Spune-mi.

— La-i cunoscut pe Cotoi Mișto ? Baștanul din Pigalle, căruia i se mai zicea și Mondenul. Și-a părăsit stabilimentul ca urmare a unei povești supărătoare cu una dintre lucrătoarele lui, pe care o pedepsise un pic prea tare. Adică tipa a mierlit-o. Lipsă de baftă, un șofer de taxi asistase la scenă și Cotoi Mișto a trebuit s-o întindă, lăsând baltă afacerile. Nimeni nu mai știe ce-a ajuns.

Gândesc.

— Da, trebuie c-am înțeles povestea, încuviințez, dar asta e deja o istorie veche, nu ?

— Vreo cinșpe borne. Eu unul l-am cunoscut înainte de a deveni monitor de tir, în epoca în care lucram la Comisariatul din strada Entremaque. Șmecherul e aici, patron, e ceva, nu ?

— Are prescripție pentru chestia aia, suspin. Fiecare cu bafta sa, Eloi. Fiecare își aranjează bătrânețea, care tot apare cu pași de calic.

— Vii, sau îți povestești viața ? Melodiază dama Dutalion.

Îi strâng lăboiul.

— Pe foarte curând, glumesc, suntem făcuți să ne tot întâlnim.

Cuplul își reia plimbarea dezarticulată prin populația indigenă. Eloi își suge până la os cele zece degete, cu noduri cu tot. Bubulina își strânge puternic valizoiul, lipindu-l de coastele ei costelive. Atelajul își reia marșul bleg în direcția gropii. Trebuie să lași timpul, el e singurul care se ocupă de noi. N-ai decât să-l urmărești cum curge, privind vitrinele. În fond, e practic, găsesc eu.

*

* *

Ambianța e groasă ca mânușile cu un deget ale unui epilator de peri curoși groenlandez, lucrând în aer liber.

Nu prea multă populație, dar toți clienții sunt triați la mare artă. Nici unul care să n-aibă un cazier judiciar mai scurt decât un rulou de hârtie igienică, ca micul cretin de la țeve care-și caută femela la celălalt capăt al apartamentului pentru a-și șterge popoul. Nu-s toți franciizotopi, desigur, există Nordanezi, Ritali, Espanguini, Grecotei și alte sărături venite și mai de departe. Dar toți fac parte din Marea Șmechereală Mediteraneeană.

Ce fantezie m-a făcut să vin aici, să trag o dușcă în acest local semnalat de Sfîntul Eloi Tremurătorul ? De ce această nevoie bruscă, de a căuta un sfert de ceas de liniște în raza unui pește pigalez expatriat ? Mi-a aruncat în brațe pisica, Dutalion, cu povestea lui cu Cotoi Mișto. Sunt fizice, astfel de chestii. Ajunge un pic de muzică, să ai chef de revedere a locului unde te-ai născut unui astfel de tip ca Mondenul. Vânătoarea de senzații, ce aventură ! Mirosul unei clipe ! Calitatea unui zgomot ! O oarecare lumină tremurată, de-abia întrezărită. Contactul neașteptat cu un obiect ! Și iată-ne, cu spiritul în escaladă, cu sufletul emoționat ! Poezia curge pe toate găurile aducerii aminte, și nostalgia își pune jos gâtul odată pentru totdeauna.

Mă simt deodată bine, în acest bar interlop, în largul meu printre șmecherii ce frecventează locul. Regăsesc ambianța secretă, puțin forțată, a unor filme din anii treizeci în care actorii încercau să reconstituie, forțând, viața gangsterilor. Dar o făceau prost, jucând fals, forțând nota, crezând că sunt naturali. Aici însă e adevărată reprezenta-

ţie. Domnii masculi din Marrakesh fac mutre fără încetare Îşi compun mecle supărate, expresii rele, atitudini hiperdegajate, ale naibii de greu de ţinut. Şi toate astea plac. Pute a decor de studio din epoca regizorului Berthomieu. Parcă nici aerul nu e real. Aştepţi să ţipe careva „Tăiaţi" şi apoi să urmeze Marea Destindere, descrândenarea imediată, iar maşiniştii, electroniştii şi ceilalţi tehnicieni să invadeze platoul spre a pregăti planul următor.

Cotoi Mişto e în raza portului. Şaizeci de carate, părul gri-albăstrui, frizat. Capul alungit, ochi grei de toate subînţelesurile. Şi-a păstrat linia, Mondenul, şi continuă să se înţolească precum un Mylord. Costum negru antracit, cu dunguţe argintii, cămaşă roz pal, cravată bordo, buzunare ciufulite, de aceeaşi culoare. Aş paria pentru târlici, că sunt de crocozaur pur aligator, şi şosete de mătase.

Asistat de un valet marocan, se instalează în spatele tejghelei, servindu-şi clienţii preferaţi, schimbând glume cu unul şi cu altul, schimbând palme pe spinări pentru a-şi consolida suveranitatea.

Mă lipsesc de colţul tejghelei, acolo unde există un No man's land (1) cum se zice în Franţa.

— O cupă de râgâicioasă ! lansez barmanului.

— Alb sau roze ?

— Dacă rozeul e bun, sunt amator.

Mondenului nu-i trebuie mult să mă găjbească. Privirea lui scotocitoare se loveşte de mecla mea ca o muscă mare şi verde de un găinaţ proaspăt. Încearcă să mă localizeze. Mutră necunoscută, se fereşte deci Cotoiul. Oi aparţine ticăloşilor sau sticleţilor ? Mai puţin cazul în care nu sunt un turist trăznit, dar e clar că nu e de astă părere.

Gâtuiesc cupa de şampă. Bine frapată, puţintel trezită, dar se scurge pe gât fără mari pagube.

---

[1] no man's land (în engl. în original) — ţara nimănui, terit. neutru (nota tr.).

Cum or fi aranjat urmarea poveștii, cei doi englezoi răniți ? Crezi tu că Adam va scăpa cu viață după această pierdere ireparabilă ? Puți probabil. Și nu am nici un chef să se apuce de făcut scandal prin Marrakesh. Fără îndoială, vor alerta consulatul. Iar domnii rosbifi vor da avizul pentru încheierea glumei.

— Încă una ! cer barmanului.

Conversațiile se fac mai puțin călduroase în jurul meu. Prezența lui Mandelu' rupe șarmul inițial.

Când barmanul umple paharul îi murmur :

— Pot să-i zic două vorbe șefului ?

Nu răspunde, dar îl văd șușotind la urechea Mondenului. Cotoi Mișto nu se grăbește, ca să-mi ofere o dovadă că e singurul stăpân la bord, și că se pișă pe oricine. Își mai permite două-trei bancuri cu un traficant cipit de vărsat, care seamănă cu fața cunoscută a lumii, gen „Marea Rericirii"... În fine, după ce și-a turnat un scotch-grenadier cu lămâie, se lasă să eșueze în fundul golfului, lângă mine, cu paharul în labă.

Pune un cot în palma deschisă și întreabă :

— Ne cunoaștem ?

Arătând prin astă întrebare că e convins de contrariu și că, de la început, consideră că ar cam trebui să mă duc pachet la greci.

— Eu unul îți cunosc reputația, îi spun cu un surâs gentil, atât de loial că ar putea fi angajat repede la Barnum pentru a servi de partener unui clown alb.

Adaug :

— Eram proaspăt comisar, tânăr, când ai dat lovitura cu gala de adio la Rita-Frumușica, ceea ce te-a constrâns să-ți iei zborul.

Îmi trage o ocheadă veninoasă, cu câteva picături de angustura.

— Te-a trimis „Ici-Paris“ ?

— Acum un sfert de oră nici nu bănuiam că te-ai stabilit aici.

Subjonctivul meu stilat cu polizorul nu are asupra lui mai mult efect decât mămica primei sale salariate.

— Și ?

— Lucrez în contul guvernului francez, cu tipi suspuși și aș avea nevoie de o mână de ajutor oculată. N-am zis un picior în cur. Pentru a-mi face acest serviciu, sunt necesare două condiții : să fii francez și să nu fii prea călare pe... conveniente. Dacă n-ar fi de îndeplinit decât prima condiție, m-aș putea adresa consulatului nostru. Numai că există și cea de-a doua, asta-i problema de o mie de puncte, și nu se înghesuie nimeni să răspundă „prezent“. Pe scurt, îmi trebuie bărbați adevărați. Putem vorbi, sau îmi plătesc consumația și plec ?

Luat așa, Mondenul miroase lovitura.

— Îți pot vedea hârțoagele ? întreabă.

— Desigur, dar nu crezi că dacă aș scoate la iveală portretul meu cu cuvântul acela deasupra meclei, clienții tăi cu un ochi alunecoși ar putea produce dizenteria secolului ?

Cotoi Mișto admite tacit argumentul.

— Mergi și așteaptă-mă în fața budei, eu trec prin imobilul vecin și-ți deschi ușa „privată“.

*
* *

Un rău cu cravata galben-pai părăsește pișătoarea, repunându-și-o pe Cocuța în scrinul personal. Civilizat,

merge să-și spele labele în lavabo, și dă cu un pieptene prin frumoasa-i coamă, la care a atentat cu ulei de măsline. Ușa marcată „privat" se deschide. Cotoi Mișto mă invită. Penetrez într-un vestibul înfășat în bleu regal. Răul cu cravata galbenă intră autoritar după mine. După privirea pe care o schimbă cu Mondenul înțeleg că totul e prevăzut. Corect. Cotoi Mișto e un tip plin de precauții, ceea ce i-a permis să treacă de 60 de ani fără prea multe probleme. Și să spere că va dubla capul a optzeci de carate, care sunt în geografia umană ceea ce este Capul Bunei Speranțe pentru Magellan.

Pisicanul ne conduce până într-un salon pretențios, realizat de un decorator pentru așa zise amsambluri de standing înalt. Prostul gust nu atinge calitatea kitchaului din lipsa profunzimii. E rahitic de sobru, dar trebuie că-i impresionează pe o grămadă de borfași.

— Actele ! cere Cotoi Mișto cu autoritatea seacă a unui vameș.

Îi întind portofelul meu. Se așează, pentru a-l putea explora conștiincios. Carte profesională, permis de conducere, hârțoagă de identitate, legitimație de Secu, totul e în regulă.

— Bun, pot să-mi cânt aria, sau mai așteptăm auditoriu ? întreb.

— Dă-i drumul, dar începi cu mine.

— Adică ?

— De ce-ai venit taman la mine ?

— Ocazia, hazardul, o să te prinzi imediat.

Și le povestesc pe scurt conținutul capitolelor precedente, fără a omite intervențiile lui Eloi Dutalion. Ăst nume smulge un vag surâs lui Cotoi Mișto.

— L-am cunoscut, se juca de-a Zorro în Pigalle, înainte de a-şi primi plicul.

Nu subliniez această gravă atentare la onorabilitatea lui Eloi-Palavragiul, ştiind în ce hal oamenii sunt slabi şi distruşi în faţa tentaţiilor.

O mişcare uşoară se operează în fundul salonului, în sânul unui fotoliu adânc, îmbrăcat în mătase de moar, în tonuri bleu-pastel veştejite. O clipă cred în prezenţa unui câine, dar, privind mai atent, descopăr o bătrânică, cel puţin nonegenară, ascunsă între perne ca o curmală uscată, pe fundul unui pachet. Are aproape şi culoarea menţionatei, părul rar, alb, alcătuind mucegaiul ce nu putea să lipsească. Îşi numără mătăniile cu boabe mari, lăsându-şi privirile spălăcite să rătăcească într-un infinit ceţos.

— Doamna mama dumitale ? îl întreb pe Cotoi Mişto.

— Mama-mare, rectifică.

Deci, persoana asta se învecinează cu secolul.

— Complimente, îi spun, sincer emoţionat.

E frumos, nu, acest bătrân peşte fezandat, cu bunicăsa ? Umanitatea îşi păstrează întotdeuna drepturile. Cea mai mare canalie îşi păstrează o insulă unde rămâne el însuşi.

Revin la oile mele.

— Având în vedere circumstanţele, ai accepta să-mi dai o mână de ajutor ? Franţa ţi-o cere !

— În ce ar consta mâna asta de ajutor ?

— Doi sau trei tipi zdraveni, pentru a lua pe sus pe un individ, şi un loc liniştit pentru a-l adăposti pe numitul. Cât să putem discuta cu el în linişte.

Mondenul înalţă din umeri.

— Multe mai vrei ! Marocul e o națiune independentă, și chiar o națiune de vârf în Maghreb, cu un rege modern în frunte.

— De acord, spun, asta dă bine într-o notiță a pliantului turistic, dar pentru șmenurile mele, la ce mă ajută ?

— Nu ne aflăm în Lyâutey, comisare. Iar străinii, printre care mă număr și eu, au interesul să stea liniștiți.

— Adică să-i îngrijești ca o mămică pe ticăloșii cei buni în a ta crâșmă ? mă enervez. Puțină închiriere de femei, ceva jocuri clandestine, plus micuțele pachețele vândute cu discernământ ? Tată de familie, ce mai ! Clar, îți lipsește măsura, Cotoi Mișto ! Aici te-a luat valul „Club Mediteraneean". Chiar dacă nu te-am cunoscut pe vremuri, te preferam pe timpul când o corijai pe Rita-Frumușica.

Mă privește, foarte palid, cu felinarele precum ale unui pește mort de mult timp.

Bun, cre' că s-a spus tot ce era de spus, comisare, articulează rece.

— OK, ne-am spus totul, și eu ți-am spus chiar prea multe.

Îi zvârl un surâs melancoist.

— Vezi, poți să fii sticlete, și-n același timp să-ți faci vise poetice, amice. Să crezi în duri cu inima mare, gata să alerge în ajutorul patriei, toate astea...

Și mă îndrept spre ușa pe care cravata galbenă mi-o ține deschisă.

În acel moment, o voce ascuțită iese din fotoliu :

— Finfin !

— Da, mamă-mare ?

— Finfin, mi-e rușine de tine ! Nu mai ești decât un sac de nuci în apă. Dac-ar fi fost aici bunică-tu, ți-ar fi tras una în botul tău gras, tâmpit mic !

— Dar, mamă mare !

— Gura stridentează venerabila maică. Ah ! cum am ajuns, descendenții lui Ludovic cel Mare ! Un bărbat care cade cu arma în mână, în fața unei Agenții a Creditului LYonez, și care-și aprinde o țigară pe trotuar în așteptarea ambulanței ! Cretinule, dacă te-ar vedea, de acolo de sus, bărbată-miu, trebuie că regretă că s-a reprodus, ce rahat ! Pentru ca tu să ajungi un fătălău ! Și totuși, eu nu te-am crescut așa, ia spune, Finfin ! Erai un puști, încă n-aveai opt ani și eu te învățam deja să tragi în rafale. La cinșpe, știai să speli cecuri, să spargi un seif, să ameți orice târfă, să plasezi trei gloanțe într-un as de treflă la cinșpe metri !

„Nu pleca, tinere ! Dacă impotentul ăsta nu te ajută, voi apela eu la un vechi prieten al familiei, Ambroise Sergentu'. A trecut de șaptezeci de ani și-i lipsește o mână, dar o va pune pe cealaltă în serviciul tău dacă i-o cer eu. Secolul ăsta se termină rău, e clar ! E timpul oamenilor de paie, al marionetelor. Pe patrie se pun cu curul, și curajul lor înseamnă să riște un miar pe o gloabă, duminica, la curse. Noroc c-o să crăp și n-o să mai văd mizeria asta !

Și se smulge dintre perne. Nu măsoară nici un metru jumate, regina mamă. Un capăt de femeie, dar plină de energie. Oarbă, îmi dau acum seama, când stă în fața mea.

Cotoi Mișto e total șifonat. Îmi evită privirea.

— Trebuie să exagereze ea întotdeauna, mamaie, mormăie. Are păsărelele ei. Nu vreau să facă o criză. Bun, luați loc. Calmează-te mamă-mare, o să-l ajutăm pe sticletele tău. Cine ar fi crezut că într-o zi îmi vei cere să sar în ajutorul curcanilor ! Tocmai tu, care m-ai învățat să dispar de sub nasul lor ! Și poftim, vrei să mă-nsor c-un sticlete !

Bătrâna îl punctează sec :

— Nu un sticlete îți cer să ajuți, ci un francez cu nasul în rahat, micuțule. Fratele meu s-a lăsat ucis în fața Verdunului, cu toate că îl apucau năbădăile doar când întrezărea o uniformă. Patriotismul nu se discută, fie că ești gunoier, fie baron. M-ai înțeles ?

— Da, mamă-mare.

PRIMARUL GALEZILOR
PRIMUL RUG AL IEZILOR

Are toate atuurile, Achille. Nădragi de flanelă albă, bleizer bleu, cămășoi cu gulerul deschis, fular Hermes, târlici din antilopă extra-suplă, ca pielea de boașe. Trebuie să-l vezi ieșit la paradă în holul Mâ-Kâc-ului, cu dreapta vârâtă în buzunarul exterior, cu degteul mare în afară, cum se stătea în filmele mondene de dinainte de război. Cântă pe nas, apostolește, o foarte frumoasă melodie : Tan tari la la lalala, că-ți face piele de găină în timpane, într-atât e de suav, într-atât te langurează pe suflet.

— Păreți fericit, domnule ministru, îi zic cu slugărnicia după care se înnebunește, stil De Funes, josnic, flatator.

Prins în flagrant delict de bucurie internă, mă privește gânditor și murmură :

— Glandele, băiatul meu. Doar pacea glandulară aduce oamenilor momente de perfectă fericire. Când funcțio-

nează bine și se simte pe deplin disponibil, individul se grăbește spre fericire.

Revenind la preocupările profesionale, întreabă neglijent :

— Munca ?

— Mergem spre deznodământ, patroane.

Babacul reacționează.

— Ei, nu se poate ! Serios ?

— Cred.

— Povestește-mi tot. În amănunt. Am timp. Suzette mai doarme încă, și îi trebuie două ore pentru a se pregăti.

— Prefer să vă livrez totul în bloc, ripostez.

Venerabilul mă agață de braț.

— Bineînțeles, nici un cuvânt lui Berurier, nu-i așa ? Ar fi orz stricat pe gâște. Ține minte că trebuie să-l cunoști. Acest om are și părți pozitive. Puține, dar are : Chiar dacă singurele ar fi sexul lui extravagant și maniera hotărâtă în care-i utilizează. Există, de asemenea, la acest bărbat, un simț al vieții care se exprimă cu forță. Dar aceste calități admise nu mă vor împiedica niciodată să mă întristeze postul pe care-l ocupă. Are un simț al mercenariatului în el. Subordonat prin vocație profundă, nu va ști niciodată să se arate șef. Înțelegeți ? Spre deosebire de mine, care nu știu decât să comand, și pentru care supunerea o noțiune abstractă.

Teoreticul își reînnoadă fularul, ceea ce nu era chiar necesar.

— Deci, îl vei lăsa în afara anchetei, scumpul meu copil, promiți ? Juri ? O să-i dezvălui doar eu însumi ceea ce va fi absolut necesar să știe.

Achille își îndepărtează mâna dreaptă de la ochi, ca și cum ar vrea să-și facă unghiile să strălucească în soare.

— Sincer, nu vreți să-mi spuneți încă nimic ?

— Nu, dar vă solicit participarea, domnule director.

— Ia te uită ! Deci, ai nevoie de fratele mai mare, dragul meu obrăznicel ? Iată un lucru care nu mă surprinde. Și în ce mod ai dori să se exercite participarea mea ?

— Mi-ar plăcea să uzați de gigantica dumneavoastră influență pentru ca reprezentanții oficiali ai Franței să-l invite pe emirul Kohnar la dineu, în această seară. Ar putea s-o facă printr-un mesager special, pe carton gravat, anunțând prealabil chestiunea prin telefon, la secretariatul prințului.

Chelu' gândește.

— Și-n mintea ta, ce ar trebui să iasă din cina asta ?

— Un răspuns la multe întrebări, domnule...

Tac. Achille mă sărută :

— Era s-o zică ! țipă. Era să-mi spună „domnule director" băiatul ăsta mare ! Poftim, îi mai dau un pupic pentru grija lui !

Și am dreptul la un secund smack.

— Ceea ce solicit de la dumneavoastră, acest gest de înaltă și inaccesibilă bunăvoință... e posibil ? insist.

— Dar bineînțeles, de înțeles ! Fug ! la Consulat, în timp ce Suzette se împopoțonează.

Apoi, confidențial :

— Știți, surpriza... ai aflat ? JARTELE ! Adevărate, roz ! Poartă jartele ! Ah ! Senzație de neînlocuit ! Cauciucul să fie binevuvântat până la consumarea secolelor și a mileniilor. Bun, am șters-o.

— Încă un lucru, domnule...

Achille se întoarce spre mine pentru a-mi flata obrazul proaspăt roz :

— Dar spune-o, spune-mi când suntem singuri, pramatie mică ! Între patru ochi e permis ! Rămân al tău „donule director" !

— Ei bine, domnule director, iertați-mi îndrăzneala, dar pentru reușita proiectului meu, e indispensabil să fiu și eu invitat.

Țepușul mă ciupește de ureche.

— Ticălosul ! Vrea să frecventeze lumea bună ! Ei bine, fie ! Veți fi invitat ! Fiți drăguț și spuneți-mi „mulțumesc, domnule director".

* *
*

Curvo ! Dacă m-ai vedea în smokingul meu bleu-noapte — și-ceață, eșarfă bleu-pal, nod papionic, bordo (viile Chateau Lafite, recolta 1947), degajând o goodă apă de colonie Cedrat de la amicii mei Guerlain (pic ! pic !), ai cădea pe spate (în patu-mi), fetiță scumpă ! Imediatmente, (pentru ca să nu zic țac-pac !) ai vrea să suprim majoritatea becurilor, pentru a nu păstra decât haloul unui abajur oranj, propice șușotelilor, mângâierilor măsurate, uguiturilor adecvate, înaintea călăririi finale.

Vagabondez în promiscuitatea apropiatoare a ascensoarelor, cu un scop bine stabilit. Și nu scap ocazia. Una dintre cele trei cabine conchide prin a-l arunca în hol pe emir, pe secretarul său și o gardă de corp, clădită ca un robot.

Mă precipit în fața suveranului, dezamăgit și des amăgit, chipurile să-mi prezint respectele de seară.

Observându-mă, fața i se luminează cu un surâs palid de mumie scoasă la soare.

— Complimente pentru eleganța dumneavoastră, pricten comisar, îmi spune, presându-mi pe furiș, livra și jumătate de carne pe care unii o numesc mână. Ieșiți în oraș ?

— Sunt invitat la Consulatul Franței, Majestatea Voastră prea Salubră.

— Și eu, mă anunță emiraculosul, voi avea deci o dublă petrecere.

Mă înclin atât de profund, că tu, în locul meu, ți-ai rupe dracului a cincea vertebră lombară (de Beethoven).

— Iar pentru mine va fi atunci o dublă onoare, adaug repede-repejor, cu un pic de frișcă pe deasupra, cu garnitură.

— Așteptați pe cineva ? se informează Majestatea Sa Cotermală.

— Un taxi, Eterna Voastră Majestate. În seara asta e o serie neagră, și acești bravi conducători sunt într-o proastă coordonare. Portarul, căruia i-am promis credite speciale, se ocupă de afacere.

— Trimite-l dracului și vino cu mine, prieten comisar.

— Adevărat, Simulanta Voastră Majestate ?

— Rollsul meu e destul de vast pentru a ne duce pe amândoi la consulat, replică Mada (1).

Îi urmez deci papucii, primind în trecere partea mea de spinări arcuite.

Emiradorul se cațără în Camargue-ul său negru, cu mânere și bară de protecție din aur, al cărui ilustru bușon de radiator a fost tăiat dintr-un smarald. Un geam separă, desigur, partea din față de habitaclul pasagerilor.

Nu-ți mai descriu acaju-ul, pernele de mătase, covoarele persane și tot bordelul interior.

Instalat în coasta Contagioasei Sale Majestăți, mă dau drept Marele Vizir. Aștept, sperând că și cel mai mic gest pe care l-am făcut înainte de a urca își va arăta roadele. Îndoiala-mi vine de la faptul că geamul de lângă șofer este coborât, în ciuda aerului condiționat din târlie.

---

[1] Singura parte tristă a lui Sana, sunt anagramele. Fabiolla, Coine (nota aut.)

— Iertat să fiu, Majestatea Voastră Intuitivă, spun, geamurile minunatului Rolls sunt garantate anti-glonț, din câte înțeleg ?

— Bineînțeles, la fel cum caroseria este blindată, pneurile de nespart, și o mitralieră automată a fost montată pe țevile de eșapament...

— Foarte bine, Pârâitoarea Voastră Majestate. Cum se face atunci că șoferul merge cu geamul coborât, expunându-se astfel oricărui agresor care ar vrea să profite de o scădere a vitezei ? Amintiți-vă Linia Maginot, franceză, în '39 ! Era inexpugnabilă, dar incompletă ! Era un zid de incintă căruia îi lipseau câțiva kilometri...

— Pe Allah ! Ai dreptate ! tună monarhul demonarhat.

Ia aparatul acustic și începe a vocifera. Tot în arabă, țin să-ți precizez.

Driverul se grăbește să-și ridice geamul. Dar prințul continuă să vocifereze împotriva nefericitului.

— Poftim, face, întrerupând contactul. Știe ce-l așteaptă acum pentru că a comis această imprudență.

— Nu doream moartea păcătosului, spun era o simplă observație, Generoasa Voastră Majestate. Deci m-ar întrista să fiu la baza unor consecințe supărătoare pentru acest flăcău.

— Liniștiți-vă, mă domolește Emirul, nu degeaba, printre alte porecle care mi-au fost atribuite de poporul meu, figura și Mărinimosul : Abdouli Abdouliu, șoferul meu, nu va fi pedepsit decât de treizeci de lovituri de bici, de oprirea pe un an a câștigurilor și de introducerea unui vătrai înroșit în fundament. Dacă ar fi avut de-a face cu tatăl meu, ar fi dat colțul cum se spune pe la voi !

Camargue-ul se deplasează silențios prin aglomerație. O ia pe Bulevardul M'Homeala Lătrăthorului, și accelerează un pic alura. Rezidența consulului se găsește în inima părții elective a minunatului oraș.

Şi iată că, dintr-o dată (neoficială), Rolls-ul începe să zigzagheze pe şosea. Percutează o maşină ce staţiona, saltă, traversează drumul şi fuge să se lipească în forţă de un zid de cărămidă. Primăvăratica zidărie, căci se dărâmă. Prin breşa făcută se distinge o peluză bine întreţinută, cu fântâni arteziene. În fund, o locuinţă europeană, pe jumătate maurească, strălucit iluminată.

Şoferul şi secretarul sunt imobili, ca nişte obiecte neînsufleţite.

Emirul, neatins, dar furios, turuie în rafale în jargonul lui, promiţând o mie de cazne tâmpitului de şofer. Care nu-l mai poate auzi, pe motiv că pastila de gaz pe care i-am aruncat-o în habitaclu, înainte de a mă urca în spate, l-a scos din circulaţie pentru o vreme destul de mare.

— Nu sunteţi rănit, Miraculoasa Voastră Majestate ?

— Nu, dar dumneavoastră ?

— Nici eu, robusteţea maşinii este miracul prodigioasă. Nu vă mişcaţi, merg să caut ajutoare.

O tulesc din târlie. Emirul, în ciuda sfatului meu, face la fel. O maşină tocmai a sosit lângă noi, gen Land Rover sau mai ştiu eu ce. Trei tipi mascaţi, cu cagule pe mecle, răsar. Unul dintre ei se precipită spre prinţ şi-i plasează un tampon de cloroform pe bârnă. Bătrânelul mai gesticulează un pic, apoi voinţa lui e luată de val. Agresorul îl leagă din două mişcări de labă cu o eşarfă de mătase (Domnul fie lăudat, iar onoarea-i de spălat !), şi-l cară în vehiculul lor.

— Hei, amigos, le şoptesc, vă semnalez că buşonul radiatorului e un smarald sculptat, iar barele de protecţie din aur masiv.

Inutil să le mai fac şi-o schemă. Dacă i-ai vedea, ca nişte drăguţi mecanici, zorind în penumbră. Pentru partea mea, nu-mi fac griji. Mie-mi ajunge să mă alătur Majes-

tăţii sale Împăpucite, deja aflat în căruţa de plecare. Nu de alta, dar sunt prea puţin interesat de-a mă asocia unui furt ordinar.

*
* *

Sforăi prelung, cu o grămadă de încurcături respiratorii, because tamponul de leucoplast de pe nasul meu.

— Mă auzi, prietene comisar ? spune Emir Pleoştitul, cu vocea lui căruntă şi placidă.

Nu răspund. Mai trece ceva timp. În unele momente, Majestatea sa încearcă să intre în vorbă cu mine. În cele din urmă, mă joc de-a tipul adormizat, care se forţează să iasă din aburii drogului. Îi trag un teatru artistic. Trebuie făcut tot circul, ca să nu-i trezesc neîncrederea bătrânului vulpoi.

— Sunteţi mai bolnav ca mine, remarcă, fără îndoială că au forţat doza de somnifer, pentru că sunteţi tânăr şi mai viguros.

— Durere de cap... bâlbâi.

— Şi eu, suspină. Nu credeam că pot fi răpit tocmai în Marrakesh. Cele două gărzi de corp au fost total depăşite. Dacă Allah ne va permite să ieşim din această situaţie stânjenitoare, o să-i trag în ţeapă. Numai că ţeapa va fi frecată cu ardei iute de Cayenne.

— Ar fi un lucru bun, îi recomand.

Şi gata, mă chinui să-mi revin puţin, deşi nu mi-ar strica să-mi reţuică...

— De mult Didactila Voastră Majestate şi-a recăpătat fabuloasele spirite ? îl întreb.

— Cam de-o jumătate de oră, zice.

Nu-mi spune nimic nou, căci ştiu mai bine ca el de cât timp, căci eu unul n-am pierdut nimic.

— N-ați avut încă nici un contact cu răpitorii ?

— Nu, dar nu vor întârzia. Iată ceva ce miroase a răscumpărare.

— Majestatea Voastră Malthusianistă (1) crede că acest fapt incalificabil are vreo legătură cu odioasa agresiune pe care ați suferit-o în venerabilele voastre apartamente ?

Emir Aculatul își clatină neuitatul său cap.

— Probabil că nu, prieten comisar. Atunci am avut de-a face cu teroriști, care doreau doar să mă doboare. De data asta, m-au răpit într-un moment în care era mai simplu să-mi golească un încărcător în piept.

Meditez.

Bun, e timpul că duc cursa la finiș. Simt că mama mă așteaptă acasă cu rulade din carne de vacă (secretul se află întotdeauna înăuntru !). Și nu vreau s-o fac să aștepte.

Mă ridic, de bine de rău, în ciuda legăturilor, țopăi până la ușă și încep s-o lovesc cu fruntea.

— O să vă spargeți craniul ! se neliniștește amarul emir.

Cu toate astea, un dublu pas se face auzit, și poarta se deschide, lăsând să apară doi malaci mascați.

— Care-i tâmpitul care face atâta gălăgie ? mârâie unul dintre ei. Ce-ai vrea să fac pentru tine. Țonțonel ?

— Majestatea sa și cu mine am dori să nelămurești un pic, răspund sec.

— Stai să vezi cum te-oi lămuri ia, paștele mătii !

Și gagiul îmi frige una în dovleac. Cad în marea premieră mondială...

Celălalt declară :

— În fond, ăsta e în plus. N-avem nevoie de el. Să-i tragem o boabă în bilă, Dédé, una mai drăguță, de 9 : fii amabil și trage-i-o în ureche, ca să scapi de toată gă-

[1] care restrânge voluntar nașterile

lăgia ! Apoi îi trimiți pe Ali și Moktar să-l îngroape sub palmieri. Tre' să se cinstească și furnicile roșii, ce naiba !

— Da, ce naiba ! încuviințează Dédé.

Mă agață de mâini și mă târăște afară din cameră.

Apoi domnii reînchid ușoiul, îmi scot legăturile care erau mai slăbite decât un torționar de copii, și-și scot măștile.

Îi regăsesc pe Riton Belgianu' și Ciupitu', doi amici de-ai lui Cotoi Mișto, șmecheri aflați la vârsta andropauzei, al naibii marcați de absent. Cei doi pe care Mondenul mi i-a propus ca asociați pentru mica mea combinație vicleană.

Ne îndepărtăm silențioși, trecem într-un salon fără ferestre, garnisit cu perne mari, cu un plafon numai din oglinzi. Cotoi Mișto e aici, cu bunică-sa. Îi salut cu voce joasă. Bătrâna doamnă e pasionată de aventură, care-i amintește de timpurile bune ale tinereții ei hoțomane, pe când punea la cale asalturi eroice cu Marele Louis, soțul ei, mort pe câmpul de onoare al marilor răufăcători.

Cotoi Mișto este pe cale de a examina prada adunată de coechipierii săi.

— Ia zi, îmi face, e serioasă chestia : fruct pur, opt-spe carate, masiv, nu plăcuță aurită. Am pus șmenul pe un cântar de persoane, acul a sărit cu puțin de douășase de kile. La cursul de schimb, e tare ! Comisare, ce-ți oprești din asta ?

— Liniștea, suspin. Eu nici nu știu că ați dezmembrat Rollsul. Altfel spus, asta reprezintă cheltuielile voastre pentru manoperă. Orice strădanie merită a fi plătită, ori, în calitatea mea de funcționar, n-aș fi avut cu ce să vă ofer o vacanță în Bahamas.

Bunicuța decretează cu timbrul ei spart :

— Jos pălăria ! E fain, gagiul ! De fapt îl încadrasem deja, după voce. Vocea nu te înșeală niciodată. Poți să-ți compui mutra, dar vocea, niciodată !

— Bun face Mondenul, tare încântat să încaseze atâta aur, plus bijuteria ce-ar fi făcut să saliveze pe chiar Șahul persan și piersica șahiță. De-acum înainte, de-a ce ne jucăm cu moșulică ? În zona arăboilor va fi mare vânzoleală, la aflarea răpirii...

— Ați lăsat mesajul în Rolls, cum că operațiunea e revendicată de vechii martiri din Kalbahr ?

— Naturlich.

— Și mașina care a fost folosită la răpire ?

— Șutită de Belgianu', de la niște turiști olandezi.

— Atunci, totul e alb-albastru, amicii mei. Trebuie să ne înhămăm la treabă. De fapt, ce-i ascunzătoarea asta ?

— Un vechi bordel, care aparținea bunicii, spune Mondenul.

Bătrâna reacționează :

— Au fost aici afaceri tari cu mii de buci, în astă creșă, micuții mei ! Trebuie să vă spun că șeptelul era super-ales : doar tinerele bine educate, ticăloase din toate punctele de vedere. Franțuzoaice, ca element de bază, of course. Dar și suedeze, până la muieruști luate din leagăn, și vândute înainte de-a le apare primul flocișor. Mă ocupam eu însămi de asta, cu doamna Fernande. Îți amintești, puștiule, de doamna Fernande ? Aia grasă din Anvers, care a mierlit-o dintr-o ciroză ?

— Da, mamă-mare.

— Aici, reia mamița, sunetm în salonul de alegere. Toate don'șoarele mele stăteau în diverse poziții pe aste perne. Clientul cel baștan n-avea decât o greutate : să aleagă. Pentru a-l tortura pe prăpăditul ăla eu îți recomand camera strigătelor, pe care o botezasem așa pentru că e atât de capitonată încât și cele mai zgomotoase dom' șoare se puteau lăsa în voia poftelor, fără a-și deranja vecinii. Are și avantajul că posedă o oglindă falsă, ceea ce va permite puștiului sticlete să urmărească toate mișcula-

ţiile fără să se arate. În plus, mai are şi un releu acustic, pentru ca să nu ratezi marele delir al domnilor în dezmăţ ce se produceau înăuntru. Chestia merge cu căşti. În unele seri era mai ceva ca-n Radio Paris. Mi-amintesc de colonelul Prendu, un maniac. Păsărica lui era să-şi pună o cămaşă de noapte de damă şi să se lase biciuit şi înjurat. Dacă i-aţi fi auzit deliradele, oameni buni, le-aţi fi înregistrat. Şi remarcaţi că pe atunci nu exista magnetofon, şi ne trebuia un utilaj gen Pathefon Marconi pentru a pune la rece sunetele. Ah, pe toţi zeii ! Să fi auzit voi vocea maestrului, mai ceva ca Brahms !

Râde înţepător, drăguţa de ea. E tare fericită să-şi rememoreze frumoşi ani, ai tinereţii.

— Mamaie are dreptate, decretează Cotoi Mişto, o să-l instalăm pe Mustafa ăsta în camera ţipetelor. Amicii mei vor avea grijă de el, în timp ce noi ne vom muta cartierul general în camera alăturată. Să-i păstrăm în orice caz ochii legaţi, să nu poată mai apoi să povestească peisajul.

— Şi dacă nu spune ? întreabă Ciupitu'.

— Faceţi-l să scuipe tot, răspund placid

— Până unde putem merge ? se interesează Belgianu'.

— Până la capăt, mieluşeii mei. Şi dacă ăl capăt nu-i de-ajuns, mai puneţi de la voi.

Riton se strâmbă.

— Ştii, comisare, eu unul îs poate un violent, dar n-am obiceiul de-a brusca bătrânei.

— Bătrânelul ăla e cea mai mare viperă de pe Pământ, prietene, un vicios cum n-o să mai întâlneşti niciodată. Ca să-ţi faci o idee, trimitea bolnavilor flori otrăvite, ca să-i termine.

— Bun, pe locuri pentru cadril ! cotcodăceşte bunica lui Cotoi Mişto.

Chiar dacă-i cvasi-centenară, îşi păstrează forma.

* * *

În spatele oglinzii trucate a bordelului, dezafectat, urmărim ca la teatru peripețiile interogatoriului. Cotoi Mișto ne furnizează de la începutul jocului pronosticul său :

— N-o să zică nimic, emirul dumitale, comisare, nici dacă-l vor decupa în rondele. Stoic până la moarte, așa sunt ăștia. Încasează durerea, cum primește un vagin un breb.

Asta-i și părerea mea. Singură bătrâna își păstrează încrederea. Ea zice că, dacă Kohnar Constipatu' se va mai juca mult de-a eroul mut-gură cusută, îi va găsi ea ac de cojoc. Nepoțelul ei n-o contrazice. Dar, din felul în care își îndeasă un Camel în gură, printr-un port-țigaret de mabră, inelat cu aur se simte bine că Mondenul pune puține șanse pe promisiunile bunicii.

Cei doi complici ai mei l-au legat pe bătrân de un fotoliu. I-au plasat picioarele pe un taburet de bucătărie și i le-au fixat cu sârmă. Lăbuțele slăbănoage ale emirului sunt albăstrite de o rețea sangvină în relief. Carnea îi e palidă. Și-a pierdut botoșeii în afacere. Amicii i-au legat o eșarfă neagră pe ochi.

Arcașii lui Cotoi Mișto sunt stângaci. Parcă neexperimentați. Forța lor sunt combinațiile, nu acțiunile de forță. Ei au armatele lor de lucrătoare cu curul, sau împart în stânga și-n dreapta zăpadă la săculeț-cadou, acești masculi. Pentru Marea Echipă Feroce însă... și-au pierdut mâna. Vârsta i-a făcut burghezi. Nu tocind cărțile sau golind sticloanțe de Ouzò îți păstrezi forma fizică de răufăcători. Plictisiți de precirozâ, nu mai au suflul sacru.

Ciupitu' decartează totuși, cu o voce joasă, cântecelul învățat de la mine :

— Ascultă, amice, nu ca să-ți vindem covoarele te-am săltat. Lucrăm în import-export, dar în zona informațiilor de orice calibru. Toată treaba noastră e să prindem secrete și să le vindem la preț maxim. Tu, de ceva timp, ai tot felul de șmecherași care se învârt în apropierea ta, ca de exemplu fantele de era cu tine în Rolls. Dar gagii ăștia nu-s buni de nimic. Sunt doar niște funcționari care se joacă de-a James Bond, și se sperie singuri. Gură mare și nimic altceva. Suntem de acord ?

— Vă las responsabilitatea propriilor afirmații, răspunde Moșulică.

— Ai dreptate, tataie. Astea fiind zise, o să ne cam răspunzi la niște întrebări. Vom verifica răspunsurile. Și din doua una ; ori sunt satisfăcătoare, și în câteva zile te vei putea întoarce la haremul tău, ori nu sunt, și vei avea parte de-o criză cardiacă de la pistoletul ăsta gras pe care ți-l îndrept acum spre pitpalac. Mi-ai prins ideile, strămoșule ?

— Om pierdut, știi oare cu cine vorbești ? declamă bătrânul.

— Yes, domnule. Dar ori că ești prinț, ori că ești negustor de curmale, problema nu se schimbă cu nimic.

— Iar voi cu atât mai puțin o veți schimba pe a mea, asigură Kohnar. Veți fi pedepsiți pentru că ați îndrăznit așa ceva împotriva persoanei mele.

Ciupitului îi place să pălăvrăgească. Se simte. Ar fi exact pe placul lui, lupta oratorică. Se regăsește imediat într-un număr de folosire a limbii. Din contră, Riton Belgianu ar fi mai expeditiv.

— Bun, plonjăm ? mârâie.

Şi, pentru a-şi intra în mână, îşi aprinde bricheta şi dă foc venerabilei bărbi angora a emirului.

Cotoi Mişto se neliniştește :

— Hei, o să-mi dea foc la crâşmă, cretinul !

Pe fotoliul său, Kohnar nu se mişcă. Riton stinge incendiul, cu ajutorul unei perne. Dacă l-ai vedea pe emir, ce bilă are acum, ca un pumn de bebe, în urma decupării. De aici înainte va avea un cap de cur. Gen păsărică jumulită.

L-ai lua de milă, şi i-ai arunca un pumn de mărunţiş, de l-ai vedea aşa ţepos, în urma acestei defrişări rapide de toamnă.

— Ce i-au făcut ? se neliniştește buni, care nu poate vedea, pe motiv cert de orbire (orbirea face vorbirea).

Îi povestesc. Relicva îşi scutură căpşorul de bibilică bătrână.

— Cât e de tâmpit, Belgianu' feselor mele ! Ce speră ? Ca un arab de clasă, ăsta să se lase speriat de-o arsură ? Nu-i cunoaşte pe arabi, Riton ăsta. La ce i-o servi faptul că a petrecut douăj' de ani în ţara asta, dacă mai continuă să se creadă în Anvers ? Pariez că-i va arde ţurloaiele, cât de curând.

— Just, mă bucur. Riton îl lucrează la talpa piciorului. Şi bătrânul nu se mişcă, mai mult decât dacă i-ar fi citit un verset din Coran.

— La naiba ! Opriţi circul ăsta, tipilor ! strigă străbuna. Am o idee mai bună.

Şi ne-o livrează caldă, la ieşirea din creier. Cotoi Mişto murmură că nu-i cine ştie ce, dar bun, va încerca s-o facă şi p-asta. Că da, s-ar putea, la urma urmei ca, într-adevăr, să ţină figura, iar Seigneuria Sa să se scape.

Anulăm operaţiunea în curs şi raportăm interviul pentru o dată nu tocmai îndepărtată.

* *
*

Îi nimeresc pe Achille și Berurier în barul de la Mâ-Kâch. Al naibii de triști, cei doi marțafoi. Au mutre sinistre, duo specializat în saltelism cu muzică.

— Nu aveți aere prea vesele, domnilor patroni, ricanez, cățărându-mă pe un taburet înalt, de unde-mi ofer o aruncătură de ochi în decolteul unei Ricane puțin cam trecută, dar tare țâțoasă.

Se abțin să-mi răspundă. Achille biberonează unul din infectele sale Bloody Mary. Berurier linge șampanie, căci înaltele sale funcții îl incită la lux. Din timp în timp restituie cazul carbonic închis în divinul amestec. O face sobru, dintr-o scurtă schelălăitură de șacal, și nu cu ajutorul acelor teribile mugete de vacă lăuză, cu care înainte de promovarea sa își anunță prezența în cele mai turbulente locuri.

— Miss Suzeta nu-i aici ? mă informez.

— Nu ne mai vorbi de târfa aia ! suspină Grasul.

Presimt răhățișuri sentimentale.

— Ticăloasa v-a lăsat ?

— A șters-o cu senegalezul care servea mocca în restau, știi, tipu'n turban, care avea nădragi bufanți, de parcă ascundea în marsupiu cine știe ce sculă de camping (e-o). D'șoara și-a permis să-și pună o labă pe punguța lui cu doi bănuți, în timp ce el căra un delicat platou. Tre' să recunosc că ea era criță. Da', ce strigăt a scos, nepoate ! Ca și cum Cască Aurie ar fi avut montgolfiere ca niște baloane de rugby ! Clar că o campioană a hop-hop-ului ca ea nu-și putea continua drumul fără a vizita și mănăstiranga ! De la sfârșitul serviciului ăluia, a și sărit pe el, al naibii senegalez bronzat și pocit ! Clar, era o ticăloasă, așa e, Chelule ?

Babacu' lasă să-i cadă colțurile gurii, pentru a-și marca disprețul.

— O nevrozată, spune. Clar, voiajul ăsta a fost dezamăgitor. Căci, desigur, San Antonio, nu aveți nimic nou.

— Nimic pentru moment.

Scrâșnește.

— Rezultatele rămân pe mai încolo, văd.

— Exact, domnule ministru, fac, fără să mă îndepărtez de la tonul folosit mai devreme.

Piratul de salon coboară vocea :

— Răpirea emirului, care a cutremurat întreaga țară, e opera dumitale, după câte înțeleg ?

— Înțelegeți bine, domnule ministru, dar n-ar fi fost mai bine să ascundem acest lucru, în loc să-l strigăm în acest bar ?

— Așa, așa, dă-mi lecții ! N-ați fost în stare să progresați naibii în ancheta asta cu un milimetru, și vrei să-mi faci tocmai mie morală, presimt !

Îl ia pe Beru de martor :

— Acești tineri lupi cred că li se permite totul, pentru că numai ei au colții ascuțiți.

Dolofanul râgâie un pic mai puternic, déclarând :

— Să crează ce-o vrea, noi suntem ăia de comandăm, chelule, n-au cum s-o mai miște. Își pot pune pe moace oată automulțumirea, că noi suntem aici să scoatem aerorânele când o vrea mușchiu' nostru. Mai iei o porcărie d'asta, Măreție ?

Strigă chelnerul.

— Hei, crețule, varsă de doi !

Apoi, descoperind-o pe frumoasa americană, uluitoare într-un aranjament de lame scânteietor, ca o ținută de astronaut, de cinema :

— Aș putea poate să vă ofer un gâtlej, drăguță ma' am ?

Am sent' mentu' că vă scălăriți sistemosul prin zonă. Alăturați-vă deci nouă, să ne punem valurile în același ritm !

Dama vorbește prost franceza, dar ei o invită. Odată apărută în acest gen de local, e clar cu ce se ocupă.

Scoate deci un surâs de cel puțin șaișpatru de dinți, a căror strălucire e mânjită de ruj.

E o persoană un pic mai grăsuță, care a făcut beybye la cel puțin cincizeci de ani, și asta de mult. Platinată, à la Marilyn, cu ridurile de la ochi nivelate de fard, de la maica Helena a lu' Rubinstein. Polul ei de interes, repet, e balconul propriu, al naibii de avansat pentru vârsta ei.

— Ou ată tu iu dri'c ? se informează galant Bérurier. Șampanie, vizichi, martinică ?

Mămicuța plonjează spre râgâitor.

Achille, care reprobă invitația Grasului, mă ia de-o parte și, aparte :

— Ce-ți spuneam, San Antonio ? Dezarmăm nava și aducem turma acasă. Sunt vremuri grele, odată cu răpirea bătrânei carapace. Te joci într-atât cu focul că eu zic că ăsta-i deja un joc prostesc, dragul meu. Mâine dimineață, la prima oră, ne îmbarcăm. Am reținut deja locuri la avion.

Înțeles, domnule ministru.

Mă întorc pe călcâie, preferând încă compania răufăcătorilor lui Cotoi Mișto. Totuși, înainte de a mă înapoia la bătrânul bordel al mamiței, trec pe la spital, să-mi văd micuțele bolnave.

Aflu că a fost repatriată Sirella în Anglia, cu un avion special (mulțumesc, Europe Assitance) și că drăguța Aicha și a ei mamă sunt din fericire în afară, de orice pericol.

O mică vizită afectuoasă infirmierei se impune. E puțin tânguitoare, pe așternutul ei, micuța. Ochii mari, negri, îi mănâncă toată fața, cum am citit eu într-o carte bine scrisă. Părul blond, liber, lasă să se vadă cât de negri îi sunt ochii. Îi agâț lăbuța de pe cuvertura albă și îi țuc dosul.

— Ce ni s-a întâmplat ? mă întreabă.

— Flori, îi răspund. Cele care erau destinate doamnei Delameer și pe care ai crezut de cuviință să le duci scumpei tale mame. Un individ infam, dorind s-o ucidă pe tânăra femeie, de teama că se va însănătoși. Un om fără milă, ceea ce e grav, un om fără scrupule, ceea ce e și mai grav încă. A plasat în coșul cu flori, la început magnific, o capsulă eterobringzmac flatulat, acest gaz care ucide mai sigur și mai rapid decât alcoolul, cancerul sau pneumonia dublă. Să-ți explic : capsula conținând gazul e făcută din bucinazium mixt, materie care se descompune în câteva ore în contact cu umiditatea. Adăpostită în inima mușchilor umezi, în care sunt înfipte florile, capsula și-a îndeplinit misiunea și a început să se topească — eliberând gazul. Doamna mamă a ta, pe care aș vrea s-o saluți din partea mea, a respirat eterobringzmacul flatulat. Efect imediat. Tu, lovită la rândul tău. Oroare ! Din fericire, ai avut puterea de a chema în ajutor pe devotatat-ți colaboratoare, căreia îi datorezi multe mulțumiri. Și iată-vă salvate, și una și cealaltă. Presupune că ai fi plasat coșul în camera Sirellei Delameer, aceasta ar fi fost moartă negreșit.

— Cum se mai simte ? se neliniștște blânda Aicha.

— Starea ei pare că s-a ameliorat un pic, medicul șef consimțind ca un avion s-o ducă la Londra, din câte am aflat.

— Dar cine voia s-o ucidă ?

— Un prinț ticălos arab, care nu-și mai conduce decât contul din bandă.

Depun un cast sărut pe fruntea înfierbântată a încântătoarei.

— Revino-ți, și vom avea un destin nocturn, îi promit. O să-ți povestesc totul despre „lovitura lui Poseidon", „lanterna surdă", „scoica cu surprize", „vizuina nebună", „atacul cavalerilor lăncieri", „sticletele arzător" și „tragerea în butoi a vinului Burgund".

Acceptă această promisiune cu un surâs prostesc.

*

* *

Lucrurile se precipită.

Cum reapar în casa de mult închisă a mamiței, urechea mea e alertată de țipete de animale ce par a fi domestice, comestibile și aparținând regnului suveran al mamiferelor, ca și președintele Reagan, Einstein, Tu, dulăul tău, vacile fermierului meu, Marilyn Monroe, și încă vreo patru miliarde de tâmpiți ce sunt pe cale de a-și aștepta moartea, făcându-se că trăiesc.

Grohăiturile îmi dau speranțe. Îmi găsesc banda de hoțomani amabili completă. Ciupitu' poartă o salopetă albastră de mecanic, căci el e însărcinat cu animalele.

Mamița exultă :

— Să vedeți ce-o să mai meargă caraghioșii mei, promite centenara. Îi cunosc eu pe bătrâneii arăboi, emirul vostru n-o să reziste nici treizeci de secunde. Religia lor o să-i piardă pe ei !

Cotoi Mișto rămâne mai rezervat.

Ciupitu' explică cât de greu i-a fost să găsească drăguții auxiliari propuși de Marea Ticăloasă. Nu-i deloc ușor să-i descoperi în astă țară de musulmani.

Bun, ne reîntoarcem în Cartierul General, în spatele oglinzii fără dos. Cotoiu' a adus o butelcă de Dom Perignon rose, pentru ca să fim mai în largul nostru. Mamița și a tras o cupă bine frapată, de antren. Pronostichează o reușită francă și masivă, țepoasă. Ca și cum instinctele o pot înșela pe ea ! Tot ce-i pare rău e că a orbit până-n ceafă, într-atât i-ar fi plăcut să asiste la scenetă. Îi amintește de vremurile de altădată, pe când comenta suculent pentru clienții bogătani, în timp ce Mina Alsaca se explica cu Micul Rene, un gagiu gras ca o pompă de bicicletă, dar dotat cum nu s-a mai văzut, și plin de inițiative extravagante. Își aduna pe alese auditoriul : Umflatu', președintele Camerei de Comerț, comandantul Frecangiu, un mai vechi braț drept al lui Lyautey, Germain Tupuduque, faimosul pictor care a refăcut plafonul capelei Fifteen, și alții, cărora le plăcea să vină să se bucure de reușitele cutremurătoare ale micului Rene. Pe mamița o mai trec încă fiori povestind despre modul imperial în care o sulița pe Mina nodul de om. Doar alsaciana îi putea adăposti monumentul clasat al lui Rene, căci trebuia un ditai garajul pentru a-i încasa ăstuia știanga. Nu era departe de patruj' de centimetri, și când dezambala scula, madamele o tuleau ca din fața unei scăpări de gaze. Căci se vedeau deja desfundate pe viață cu păsăricile în scântei, oribil zdrențuite, ca-ntr-un accident feroviar.

Retrăiește totul bătrânica. E un întreg trecut eroic, care urcă acum la suprafață. Ea, una, plasa un comentariu impecabil pe timpul ședinței de hâțânare, spunând la

fix cum se face, ce se petrece, sublinia reușita, pregătea următoarele realizări. Astfel că, în finalul parcursului, clienții ei de elită săreau ca hunii pe șeptel, și bascular dirhamii fără a mai număra, chiar și comandantul Frecangiu', cu toate că trebuia un forceps pentru a-i extrage șmecheria.

Și acum, bun, bomba e închisă. Casă arhi-închisă! COTOI Mișto are în proiect s-o transforme în restaurant de lux pentru turiști baștani, și poate cu una-două muieri la pândă, pentru sôlitari. Dar asta doar ca să-i facă plăcere mamiței să-i risipească nostalgia.

Și în timp ce noi conversam, totul e pus la punct în salonul țipetelor. Amicii l-au dus pe emirul Kohnar, l-au dezbrăcat și termină prin a-l lega, într-o pregătire misterioasă.

A-l vedea gol-pușcă, resimți milă. E atât de slăbuț bătrânul, total descarnat, doar ceva oase, și fără mușchiuleț.

Continuă să se joace de-a stoicul. Un mare demnitar. Serios, oricât de parșiv ar fi, jos pălăria în fața curajului său!

Ciupitu' apare, cărând un sac săltăreț, și urlător.

Pleacă și-l caută pe al doilea după ce l-a depus pe întâiul în salon. Apoi al treilea. Traficul odată încheiat, deschide sacii. Trei porci scapă ca nebunii, grohăind, scotocind, atacând în toate părțile. Porci nu foarte mari, plini de păr negur, cu ochii roșii.

Riton Belgianu' și Ciupitu' se instalează pe speteză pentru a urmări scena. Purceii fac un bairam pe cinste. Pornesc un început de cafteală, unul dintre ei se apucă să halească o pernă, totul este dantesc. Și apoi, cel mai dolofan, un mascul cu aer prea puțin curtenitor, sfârșește prin a-l tapisa pe Alteța Sa Rarissimă, pe covor. Îl adul-

mecă și începe să-l lingă ' Mmmmmm, e bunuț, piure de muselină ! Ăilalți doi guițători vor să profite și ei de afacerea lunii.

Atunci moș Kohar nu mai poate și începe să strige într-o groază de dialecte în vigoare pentru a treizecea și-a cinșpea paralelă. Mamița, orbuță dar nu surdă, și care s-a familiarizat cu toate limbile care se practică în Africa și în Orientul Mijlociu începe să se bucure întocmai ca o fetiță care a dat peste sutienul sorei sale mai mari.

— Asta e, se dă bătut ! Se lasă ! Știam eu ! Godacii, sunt obsesia lor. Le apropii un sandwich cu jambon de bot și o taie la fugă, precum șoarecii bolnavi. N-aveam dreptate, micii mei duri ? Cum zicea Louis cel Mare : pentru ca un tip să scuipe ce știe, ticălosul tre' să-l ia la mișto. A făcut Dardanelele, omul meu ! Și tejghelele Indiei, și cele din Bigalle ! Un adevărat pedigreu de fante. Emirul ăsta al vostru, al bietelor mele fese, începe să ciripească, curcanule. Imploră. Dar faceți-mi o plăcere : lăsați-l mâncat de purcelușI, doar un pic. Doar n-om fi deranjat curajoasele animale degeaba !

Nemaiascultând cererea ei, declanșez semnalul luminos pentru a comunica celor doi amici să-l dezlege provizoriu pe Majestatea Sa Porcărița, și să-l atace cu marele chestionar de douaj' de puncte.

E caldă, fraților !

Ce zic eu : arde ! Carbonizează !

*

* *

Sunt aici, toți trei ; Achille, Beru, și Americana platinată și decoltată. Toți râd și se află la biroul de înre-

gistrare al aeroportului. Vizibil, au petrecut o noapte plăcută, cu sculele lor de teren, trusele gigant și diversele facilități lăsate în voia inimii și a imaginației acestor domni.

Observându-mă, Achile își regăsește ceva din gravitate :

— Nu credeam că va trebui să părăsim acest oraș minunat cu coada între picioare, îmi spune. Tocmai am pierdut Marocul pentru a doua oară în istoria noastră, San-Antonio.

Înalț din umeri.

— Există facilități cărora nu te poți sustrage, patroane.

Acest dulce cuvânt „patron", atât de mângâietor timpanelor sale, de-abia îi calmează acreala.

— De când a trebuit să-mi părăsesc precedentul meu post, bâtrâne, trebuie să recunoaștem că nimic nu mai merge. Nu se mai pune nici suflet. dar nici nu mai există o motivație profundă. În fine, când socialiștii ăștia prostuți ne vor ceda teren, iar eu voi fi Ministru de Interne, sau mai exact Comisar al poporului în interior, voi proceda la o refontare completă a aparatului nostru polițienesc.

— Nu mă îndoiesc, patroane.

Cum e rândul meu să mă înregistrez, depun ceea ce se numește oficial un „titlu de călătorie" la funcționară, o încântătoare marocană a cărei fruntee ornat de un minuscul tatuaj care te face să te gândești le trei baligi de muscă.

— Pentru Geneva ? spune.

— După cum vedeți miss.

— Bagaje ?

— O valiză.

O depun pe numita pe cântar, al cărui cadran acuză douăzecișiopt kilograme și patru sute.

Exact în această clipă, Chelul abia tresare.

— Cum așa, Geneva ? Nu vă întoarceți cu noi în Paris?

— Nu, domnule ministru, iau zborul Swissair, care decolează douăzeci de minute mai târziu.

— Ah ! Asta a-ți raportat-o directorului vostru ?

— O voi face după, domnule ministru.

— După ce ?

— La încheierea misiunii, totul va figura pe raportul meu, fiți liniștit.

— Nu, dar asta-i anarhie, bordel, rahat ! Începe să urle Bătrânul, iar vocea îi e amplificată și repercutată de hol.

Berrurier, care-și strecurase mâna sub puloverul de cașmir al Ricanei, pentru a constata cât de înghesuite îi stau glandele mamare sub țol, crede oportun să intervină :

— Ce mai ți-e așa brusc, Chelule ? Face ceva șmenuri subordonatul căruia îi sunt eu cief.

— Închipuiește-ți, Sandre, că acest incapabil pretinde să se ducă în Elveția să-și prelungească misiunea, când noi am convenit să stopăm cheltuielile.

Berurier mugeta la niște chestii definitive pe care să le profereze.

— E-n plic tisitor, n-am biroi aci, face, la finele cogitațiilor sale, mi-ar fi plăcut să am o conversă cu comisionerul. Santantonio, veniți puțin până-n bar, să ne izolam, dragule. Chelule, fii amabilizant : continuă să-mi încălzești micuța destrăbălată, căreia îi făceam sfârcurile, și

asta din prietenie, îi place la nebunie. Gagica asta-i ca înaltele furuncule de la Crensot : nu tre' nicicând lăsate să se stingă și nu-i prea mulți doi ca să-i asiguri permanența, că altfel, dacă nu, se aprinde o lămpiță roșă în chiloții ei.

Și grasul, umflat de autoritatea ce i-o conferă funcția mă precede până-n portul unde-l roagă pe un oarecare Abder ben Hussin, 34 ani, căsătorit, tată a șase copii, să ne servească de urgență whisky-uri duble.

— Comisare, îmi declară directorul meu, nu-mi place ca un amărât de Achille să vină să ne bage zăpadă în propriile noastre slipuri. Nu că n-ar fi un cal bun, ți-am mai zis-o, dar are tendințe să-și vâre degetul cam peste tot. De ce e agitarea în problemă voiajului în Elveția ?

— Pentru a concluziona misiunea pe care ați binevoit a mi-o încredința, domnule director.

— Mai adică ?

— Cred că pasagerii zborului dumneavoastră sunt chemați, doar n-o să vă pierdeți avionul, s-o lăsați pe acea vorace americană în brațele lacome ale Bătrânului nu-i așa ?

— Vă rog în două cuvinte să vă explimați, comisare.

— Atunci, știi ce ?

Îmi pun mâna pe umărul imens al Matahalei și îi suspin la zece centrimetri de bârnă :

— Alexandre — Benoît, îmi place să ne jucăm din când în când, numai că începi să mă calci pe coadă, cu fandoselile tale. Sunt momente în care e nevoie să ne comportăm ca niște adulți, înțelegi ? Așa că șterge-o să-ți iei avionul și nu mă mai călca pe bătături. Sunt la limita suportabilului.

Umflatu'-își „șterge" dublul vizichi.

Plătește nota împăciuitor și mă părăsește pentru a se alipi tandemnului. Îl aud rățoindu-se la Venerabil :

— Comisarul acționează sub directoarea franșe și masive, Chelule. Așa c' te rog să nu ne mai freci pe chelie. E momente în care e nevoie să ne purtăm ca-ntre adulți, înțelegi ?

De aici, lucrurile sunt simple.

Ajuns în Geneva, iau o cameră la Hotel du Rhône. Apoi mă îndrept spre Compania Băncilor Elvețiene (CBE).

La ora cincisprezece și zece, directorul adjunct mă primește. Îi transmit o scrisoare manuscris a Majestății Sale Non Ignorabilă Kohnar. Îl sună pe șeful lui Cutare spre a controla, și îi dă scrisoarea.

La ora 15 și 19, șeful Cutare revine și zise că „e în ordine".

La ora 15 și 22, directorul adjunct cere de împrumut seifului 618. Scrie numele meu, vărsta și adresa mea la rubrica „procură", mă roagă să semnez în vederea numelui meu, ceea ce și fac.

La ora 15 și 26, directorul adjunct îmi spune că va trimite expres prin poștă cartela, la adresa pe care i-a indicat-o Majestatea Sa în Marrakech, adică SAS Kohnari c/o M. Henri Van-Deboot, strada Mhoal E. Igaura 101, Marrakech (Saône-et-Loire). E adresa Riton-ului pe care va trebui mai apoi să și-o schimbe, inclusiv indentitatea, dar oricum nici asta nu era cea adevărată.

Petrec o seară lejeră Griffin's din Geneva, masa delicată, vin de clasă, ambianță euforizantă. Și părăsind acest

templu al bunului trai, imaginează-ți că propun unei încântătoare tinere negrese cu cizme înalte, jupă scurtă, cu o coafură à la Noah, să o acompaniez până la hotelul meu. Ea acceptă, neavând prejudecăți rasiale.

Noapte delicată, care ne-mbată...

A doua zi dimineața iau micul dejun după bunul plac la Boul Roșu : picioare de oaie, caltaboș, cârnățăraie.

După-amiază : cinematograf.

La ora 20 și cu întârziere, Riton Belgianul năvălește cu procura vizată de Alteța Sa Zdruncinată. Îl invit să halească la Girardet, chiar dacă toate mesele sunt reținute încă din 1973. Freddye acceptă să ne servească în scara podului său, unde au mai rămas două trepte libere, pe care embolia unui client le-a lăsat vacante. Riton declară că va fi o schimbare certă după cartofi prăjiți ai vitezei sale națiuni și după cuș-cușul marocan. Entuziasmul său e atât de mare încât se înscrie pe lista de așteptare pentru 19 martie 1986, ziua aniversare a bătrânului său tată care va ajunge la 85 de ani.

Ziua următoare, la ora 8 și 30, mă întorc la bancă, împreună cu piesa contrasemnată cum se cuvine. Verificarea este operată de serviciul competent. La ora 8 și 42 penetrez în sala seifelor CBE. Alteța Sa Dărâmată, care este crema unității, mi-a transmis cheia lădoiului 618. Această cheie, alăturată celei a funcționarului permite deschiderea compartimentului în chestiune.

Cititorul asiduu să-și scoată degetul din nasul propriu sau, în cazul cititoarelor, să-l extragă din păsărică, și să aibă amabilitatea de a-mi permite a preciza în acest mo-

ment singular al acțiunii, că seiful 618 nu e una din pușculițele alea apte să adăpostească un picuț de ludovici de aur, ceasul cizelat al bunicului și ceva valori confuze care urcă și coboară, ca un yo-yo la Bursă. Din contră, e un fel de cameră, incomfortabilă dacă ai dori să-ți petreci vavanța în Elveția, dar propice să primească comoara lui Ali Baba.

Imaginează-ți un culoar central, luminat dintr-un plafon, cu stelaje de oțel pe stânga și pe dreapta.

E inutil a controbăi prea îndelungat, căci Flabulanta Sa Majestate a făcut un crochiu Ciupitului. Ceea ce caut eu se află pe partea dreaptă etajul superior, între o casetă de rubine și o valiză de diamante. Mă așteaptă într-un scrin mare de velur verde și, când salt capacul numitului, sunt orbit. Închid repede, din cauză că n-am fost atât de precaut să mă dotez cu ochelari de soare.

— Mulțumesc mult, îi spun funcționarului, lipindu-i în plină palmă un cearșaf de zece franci adevărați, franci elvețieni.

La ora 8 și 58 ies iar la suprafață.

La 9 și 25 sunt la aeroport.

La 9 și 46, un vămeș francez îmi salută legitimația profesională și mă întreabă surâzând, încercând să glumească dacă am ceva de declarat.

— Da, îi răspund, un pietroi. (*).

Îmi spune că și frati-su mai mare are o piatră la vezică.

A mea, mai simplu, se găsește în slipul meu, înghesuit între dragele mele zdroabe, de care e fixat cu leucoplast.

---

* cailla = piatră (argou = diamant, piatră prețioasă) (n. tr.)

* * *

E ora 11 și 1 minut când năvălesc în casa Pebroque.

Eram deja așteptat.

În sala mare de conferințe, se găsesc reuniți (citez din memorie) : președintele Consiliului, ministrul de Interne, cel al Culturii, conservatorul de la Luvru, Bătrânul, directorul meu, dl. Alexandre Benoît — Bérurier, directorul de la Ș.T.O.I., cel de la Feri-Fri, președintele Labeude-lor, al Franței, domnul F. Ricosu', expertul experților, doamna Sangigote Desnov, contra expertă a experților experți, plus o grămadă de tipi, persoane, indivizi, gagii, șmenari, a căror importanță colectivă nu e evidentă.

Salut cu o sobră inclinare din cap.

— Permiteți ? zic.

Și merg în dreptul unei ferestre pentrû a-mi decapulsa șlitul și a extrage din cuibul lui delicat acel lucru nepreţuit ce există acolo.

Câteva tușituri discrete punctează operațiunea. Debarasez obiectul de leucoplast. Îl frec un pic cu batista mea de mătase (în engleză : silk) și îl depun în plin mijloc al marii mese.

— Oooh, face auditoriul.

Primul ministru (primul din stânga) suspină :

— Așadar, iată-l iar, deci !

Apoi, cu un gest căruia nu-i lipsește noblețea (nu-ți poți petrece viața jucându-te cu trandafirii, fără a cuceri din cauza spinilor o agilitate în mișcări), se adresează astfel experților :

— E rândul dumenavoastră să vă pronunțați, doamnă și domnule.

Interpelații își înfig lupele în ochi și-și fac un cucui, aplecându-se prea simultan peste cataroi.

*

* *

În timp ce ei zumzăie și belesc ochii, Achile cel iute de picior își părăsește discret masa și vine la mine.

Văzând asta, Nenobilul Bérurier se grăbește s-o facă și el.

Din nou, iată-mă prins între acești doi sifilitici.

Béru murmură :

— Dacă ați vre' să-mi scăpărați un țâr de aperitiv din reportajul mneatale, comisare.

— Vorbiți ! adăugă mai sec Chelul.

Îmi iau tot aerul, aiuriții ăștia. Mă întreb dacă voi mai naviga încă mult timp la bordul șalupelor lor găurite.

— N-am chef, răspund.

— Ceeee ? rage Boșorogul.

— Vă-n rog, comisare, trebe să știu cu totul, având în vedere că noi ăștialalți suntem totuși șefi ! declară Beru. Ce vă cer e doar un rezumativ, să nu muribunzim idioți.

Repet :

— N-am chef.

În aceeași clipă, Primul ministru își face apariția cu mâna întinsă :

— Felicitări, comisare. Iată o reușită de primă mărime care onorează...

Și zice, vorbește, spune, dă pe gură, mai pune, imposibil de oprit, în timp ce-mi scutură umărul cu smuciturі repetate.

— Voi ști să-mi amintesc ceea ce vă datorează patria. Un post de subprefect în Caledonia, sau în Guyana, v-ar plăcea ? Sau mai bine ambasador în Madrid, ai ? Sau poate președinte la Air-Inter...

Scutur din cap.

— Nu, nu, mulțumesc mult, domnule prim-ministru, e bine așa. Tot ce mi-aș dori acum sunt niște rulade cu carne de vacă, și doar mama mea știe să le pregătească așa cum îmi plac mie. Mai aveți nevoie de mine ?

Mă înclin și o tai în uimirea generală.

Pe covorul verde, Regentul orbește privirile încîntate.

CONCLUZIE
EIZULCNOC

Toinet ăsta... nu are somn nici cât zece duzini de melci în cinci kile de sare. Mă strigă din camera lui tapisată cu floricele. Exact când mă apucam să halesc tarta vanilată a Feliciei, care a urmat macaroanelor gratinate, ce acompaniau la rândul lor rulada.

— An... toine !

— Du-te să-i dai un pupic, pledează mama.

Îmi golesc paharul de Richebourg (e sărbătoare în sat), și urc scara.

Toinet mă așteaptă, așezat în pat, vesel și plin de exclamații, în lumina portocalie a veiozei.

— Hei, ia spune, Antoine, din moment ce-ști acasă, o să-mi spui o poveste, nu ? Știi să povestești așa bine..

Bun psiholog. Mă tămâiază pentru a descuraja un eventual refuz, mormolocul.

— Le știi toate, obiectez : Motanul încălțat, Scufița Roșie, Capra domnului Seguin...

Protestează ;

— Hei, amice, astea-s pentru debili profunzi ! O poveste trebuie să fie mai tare ca Dallas-ul. Măcar cântă-mi „Fă nani Colas, micul meu frate", dacă tot ești aici !

— Ești hazliu, puștiule, ce-ai vrea să-ți istorisesc ? N-am mai avut timp nici să merg la cinema.

— Păi inventează, că ai de unde. O chestie a dracului de sângeroasă, cu cafteli, gagici, spionaj...

Mi-aduc un scaun lângă patul lui.

— Am înțeles, îi spun. Poate că deja știu ce-ți trebuie, caraghios mic. Ceva stil „o mie și una de nopți" sângeroase. Era o dată, într-un emirat din Golful Persic, transformat în puț de petrol, un bătrân emir viclean și avar care se numea Kohnar, zis Constipatu'. Legase prietenie cu un diplomat englez numit Adam Delameer, personaj îndoielnic ce ocupa postul de vice-consul în capitala acelei țări..

Și plec puternic în amănunte.

Toinet își deschide mari felinarele. Un fir subțire de salivă îi curge curând din gură. Își reține respirația. Uneori, pune câte o întrebare pentru a-și clarifica unele lucruri. Vrea să prindă chiar tot, artistul. Cel mai frumos cadou pe care i-l poți face unui copil, crede-mă, e o poveste frumoasă.

Și nu mă slăbește deloc, șoricelul. Să înțeleagă el tot, toată acea monstruoasă afacere pusă la cale de emir și de Adam Delameer, pe timpul când amândoi erau tari în Kalbahr, fiecare în postul lui.

Lovitura a picat exact în timpul unei grave crize petroliere, ca urmare a războiului din Suez, sub cea de-a

patra Republică. De la asta a pornit lovitura. Franța depetrolată. Idei, cu ghiotura. Super regular pauză. Curat rahat ! Atunci, prin intermediul (era să zic prin canalul !) domnului vice-consul britișoi, Kohnar face o propunere țării noastre. Un tratat ad vitam aeternam cu Franța, rezervându-i o producție exclusivă, plină și întreagă, de 50 mii barili petrol pe zi. În schimb, amatorul ăsta de pietre prețioase cere să i se dea Regentul. Sau, mai exact, să-i fie schimbat pe o piatră mai mică, tăiată exact ca ilustrul pietroi. Urma schimbarea... și cine s-ar fi prins ? Când familia Dubois-Ringard mergea să admire gemma (și sorăta geme) la muzeu, crezi că s-ar fi prins cineva de diferență, cap sec ?

Adam Delameer, în mare secret, s-a ocupat de ocultele tranzacții. Franța, pe jeantă, acceptă. Acordul se face. Ambasadorul nostru în Kalbahr e gata să semneze. Of course, nu e o chestiune prea legală, dar asta-i fața frumoasă a spatelui (cum spune Berurier). Cu o zi înainte de a fi semnat tratatul, un mesager special, al naibii de tupeist, apare în Kalbahr, cu Regentul atașat de testicule (ceea ce, mai târziu, îmi va da ideea de a proceda la fel). Întâlnirea e programată la palatul emiral. Dar acolo, jocuri de mână ! O ambuscadă a fost pregătită. Mesagerul e răpit, condus într-un loc secret, și lăsat fără pietroi (de pe cele moi). Nu mai rămâne decât să fie ucis.

Emirul, perfid, îl doboară tocmai în fața consulatului Marii Britanii. Vrea să-l bage la apă pe Adam Delameer. într-un fel. Să-l țină prin asta legat de papucul lui. Și chestia ține, Delameer joacă rolul samariteanului de lux.

Nu mai e diamantul ! Acordurile prevăzute sunt decomandate. Săraca Franță, ca o bătrânică amărâtă, are drep-

tul doar să tacă naibii din gură, ca mai totdeauna ! A fost teribil de înșelată. Afacerea e atât de enormă, atât de scabroasă, de scanadaloasă, că Franța încasează și tace. Se confecționează un Regent de urgență la Burma, pentru a ascunde înfrângerea.

Lui Toinet, acum zău că-i curg balele după povestea asta (și încă n-a auzit fragmentele cu femei !).

— Încă, încă ! îmi cere.

E frumos, ca și în Cei trei Muschi Mari.

Și tot ca în Cete de Răi Muște Mari, vine și urmarea : După douăzeci de ani, în care celebrul San Antoine joacă rolul principal.

Îi povestesc interviul acordat, imprudent, de Kohnar unei mici jurnaliste. Valurile în rahat pe care le produce. În noul guvern, cineva știe de istoria Regentului (dar rămâne secret, de la un regim la altul, ca și banalele). Acel cineva zice : „Ia te uită ?". Și de la ac la ață, totul se reciclează. Sunt trimis dincolo, să văd dacă Delameer e acasă. Și nu crezi că avea o casă cam prea mișto pentru cât de puturos era ? Chiar crezi că serviciile britanice au așa excedent de sterlinge ?

Și apar eu. Numai că omulețul a fost prevenit ! Iar micul meu degețel vicios știe și de cine a fost prevenit. Nu dau nume, și nici nu-i nevoie să-mi urmărești privirea. Nu mă uit la nimeni. Pur și simplu mă gândesc că sunt atât de mulți ranchiunoși pe lumea asta, dintre cei ce-au fost dați jos din posturi de conducere, cu șuturi în fund. M-ai înțeles ? Mulțam, meriți cinci franci.

Pe scurt, lui Delameer îi cam tremură genunchii. Ce nu-i convine lui e emirul. Nu cumva vrea să-l șantajeze ? Atunci, își convinge superiorii că trebuie să dispară, și lo-

vitura cu omul-zero se încheie prin a-i fi acordată. De ce mijloace de presiune s-a folosit pentru a obține acest regim special ? Mystery. Pila și intimidarea sunt cele două mamele ale serviciilor secrete.

Cu el, totul e OK.

Numai că. Tipesa lui cade în limbă după mine (nu, eu nu mi-am pierdut nici picioarele și nici capul doar brebul mi-e pus pe șotii). Și ea se joacă de-a falsa văduvă veselă cu mine. Iar el vede red, maestrul. Pentru marile dureri, marile remedii. Cu participarea șefilor lui mi l-o fi trimis pe cap Flavius Tedetechitu, sau din proprie inițiativă ? Nici nu-mi pasă care-i răspunsul, și asta mă scutește să mă mai gândesc la ceva cu care nici tu n-ai nimic de-a face.

Continui ?

Toinet cere. Poți să lași caravana în mijlocul etajului ? Pot să-i spun „hai, la culcare, mai vorbim mâine" ? Ar fi o metodă gestapovistă.

Bun, continui.

* * *

Marakesh, pământul luminii, încântare, paradis pe pământ, oraș în alb și ocru. Deschide-ți Atlasul și Alt As !

Sunt un pic dezorientat de intrarea în the game a bătrânului moș monarh. Oh, și ce atacă ! Conversația noastră de la masă l-a luminat. Tot ce-a reținut e că tipesa e văduva lui Delameer. Se poate să știe ca tot. Și atunci, repede de tot, organizează un atentat fals contra propriei sale persoane, în cursul căruia noi am fi fost doborâți. Dar

tu-l știi pe Antonio, Gigele ? Cu el nu-ți îngheață fundul în zăpadă. Doar biata amică e lovită. Doar ea, scumpa, care se gândise la posibile represalii din partea sanguinului ei, și plătea un pseudo purtător de armă să mă protejeze. Ies din atentat învingător. Ce face atunci Emiruitul ? Își doboară așa-zișii teroriști, pentru a fi siguri de tăcerea lor.

E turbat. Oh, disperare ! Pe actul meu de curaj. Cu atât mai mult cu cât văduva Delameer nu a murit de tot. Dacă-și revine și știe ceva de Regent, va scuipa tot adevărul. Și de aici coșul otrăvit. Căci acele flori ale răului au cauzat pierderea bătrânului crab. Ele au fost eroarea ce m-a făcut să înțeleg jocul. La urma urmei, blestematul ăla de coș mi-a dat pe la nas cu ocazia de a înțelege. You see?

Foarte bine. Restul... nimic nu-i scapă lui Toinet, înainte de a adormi. Dar tu știi restul, ce rost mai are să mă repet ? Cu editorul meu am deja probleme că scot book-uri prea lungi. Ar putea să economisească cel puțin două caiete de 32 de pagini (ăsta-i termenul de la imprimerie). Așa se laudă el. Făcând eu romane mai scurte, îți dai seama câtă economie realizează ăștia cu al lor Fluviu Black ? Cu atât mai mult cu cât prețul de vânzare nu s-a schimbat. Dar eu... slăbiciunea mea e cititorul. Îmi place să-l răsfăț cu cât mai multe rânduri, mă gândesc la el, dau foc la editură pentru el. Și un fluviu e tocmai bun să stingă un incendiu, nu ?

În beznă, în timp ce-sunt exact la ușă, Toinet mă cheamă.

— Ia spune, mărețule...

— Ce ?

— Diamantul ăla, enorm, n-ai fi putut să-l șuteşti și să-l faci bucăți mai mici, și apoi să-l vinzi ? Cu asta, am fi fost milorzi toți trei, vreme de două generații.

— Ai și tu niște instincte... suspin. Trebuie să-ți vorbesc într-o zi despre viață, Toinet. Despre lucrurile care se pot face, și despre lucrurile care e dezgustător să le faci.

— De acord, dom'le preot.

— Vezi tu, îi spun, pentru a încerca să-l fac să înțeleagă, dacă aș fi făcut ce ziceai tu, n-aș mai fi putut să-ți povestesc istoria asta.

LANIF
FINAL

Mi-a dat întâlnire la Fouquet's. A ajuns în același timp cu mine. S-a schimbat mult. Două cârje cu capătul de cauciuc îi asistă mersul șovăitor. S-a mai îngrășat, dar de data asta nu mai aleargă prin land în trening roșu. Nu mai poate decât să se târască din fotoliu la masă și de la masă în pat.

Îi contemplu tenul palial, cele trei bărbii, ochii obosiți de insomnie. Un elan de compasiune mă cuprinde.

La dracu', era așa de fericit până să debarc eu în supermarketul din Eggs-To-The-Cook. Cu tevelul lui, cu alergăturile, cu madama, cu casa lui cochetă... Respira aerul pur, Adam. Și se relaxase precum celălalt Adam, the first, înainte ca năbădoiasa lui să halească mărul. Și apoi Sirella, care a degustat și ea ce-a putut.

Nu mai am nici cel mai mic resentiment, și îl iert că a vrut să mă doboare. Viața merge înainte, și noi la fel... pentru puțin timp. Și apoi începe coborâșul. Ne credem mari, dar greșim. E tâmpit să speri. Totul e deja jucat.

Comandă un coniac, chiar dacă e dimineață. Mâinile îi tremură pe mânerele cârjelor, precum labele lui Eloi Dutalion.

— Propunerea mea vă surprinde, domnule comisar ?

Surând slab.

— Ah ! știi, dacă tot citești diferite moduri de întrebuințare, sfârșești prin a înțelege cum se utilizează aparatul. Nici moartea mea nu mă va surprinde.

— Vin din cauza Sirellei.

— Trăiește încă ! mă extaziez, deși asta nu-i tocmai pe placul calmului britanic.

— Un miracol ! E mai frumoasă chiar decât înainte.

Deodată, o undă de fericire mă parcurge.

— Sunt foarte... tare...

Imposibil să găsesc cuvântul exact. Dintr-un gest, îmi dă de înțeles că a priceput.

— După nefericita aventură din Marakesh, eu nu mai sunt bărbat, face Delameer.

— Sorry !

— Și chiar înainte de a fi suferit acea penibilă mutilare, mă tem, Sirella nu cred că găsea cine știe ce satisfacție cu mine. Și acum, de când dumneata ai trecut prin viața ei... Pe scurt, e din ce în ce mai tristă.

— Sorry, mister Delameer.

— Vezi, m-am gândit că — că sunteți un om... mai particular. Căruia i se poate spune totul.

— Sper într-adevăr că sunt așa, mister Delameer.

— În acest caz, ar trebui să reiei legătura cu ea, chiar dacă atunci a fost ceva întâmplător. Știu bine că asemenea lucruri nu pot fi comandate, dar, în măsura în care mai simți pentru ea un oarecare apetit...

— E mai mult decât un simplu apetit, mister Delameer, e chiar o foame.

— În cazul ăsta, avem o cameră la Hotelul Micului Albion, la doi pași de aici, camera 76. Dacă ai un pic de timp...

— Alerg, mister Delameer.

— E teribil de amabil ce faceți, mister comisar.

Fac semn chelnerului să vină pentru a-i achita consumația, dar Delameer mă agață de braț cu cârja.

— Ah, nu, te rog ! exclamă Adam. Lasă-mă măcar să plătesc eu consumațiile !

SFÂRȘIT